

ORIUNDE
NE DUCE
TIMPUL

NORA
ROBERTS

SERIA „FAMILIA O’HURLEY“

Cu doisprezece ani în urmă, Trace O’Hurley și-a luat rămas-bun de la propria familie și de la lumea spectacolelor din care făceau toți parte și a pornit pe propriul drum, căutându-și menirea. Acum, sătul de viața de spion și îndurerat de moartea prietenului și mentorului său, Trace nu mai are nici o motivație și nimic de demonstrat, așa că se gândește serios să se retragă din activitate și să se bucure de o viață tihnită undeva prin Insulele Canare.

Serioasă și dedicată, Gillian Fitzpatrick este un om de știință care își ajută fratele în eforturile sale de a concepe un ser care să protejeze de efectele unui atac nuclear. Când fratele ei și fiica acestuia sunt răpiți din Irlanda de teroriști, Gillian îl caută pe Trace O’Hurley pentru a-i solicita ajutorul, fiind convinsă că el este singurul care o poate ajuta să dea de urma celor dragi ei.

Trace acceptă, fără tragere de inimă, această ultimă misiune și, împreună cu Gillian, pleacă spre Mexic, locul unde se presupune că a fost dus fratele ei. Pe măsură ce căutările lor îi pun în tot felul de situații periculoase, Trace descoperă că a găsit, în sfârșit, pe cineva pentru care merită să-și riște nu doar viața, ci și chiar inima pe care o credea împietrită...

„Ultima carte din seria aventurilor clanului O’Hurley se dovedește la fel de incitantă și de provocatoare ca toate celelalte.“

Entertainment Weekly

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-5042-9

9 786063 350429

Lira

eBook
disponibil

prolog

- Ține ritmul, Tracey, băiete, strici totul!

Frank O'Hurley era la locul lui, în partea dreaptă a scenei, pregătit să treacă din nou prin rutina deschiderii spectacolului. Cele trei nopți petrecute pe fugă în Terre Haute ar putea să nu fie punctul culminant al carierei sale și cu siguranță nu erau apogeul visurilor sale, dar plănuia să nu își dezamăgească spectatorii. Fiecare spectacol de genul acesta reprezenta pentru el doar o repetiție pentru numărul cel mare. El ținu ritmul, apoi intră în rutină cu entuziasmul unui bărbat care avea pe jumătate vârsta lui. Dacă te luai după data nașterii, Frank avea 40 de ani, dar energia lui era a unui puști de 17 ani. Își scrisese el însuși numărul, cu speranța că avea să devină marca O'Hurley. La pian, cel mai în vârstă copil și singurul său fiu încerca să dea viață unei melodii pe care o cântase de prea multe ori ca să mai țină socoteala - în timp ce visa la alte lucruri și alte locuri.

Chiar și după atâtea repetiții, atâtea piese de teatru nesfârșite, Trace se simțea încă foarte legat de părinții lui. Așa cum ajunsese să simtă și un familiar junghi de frustrare. Avea să fie întotdeauna aici, cântând o melodie proastă la un pian de mâna a doua, încercând să îndeplinească visurile tatălui său care nu avea nici cea mai mică șansă de a deveni realitate? Așa cum făcuse în cea mai mare parte a vieții, Molly își potrivea pașii cu ai lui Frank. Ar fi putut face numărul cu ochii închiși. Chiar și așa, în timp ce se învârtea și se îndoia, mintea

ii era mai mult la fiul ei decât la ceea ce făcea. Băiatul nu era fericit, observă ea. Și nu mai era copil. Era aproape bărbat și se străduia să-și facă un drum în viață. Știa bine că acesta era singurul lucru care îl îngrozea pe Frank, atât de mult încât refuzase să-l recunoască. Certurile deveniseră din ce în ce mai frecvente, mai aprinse. În curând, se gândi ea, prea curând, ceva avea să explodeze, și s-ar putea să nu poată aduna toate piesele.

Alte câteva mișcări de dans, și cele trei fiice ale lor intrară pe scenă. Lipită de Frank, Molly îl simți plin de mândrie. I-ar părea rău ca el să piardă acea mândrie sau speranță care îl făcea să fie în continuare tânărul visător de care se îndrăgostise. După ce Molly și Frank ieșiră de pe scenă, începu piesa de deschidere. Tripletele O'Hurley - Chantel, Abby și Maddy - începură o armonie în trei părți ca și cum s-ar fi născut cântând.

Practic, așa și fusese, credea Molly. Dar, la fel ca Trace, nu mai erau copile. Chantel își folosea deja inteligența și farmecele pentru a fascina bărbații din public. Abby, mai liniștită, lăsa timpul să treacă. Și nu mai era mult timp până aveau să o piardă pe Maddy. Ca mamă, Molly a simțit atât mândria, cât și regretul la gândul că cel mai mic membru al familiei avea prea mult talent pentru a mai rămâne mult timp alături de trupă. Cu toate acestea, Trace era cel care o preocupa mai mult acum. Se așeză la pianul din clubul acela mic, cu mintea la kilometri depărtare. Văzuse broșurile pe care le adunase. Imagini și povești despre locuri precum Zanzibar, Noua Guinee, Mazatlán. Uneori, pe drumul lung pe care îl parcurgeau cu trenul sau cu autobuzul, mergând din oraș în oraș, Trace vorbea despre moschei, peșteri și munți pe care dorea să îi vadă. Frank însă

ii alunga acele visuri, agățându-se disperat de propriul vis - dar și de fiul său.

- Nu-i rău, dragii mei. Frank reveni în centrul scenei pentru a le îmbrățișa pe fiecare dintre fetele lui. Trace, mintea ta nu este la muzică. Trebuie să pui ceva mai mult suflet.

- Nu a existat viață în acest număr de la Des Moines. Cu câteva luni în urmă, Frank ar fi chicotit și și-ar fi mângâiat fiul pe cap. Dar acum simțea asprimea criticii, ca de la bărbat la bărbat. Făcu o grimasă care îi trăda nemulțumirea.

- Nimic nu este în neregulă cu acest cântec și nu a fost niciodată... E ritmul tău cel care lipsește, ai pierdut tempoul de două ori... M-am săturat să te răzbuni pe clape.

Făcând pe mediatorul, Abby se așeză între tatăl și frațele ei. Tensiunea crescândă menținea familia pe muchie de câteva săptămâni.

- Cred că suntem puțin obosiți.

- Pot să vorbesc pentru mine, Abby. Trace se îndepărtă de pian. Nimeni nu se răzbună pe clape.

- Ha! Frank înlătură mâna lui Molly. Doamne, băiatul era înalt, remarcă Frank. Înalt și drept - și aproape un străin. Dar Frank O'Hurley era în continuare cel care decidea, și era timpul să-i amintească și fiului său asta. Ați fost într-o stare de negare de când v-am spus că nu voi permite nici unuia dintre copiii mei să plece în Hong Kong sau Dumnezeu știe unde, ca țigani. Locul vostru este aici, alături de familie. Responsabilitatea voastră este față de trupă.

- Nu este afurisita mea de responsabilitate.

Frank miji ochii.

- Ai grijă ce ton folosești, băiete! Nu ești atât de mare încât să nu te pot pune jos.

- Este timpul să îți țină cineva piept, replică Trace, descărcându-se de tot ce ținuse în el de prea mult timp. În fiecare an, cântăm cântece de duzină în baruri de duzină.

- Trace! zise Maddy șoptit, cu voce rugătoare. Nu!

- Nu ce? El a cerut-o! Să nu-i spun adevărul? Dumnezeu știe că nu îl va auzi oricum, dar măcar îi voi spune ce am de spus. Voi trei și mama l-ați protejat suficient.

- Izbucnirile astea temperamentale sunt atât de plictisitoare, spuse Chantel leneș, deși nervii ei erau destul de întinși. Ce-ar fi să ne retragem toți în colțul nostru?

- Nu! Furibund, Frank se îndepărtă de fiicele lui. Continuă, hai, spune ce ai de spus!

- M-am săturat să călătoresc cu autobuzul spre nicăieri, să pretind că următoarea oprire este lozul câștigător. Ne târâți după voi din oraș în oraș, an după an.

- Te târăsc după mine? Frank se înroși de furie. Asta fac?

- Nu! Molly păși în față, privindu-și fiul. Nu, nu este așa. Am mers de bunăvoie, pentru că este ceea ce ne doream. Dacă unul dintre noi nu vrea asta, are dreptul să o spună, dar nu trebuie să fie crud.

- El nu știe să asculte! Trace ridică tonul. Nu-i pasă de ce vreau sau ce nu vreau. Ți-am spus, zise întorcându-se spre tatăl său. De fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine, tot ce îmi spui este că trebuie să stăm împreună, că vom da lovitura în curând, când, de fapt, nu ne așteaptă decât un alt spectacol ridicol într-un club de doi bani.

Era prea aproape de adevăr, prea aproape de ceea ce îl făcea să simtă că eșuase, când tot ce voia el era să-i

ofere familiei sale o viață bună, strălucitoare. Mânia era singura armă pe care Frank o avea, și o folosi.

- Ești nerecunoscător, egoist și prost. Toată viața mea am muncit pentru a-ți deschide calea, pentru a-ți deschide uși, ca tu să poți păși dincolo de ele. Și tot nu ești mulțumit!

Trace simți lacrimi de frustrare înecându-i ochii, dar nu se întoarse.

- Nu, nu sunt mulțumit, pentru că nu vreau să trec prin ușile deschise de tine. Vreau altceva, vreau ceva mai mult, dar ești atât de cuprins de visul tău fără speranță, încât nu vezi că urăsc asta și că, de fapt, cu cât mă împingi mai mult să-ți urmez visul în loc să-l urmez pe al meu, cu atât mai mult ajung să te urăsc. Trace nu voise să spună asta și fu și el surprins de asprimea vorbelor sale. În fața ochilor lui, tatăl său păli, îmbătrâni și păru să tremure. Dacă ar fi putut să-și retragă cuvintele, ar fi încercat. Dar era prea târziu.

- Atunci, urmează-ți visul, spuse Frank cu emoție în glas. Du-te unde te va purta. Dar la mine să nu te întorci, Trace O'Hurley. Să nu vii la mine când vei da de greu. Nu va mai fi nimic pentru tine aici.

Ieși prin partea stângă a scenei.

- Nu a vrut să spună asta, replică Abby repede, luându-l pe Trace de braț. Știi asta.

- Nici unul din ei nu a făcut-o.

Cu privirea pierdută, Maddy își privi neputincioasă mama.

- Trebuie să ne liniștim cu toții. Chantel, în ciuda înclinației ei pentru dramă, părea vizibil mișcată.

- Trace, haide să mergem la o plimbare!

- Nu! Oftând, Molly clătină din cap. Mergeți voi, fetelor, eu vreau să discut cu Trace. Așteptă până când

rămaseră singuri, apoi, simțindu-se bătrână și obosită, se așază pe banca pianului. Știu că ai fost nefericit, spuse ea încet. Și că ai ținut în tine toate frustrările astea. Ar fi trebuit să fac ceva.

- Nu ești tu de vină.

- Este vina mea la fel de mult pe cât este vina lui, Trace. Lucrurile pe care i le-ai spus l-au rănit profund, și o să fie nevoie de o perioadă lungă pentru a se vindeca. Știu că unele lucruri au fost spuse la nervi, dar altele au fost adevărate. Îl privi, cercetând fața primului ei născut și a singurului ei fiu. Cred că a fost adevărat când ai spus că, dacă nu te va lăsa să pleci, vei ajunge să îl urăști.

- Ma...

- Nu. Mi-a fost greu s-o spun, dar mi-ar fi și mai greu dacă ar deveni realitate. Vrei să pleci.

El deschise gura, gata să înceapă din nou. Dar furia pe care o simțea față de tatăl său era prea proaspătă și îl înspăimânta.

- Trebuie să plec.

- Atunci, fă-o! Se ridică, punându-și mâinile pe umerii lui. Și fă-o repede și în liniște, altfel el te va convinge sau te va face să rămâi din rușine, iar atunci nu-l vei ierta niciodată. Urmează-ți calea! Vom fi aici când te vei întoarce.

- Te iubesc!

- Știu, și așa vreau să rămână. Îl sărută, apoi plecă în grabă, știind că trebuia să-și rețină propriile lacrimi până când reușea să-și aline soțul.

În acea noapte, Trace își împachetă lucrurile - haine, o armonică și zeci de broșuri. Lăsă un bilet care spunea simplu: „Vă voi scrie“. Ieși din motel cu numai 327 de dolari în buzunar și făcu autostopul.

capitolul 1

Whisky-ul era ieftin și avea mușcătura unei femei furioase. Trace trase cu greu aer printre dinți, așteptând să moară. Văzând că nu o făcea, își turnă un al doilea pahar, se afundă din nou în scaun și privi întinderea nesfârșită a Golfului Mexic. Alături, micul restaurant se pregătea să-și primească oaspeții de seară. În bucătărie, se pregăteau *frijoles* și *enchiladas*. Mirosul cepei era puternic, concurând cu cel de lichior și tabac uscat. Discuțiile se purtau într-o spaniolă vorbită rapid; Trace, deși le înțelegea, decisese să le ignore. Nu-și dorea companie. Își dorea doar whisky-ul și marea.

Soarele arăta ca o minge roșie deasupra golfului. Norii joși aveau tente roz și aurii. Tăria whisky-ului îl făcea să simtă o căldură plăcută, confortabilă, în adâncul stomacului. Trace O'Hurley era în vacanță și își propusese să se bucure de ea. America se afla la o aruncătură de băț. Încetase să o mai considere „acasă” cu ani în urmă - sau cel puțin așa voia să creadă. Trecuseră doisprezece ani de când plecase din San Francisco - un bărbat tânăr, idealist, măcinat de vină, urmându-și visurile. Văzuse Hong Kongul și Singapore. Călătorise timp de un an în Orient, trăind de pe urma inteligenței lui și a talentului pe care îl moștenise de la părinți. Cânta în holurile hotelurilor și în cluburi noaptea, iar ziua descoperea locuri și miresme noi. Apoi, mersese în Tokyo. Cântase muzică americană într-un club amărât, cu gândul de a cutreiera Asia. Nu trebuia decât să se afle în locul potrivit, la momentul potrivit. Sau, așa cum credea

Trace atunci când se simțea nefericit, în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. O altercație iscată într-un bar era un lucru obișnuit. Frank O'Hurley își învățase fiul cum să facă față unei astfel de situații. Trace știa când să atace și când să se retragă. Nu o iscase cu intenția de a salva viața lui Charlie Forrester. Și cu siguranță nu avea habar că Forrester era agent american.

Soarta, se gândea Trace privind soarele roșu dispărând la orizont. Soarta fusese cea care îl făcuse să devieze cuțitul care era îndreptat spre inima lui Charlie. Și tot soarta și căile ei nebănuite fuseseră cele care îl aduseseră în mijlocul jocului feroce al spionajului. Trace reușise în cele din urmă să străbată Asia și ajunsese chiar mai departe. Dar fusese finanțat de Sistemul Internațional de Securitate. Acum, Charlie era mort. Trace își turnă un alt pahar și bău în amintirea prietenului și mentorului său. Nu-i venise de hac glonțul sau cuțitul vreunui asasin pe o alee întunecată, ci un atac cerebral. Trupul lui Charlie pur și simplu decisese să renunțe. Așa că Trace O'Hurley stătea acum într-un bar micuț pe coasta Mexicului și ținea propriul priveghi.

Funeraliile urmau să aibă loc peste paisprezece ore, în Chicago. Fiindcă nu era gata să traverseze Rio Grande, Trace avea să rămână în Mexic, să bea în amintirea prietenului său de-o viață și să contempleze viața. Charlie ar fi înțeles, decisese Trace în timp ce-și dezmoțea picioarele lungi, îmbrăcat în uniforma kaki ponosită. Charlie nu fusese niciodată prea pretențios. Își făcea treaba, bea un pahar și mergea mai departe. Trace scoase un pachet mototolit de țigări și căută în buzunarul cămășii lui murdare un chibrit. Avea mâinile lungi și palmele late. La vârsta de zece ani, își dorise să devină pianist. Visase să devină multe lucruri. O pălărie boțită îi ascundea fața

în timp ce aprinse chibritul și mai apoi țigara. Era foarte bronzat, pentru că ultima lui misiune îl ținuse mai mult afară. Avea părul des și, deoarece nu se deranjase să se tundă, suficient de lung încât să se onduleze în bucle blonde, dezordonate, pe lângă pălărie. Fața îi era transpirată din cauza căldurii – și era slab. Partea stângă a feței îi era brăzdată de o cicatrice mică și albă – ca urmare a întâlnirii cu o sticlă spartă. De când avea 16 ani, nasul lui se strâmbase ușor. O ceartă pentru a apăra onoarea unei fete – sau lipsa ei.

Momentan, trupul lui era destul de slăbit, din cauza unei șederi prelungite în spital. Ultimul glonț încasat aproape că-l omorâse. Chiar și în lipsa whisky-ului și a mâhnirii, avea o înfățișare periculoasă. Oasele erau proeminente, privirea – intensă. Chiar și acum, când era singur, cerceta ocazional camera. Nu se bărbierise de trei zile, iar barba lui era suficient de dezordonată încât să îi dea gurii lui un aspect neprietenos. Ospătarul era fericit să-l lase singur cu sticla lui.

Pe măsură ce se însera, cerul devenea mai liniștit, dar cârciuma – mai zgomotoasă. La radio se auzea muzică mexicană întreruptă ocazional de interferențe. Cineva sparse un pahar. Doi bărbați începură să discute aprins despre pescuit, politică și femei. Trace își turnă un alt pahar. O văzu de cum intră. Se obișnuise să privească mereu spre ușă. Meseria îl învățase să fie atent la detalii, fără să pară că le analizează. „O turistă care a greșit locația”, se gândi el în timp ce admira pielea aceea albă presărată cu pistrui care se potriveau cu părul ei roșcat. Se arsesse după o oră petrecută sub soarele Yucatanului. „Ce păcat”, spuse el cu blândețe și își văzu mai departe de băutură. Se așteptase ca ea să iasă imediat ce conștientiza în ce loc nimerise. În schimb, merse direct

la bar. Trace își încrucișă gleznela și își petrecu timpul analizând-o.

Pantalonii ei albi erau impecabili, în ciuda prafului de afară. Îi purta cu o bluză mov care era suficient de largă și de răcoroasă. Totuși, observă că era suplă, dar avea forme care să le dea ceva stil pantalonilor lălâi. Părul ei, de culoarea soarelui care apunea, era prins în coadă, dar fața era îndreptată în altă parte, așa că îi putu vedea numai profilul. „Clasic“, spuse el dezinteresat. Stilul delicat. Genul care preferă șampania și caviarul. Dădu pe gât restul băuturii și decise să se îmbete zdravăn – de dragul lui Charlie. Tocmai ridicase sticla, când femeia se întoarse și-l fixă cu privirea. De sub pălărie, Trace îi întâlni privirea. Tensionat, continuă să toarne băutura în timp ce ea se îndreptă spre el.

- Domnul O'Hurley?

Păru puțin surprins din cauza accentului. Părea irlandez, același accent pe care îl avea tatăl lui atunci când era furios sau fericit. Își bău whisky-ul fără să-i răspundă.

- Sunteți Trace O'Hurley?

Se simțea în vocea ei o urmă de emoție, după cum observă. Și, de aproape, putu vedea pete sub ochii ei de un verde extraordinar. Gura îi era închisă. Degetele ei strângeau baretele genții de pânză pe care o avea pe umăr. Trace puse whisky-ul deoparte și își dădu seama că era puțin cam amețit pentru a fi deranjat.

- Poate. De ce?

- Mi s-a spus că sunteți în Merida. Vă caut de două zile. Nu era deloc cum se așteptase ea. Dacă nu ar fi fost atât de disperată, ar fi plecat deja. Hainele lui erau murdare, mirosea a whisky și avea înfățișarea unui bărbat care te-ar jupui de viu fără să verse o picătură de sânge.

Trase aer în piept și decise să-și încerce norocul. Pot să iau loc?

Ridicând din umeri, Trace trase un scaun. Un agent - indiferent al cui - ar fi abordat lucrurile diferit.

- Te rog!

Prinse spătarul scaunului strâns și se întrebă de ce tatăl ei crezuse că bețivul ăsta prost crescut era răspunsul. Dar picioarele ei nu erau atât de stabile pe cât ar fi trebuit, așa că se așeză.

- Este foarte important să vă vorbesc. În privat.

Trace privi în jurul lui. Era aglomerat acum și era gălăgie.

- Aici este bine. Acum, ce-ar fi să-mi spui cine ești, de unde știai că voi fi în Merida și ce dracu' vrei de la mine?

Ea își împreună mâinile, pentru că îi tremurau.

- Sunt doctor Fitzpatrick. Doctor Gillian Fitzpatrick. Charles Forrester mi-a spus unde vă aflați, iar eu vreau să-i salvați viața fratelui meu.

Trace continuă să o privească în timp ce ridică sticla. Vorbea încet și fără inflexiuni.

- Charlie a murit.

- Știu. I se păru că zărește ceva în ochii lui, o urmă de umanitate. Dispăruse deja, dar Gillian continuă: Îmi pare rău. Știu că ați fost apropiați.

- Mi-ar plăcea să aflu cum de știi tu atâtea și cum de te aștepti să cred că Charlie ți-a spus unde să mă găsești.

Gillian își șterse mâna umedă de pantaloni înainte de a scoate ceva din geantă. În liniște, îi întinse un plic. Ceva îi spusese lui Trace că i-ar fi mai bine dacă nu l-ar lua. Ar trebui să se ridice, să plece și să se piardă în noaptea caldă a Mexicului. Doar faptul că ea îl menționase pe Charlie îl convinsese să-l desfacă și să citească biletul.

Charlie folosise codul de comunicare pe care îl avuseseră în ultima misiune. Ca de obicei, mesajul era scurt: „Ascult-o pe acea lady. Nu implica momentan organizația. Contactează-mă!“ Desigur, acum nu mai exista nici un mijloc de a-l contacta pe Charlie, se gândi Trace în timp ce împacheta din nou biletul. Cu sentimentul că, deși mort, Charlie încă îi ghida mișcările, o privi din nou pe femeie.

- Explică-mi!

- Domnul Forrester a fost prietenul tatălui meu. Nu l-am cunoscut foarte bine. Eram mai mereu plecată. În urmă cu cincisprezece ani, au lucrat împreună la un proiect denumit Horizon. Trace împinse sticla. În vacanță sau nu, nu-și putea permite să-și piardă simțurile.

- Cum se numește tatăl tău?

- Sean. Doctor Sean Brady Fitzpatrick.

Îi era cunoscut numele. Și proiectul. În urmă cu cincisprezece ani, unii dintre cei mai renumiți cercetători și oameni de știință din lume fuseseră angajați pentru a dezvolta un ser care să imunizeze oamenii împotriva efectelor radiației ionizante - unul dintre cele mai grave efecte ale războiului nuclear. Sistemul Internațional de Securitate fusese responsabil de securizarea, monitorizarea și derularea proiectului. Costase sute de milioane și fusese un eșec total.

- Erai un copil.

- Aveam 12 ani. Sări și se întoarse speriată când ceva se sparse în bucătărie. Sigur că atunci nu știam nimic despre proiect, dar mai târziu... Mirosul de ceapă și de lichior era de nesuportat. Voia să se ridice, să se plimbe de-a lungul plajei, unde aerul era cald și curat, dar se strădui să continue: Proiectul a fost anulat, dar tata

a continuat să lucreze la el. Avea și alte obligații, dar, oricând era posibil, revenea la experiment.

- De ce? Nu mai era plătit pentru asta.

- Tata a crezut în Horizon. Conceptul îl fascina, nu ca un mijloc de apărare, ci ca un răspuns la nebunia de care eram toți conștienți. În ceea ce privește banii - ei bine, tata ajunsese la un nivel în care își putea permite să își satisfacă aceste curiozități. „Nu era un simplu om de știință, ci unul bogat“, se gândi Trace în timp ce o privea pe sub borul pălăriei. Iar ea arăta ca și cum ar fi venit de la o școală de maici din Elveția. Postura o dădea de gol. Nimeni nu te învață mai bine postura corectă decât o măicuță.

- Un prost!

- În orice caz, tata i-a încredințat notițele și descoperirile sale fratelui meu, în urmă cu cinci ani, după ce a suferit primul său infarct. În ultimii ani, tata a fost prea bolnav pentru a-și continua munca de laborator. Și acum... Pentru o clipă, Gillian închise ochii. Spai-ma și oboseala după călătorie se instalară. Ca om de știință, ea știa că avea nevoie de hrană și de odihnă. Ca fiică și soră, ea știa că trebuia să termine ce a început. Domnule O'Hurley, pot să beau ceva?

Trace trase paharul și sticla spre ea. Analiza, dar nu era gata să îi dea crezare. Îl interesa, desigur, dar învățase cu mult timp în urmă că poți să fii interesat, dar neimplicat.

Ea ar fi preferat cafea sau, cel mult, un păhărel de coniac. Refuză la început whisky-ul, dar apoi simți privirea lui Trace. O testa. Se obișnuise să fie testată. Bărbia i se ridică brusc. Își îndreptă umerii. Sigură pe ea, își umplu paharul și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură. Încercă să respire, deși își simți gâtul arzând ca o torță. Ochii i se umeziră.

- Mulțumesc!

Pentru prima dată, în ochii lui se citea amuzamentul.

- Nu ai pentru ce!

Așa tare și amar cum era, whisky-ul îi fu de folos.

- Tatăl meu este foarte bolnav, domnule O'Hurley. Prea bolnav pentru a călători. L-a contactat pe domnul Forrester, dar nu a putut zbura la Chicago personal. Am mers eu în locul lui să-l întâlnesc pe domnul Forrester, iar acesta m-a trimis la dumneata. Mi s-a spus că ești cel mai potrivit pentru treaba asta.

Trace își aprinse o altă țigară. Se gândea că, de când glonțul nimerise la câțiva milimetri de inima lui, lăsându-l zăcând într-o baltă de sânge, nu mai fusese omul potrivit pentru nimic.

- Adică?

- În urmă cu o săptămână, fratele meu a fost sechestrat de o organizație denumită Hammer. Ai auzit de ea?

Doar antrenamentul îl ajută să rămână imperturbabil, să ascundă combinația de frică și furie care îl încerca. Asocierea cu această organizație aproape îl omorâse.

- Am auzit de ea.

- Tot ce știm este că fratele meu a fost răpit din casa lui din Irlanda, unde continua și aproape terminase proiectul Horizon. Răpitorii intenționează să-l țină până când are să perfecționeze serul. Înțelegeți ce urmări ar avea dacă un grup ca acesta ar intra în posesia formulei?

Trace își scutură țigara pe podea.

- Mi s-a spus că am o inteligență peste medie.

Hotărâtă, ea îi apucă încheietura mâinii. Deoarece era o femeie într-o lume a bărbaților, contactul fizic era de obicei rezervat familiei și celor apropiați. Acum, îl atinge pe Trace, singura ei speranță.

- Domnule O'Hurley, nu avem timp de glume.

- Ai grijă cum folosești pluralul! Trace așteptă până când își retrase mâna. Lasă-mă să te întreb, doctore Fitzpatrick, este fratele tău un bărbat deștept?

- Este un geniu!

- Nu, nu, ce vreau să spun este dacă e un bărbat cu picioarele pe pământ.

Ea își îndreptă din nou umerii, deoarece era aproape gata să-și pună capul pe masă și să plângă.

- Flynn este un om de știință strălucit și un bărbat care, în circumstanțe normale, poate să-și poarte singur de grijă.

- Foarte bine, pentru că numai un prost poate crede că, după ce va înmâna formula membrilor Hammer, va rămâne în viață. Le place să se numească teroriști, eliberatori, rebeli. De fapt, sunt o adunătură de fanatici dezorganizați, conduși de un nebun bogat. Au omorât mai mulți oameni din greșeală decât intenționat. Posac, își scărpină pieptul. Sunt unși cu toate alifiile și au munți de bani, dar practic sunt niște idiști. Și nimic nu este mai periculos decât o adunătură de idiști motivați. Sfatul meu pentru fratele tău ar fi să-i scuipe-n ochi.

Fața ei deja palidă deveni albă ca o stafie.

- I-au răpit copilul. Gillian își puse mâna pe masă, căutând înțelegere. Au sechestrat-o pe fiica lui de șase ani.

Încheind astfel, părăsi cârciuma.

Trace rămase pe loc. Nu era treaba lui, și-o spuse în timp ce se întinse iar după sticlă. Era în vacanță. Se întorsese din morți și intenționa să se bucure de viață. Singur. Înjurând, aruncă sticla jos, strigă și ieși după ea.

Furia o făcu să înainteze cu viteză. Îl auzi strigându-i numele, dar nu se opri. Fusese o proastă să creadă că un om ca el ar putea să o ajute. Ar fi avut mai mult succes

dacă ar fi negociat direct cu teroriștii. Cel puțin, în ceea ce îi privea pe aceștia, nu ar fi sperat la compasiune. Când el o prinse de braț, ea se smuci. Furia îi dădu energia de care o privase lipsa somnului și a hranei.

- Ți-am spus să aștepti dracului un minut.

- Deja mi-ați spus părerea dumneavoastră, domnule O'Hurley. Mi se pare că nu este nevoie de alte discuții. Nu știu ce a văzut domnul Forrester la dumneata. Nu știu de ce m-a trimis să caut un bărbat care mai degrabă ar sta într-o cârciumă ca vai de ea dând pe gât whisky decât să salveze vieți. Am venit să caut un bărbat curajos și empatic și am găsit un bețiv obosit și murdar, căruia nu-i pasă de nimeni și de nimic.

Vorbele ei îl afectară mai mult decât se aștepta. Degetele lui rămaseră ferme pe brațul ei în timp ce-l îndepărta cu un gest pe un băiețel cu o cutie plină de gume.

- Ai terminat? Te dai în spectacol.

- Fratele și nepoata mea sunt ținuți prizonieri de un grup de teroriști. Crezi că îmi pasă dacă te fac de râs sau nu?

- E nevoie de mai mult decât o roșcată irlandeză ca să mă fac de râs, spuse el încet. Dar politica mea este să nu atrag atenția asupra mea. Obiceiuri vechi. Hai să dăm o tură!

Ea vru să își desprindă brațul din mâna lui. Mândria din ea abia aștepta să o facă. Dragostea însă triumfă, așa că acceptă. Merse în liniște alături de el, în josul platformelor strâmte care duceau spre apă. Aici, nisipul era alb, în ciuda unei mări negre și a unui cer întunecat. Câteva vase acostaseră, așteptând pescarii sau turiștii de a doua zi. Noaptea era foarte liniștită - atât de liniștită, încât puteau auzi muzica de la bar. Trace observă că cineva

cânta despre dragoste și despre infidelitatea unei femei. Cineva mereu cânta.

- Ascultă, doctore Fitzpatrick, nu m-ai prins într-o pasă bună. Nu știu de ce te-a trimis Charlie la mine.

- Nici eu.

El se opri suficient încât să scoată un chibrit și o țigară.

- Ceea ce vreau să spun este că de această situație ar trebui să se ocupe SIS.

Se calmase. Lui Gillian nu-i păsa că se pierduse cu firea. Se simțea bine. Dar știa că avea mai multe de câștigat dacă își păstra calmul.

- SIS își dorește formula la fel de mult ca acea organizație. De ce aș încredința viața fratelui meu și a fiicei lui în mâinile lor?

- Pentru că ei sunt băieții buni.

Gillian se întoarse spre mare, iar vântul o lovi în plin. Deși asta o ajută să-și limpezească gândurile, nu observă primele stele sclipind pe cer.

- Este o organizație condusă de mulți bărbați - unii buni, unii răi, toți ambițioși, fiecare cu ideea lui despre pace și ordine. În acest moment, singura mea preocupare este familia mea. Aveți familie, domnule O'Hurley?

El trase cu poftă din țigară.

- Mda! „Dincolo de graniță“, se gândi el. Nu-i mai văzuse de șapte ani - sau poate de opt? Pierduse noțiunea timpului. Știa însă că Chantel era în L.A. jucând într-un film, Maddy era în New York ca star într-o nouă piesă de teatru, iar Abby își creștea copiii și caii în Virginia. Părinții lui își duceau zilele în Buffalo. Poate că pierduse noțiunea timpului, dar nu și urma familiei.

- Ați încredința viața membrilor familiei dumneavoastră unei organizații? Una care, dacă ar considera

necesar pentru binele suprem, i-ar sacrifica? Își închi-
se ochii. Vântul o făcea să creadă că ajunsese în rai -
călduț, sărat și puternic. Domnul Forrester a înțeles și
a fost de acord că, pentru a salva viața fratelui meu și a
copilului său, este nevoie de un bărbat căruia să-i pese
mai mult de ei decât de formulă. El a crezut că dumnea-
ta ai putea fi acel bărbat.

- Nici pe departe ! Trace aruncă țigara în apă. Charlie
știa că mă gândeam serios să mă retrag. Țasta a fost felul
lui de a mă face să mă răzgândesc.

- Sunteți atât de bun precum mi-a spus?

Râzând, Trace își scărpină bărbia.

- Probabil mai bun. Charlie nu obișnuia să laude
oamenii.

Gillian se întoarce din nou, de data asta cu fața spre
el. Nu îi părea un erou, așa, cu barba neîngrijită și haine-
le lălâi. Dar, atunci când o prinsese de braț, ea îi simțise
forța, precum și o violență neașteptată.

„Ar putea fi pasional dacă ar fi fost vorba despre ceva
ce și-ar dori - un obiectiv, un vis sau o femeie“, se gân-
di ea. În circumstanțe obișnuite, prefera bărbații cu o
minte analitică limpede, care priveau problema cu logică
și cu răbdare. Dar acum nu avea nevoie de un om de
știință. Trace își băgă mâinile în buzunare și se strădui
să facă față stânjenelii. Ea îl privea ca și cum ar fi fost
un șoarece de laborator, iar lui îi dispăcea asta. Poate
de vină era accentul irlandez sau umbrele de sub ochi,
dar nu putu să plece.

- Uite, voi lua legătura cu SIS. Cea mai apropiată
bază este în San Diego. Poți să le dai ce informații deții.
În 24 de ore, unii dintre cei mai buni agenți din lume îl
vor căuta pe fratele tău.

- Îți pot oferi 100 000 de dolari. Se hotărâse. Se lăsase pradă instinctului, depărtându-se de logică. Forrester spusese că acest bărbat o putea face. Tatăl ei fusese de acord. Gillian era de partea lor. Prețul nu este negociabil, pentru că este tot ce am. Găsiți-mi frațele și nepoata și, cu 100 000 de dolari, vă veți putea retrage în stil mare.

El o privi pentru o clipă și apoi, ca și când își încălca un jurământ, se îndreptă spre mare. Femeia asta era nebună. Îi punea la dispoziție priceperea celei mai bune organizații de spionaj din lume, iar ea îi arunca lui banii în față. O sumă frumoasă. Trăce privea valurile care se spărgeau la mal. Niciodată nu putuse pune deoparte mai mult de câteva mii. Nu-i stătea în caracter. Dar 100 000 putea face diferența între a se retrage și a-și dori să se retragă. Picăturile de apă îi stropiră fața. Nu voia să aibă vreo legătură nici cu ea, nici nu familia ei, nici cu vreo formulă dubioasă care ar fi putut sau nu să salveze lumea de la o explozie de amploare. Ceea ce își dorea era să se întoarcă la hotel, să comande o masă de cinci stele și să meargă la somn cu burta plină. Pentru Dumnezeu, își dorea puțină liniște. Timp în care să își dea seama ce să facă mai departe cu viața lui.

- Dacă ești hotărâtă să lucrezi cu liber-profesioniști, îți pot recomanda câteva persoane.

- Nu vreau pe altcineva. Te vreau pe dumneata!

Ceva din modul în care ea spusese asta îi făcuse un gol în stomac. Reacția pe care o avusese îl convinsese că trebuie să scape de ea.

- Abia am încheiat o misiune de nouă luni. Sunt epuizat, doctore. Ai nevoie de cineva tânăr, entuziast și lacom. Pentru a doua oară, își trecu mâna peste față. Sunt obosit.

- Este o eschivă, spuse ea, iar forța neașteptată din vocea ei îl surprinse suficient de mult, încât să se întoarcă. Ea rămase pe poziții, șuvițe rebele de păr atingându-i fața, palidă ca marmura în lumina lunii. Apoi își pierdu gândul în timp ce ea se îndrepta spre el, în stilul irlandez caracteristic. Nu vreți să vă implicați. Nu vreți să fiți responsabil de viața unui bărbat nevinovat și a unui copil. Nu vreți să vă afecteze. Domnul Forrester vă considera un fel de cavaler, un bărbat cu principii și compasiune, dar s-a înșelat. Sunteți umbra unui bărbat, un egoist care nu merita un prieten ca el. El a fost un bărbat căruia îi păsa, care încerca să ajute necondiționat și care a murit din cauza principiilor sale.

Trace tresări.

- Despre ce dracu' vorbești? Ochii îi scânteiară periculos. Dintr-o mișcare bruscă, o prinse pe Gillian de brațe. Ce dracu' vrei să spui? Charlie a făcut un atac cerebral.

Ea simți că inima i se oprise. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni mai capabil de crimă decât era Trace în acel moment.

- Încerca să mă ajute. Mă urmăreau. Trei bărbați.

- Ce bărbați?

- Nu știu. Teroriști, agenți, cum vreți să le spuneți. Au intrat peste noi în casă. Încercă să-și controleze respirația concentrându-se asupra durerii pe care i-o provoca strânsoarea lui. Domnul Forrester m-a împins într-un fel de coridor ascuns din bibliotecă. I-am auzit de acolo. Mă căutau. Își amintea și acum cât de sufocant era dincolo de panou. Cât de întuneric. Încerca să îi calmeze, spunându-le că am plecat. L-au amenințat, dar el nu a cedat. Păreau să-l fi crezut.

Vocea ei tremura. Trace o privi cum își mușca buza de jos, încercând să se liniștească. Deodată, se făcu liniște.

Liniștea m-a speriat mai mult, și am încercat să ies să îl ajut. Nu am găsit mecanismul.

- Cinci centimetri mai jos de tavan.

- Da, mi-a trebuit aproape o oră până să-l găsesc. Nu îi spuse că o cuprinsese panica sau că, la un moment dat, lovise panoul și strigase, preferând să se predea decât să moară sufocată în întuneric. Când am ieșit, era mort. Dacă m-aș fi mișcat mai repede, poate l-aș fi putut ajuta - nu voi ști niciodată.

- Cei de la SIS au spus că a făcut atac cerebral.

- Așa l-au diagnosticat. Dar acest lucru poate fi provocat printr-o simplă injecție. În orice caz, ei au provocat atacul cerebral, iar asta în timp ce mă căutau. Va trebui să trăiesc cu asta. Trase slăbi strânsoarea, iar ea îl prinse de cămașă fără ca măcar să își dea seama de asta.

- Și tu la fel. Dacă nu vrei să mă ajuți din compasiune sau pentru bani, poate o vei face din răzbunare.

Se întoarse iar. Acceptase moartea lui Charlie o dată. Un atac cerebral, o bombă cu ceas micuță în creier, gata să explodeze la un moment dat. Așa decisese soarta: „Charlie, ai la dispoziție pe Pământ 63 de ani și cinci luni. Profită!” Asta acceptase. Acum, aflase că nu fusese destinul, ci trei bărbați. Cu destinul putea să trăiască. Dar exista posibilitatea să urască niște indivizi, să vrea să îi facă să plătească. Era ceva la care trebuia să se gândească. Trase se hotărî să bea o cafea neagră și atât.

- Te duc înapoi la hotel.

- Dar...

- Vom bea o cafea și îmi vei spune tot ce ți-a zis Charlie, tot ce știi. Apoi îți voi spune dacă te voi ajuta sau nu.

Dacă atât avea el de oferit, ea intenționa să accepte.

- M-am cazat la același hotel ca tine. Părea mai practic așa.

- Bine! Trage o prinse de braț și începură să se plimbe. Observă că nu se simțea bine. Focul care o adusese atât de departe se stingea repede. Se dezechilibra, iar el o strânse mai tare. Când ai mâncat ultima oară?

- Ieri.

El scoase un sunet care putea fi luat drept râs.

- Ce fel de doctor ești?

- Fizician.

- Chiar și un fizician ar trebui să știe ceva despre alimentație. Așa merg lucrurile. Mănânci, rămâi în viață. Nu mănânci, pici.

Îi eliberă mâna și o prinse de mijloc. Dacă ar fi avut energie, ea ar fi protestat.

- Miroși ca un cal.

- Mulțumesc! Mi-am petrecut mare parte din zi rătăcind prin junglă. Mare distracție. De unde din Irlanda?

Oboseala îi slăbea nu numai picioarele, ci și mintea. Brațul lui părea atât de puternic, de reconfortant. Fără să realizeze, se sprijini de el.

- Ce?

- Din ce parte a Irlandei vii?

- Cork.

- Ce mică e lumea! O duse în hol. Și tatăl meu la fel. Ce cameră?

- Doi, doi, unu.

- Chiar lângă a mea.

- I-am dat recepționarului o mie de pesos.

Deoarece lifturile erau mici și fierbinți precum cupoarele, el preferă scările.

- Ești o femeie cu inițiativă, doctore Fitzpatrick.

- Așa sunt cele mai multe femei. Trăim într-o lume nebună.

Avea îndoielile lui, dar nu o contrazise.

- Cheia?

Băgă mâna în buzunar, luptându-se cu propria slăbiciune. Nu voia să leșine. Își promisese asta. Trase îi luă cheia din palmă și o vârî în încuietoare. El deschise ușa și o sprijini pe femeie de perete, în hol.

- Ce-i în neregulă cu tine? întrebă ea. Își înghiți celelalte vorbe când îl văzu scoțând din buzunar un cuțit de vânătoare. Era tot ce avea. Nu considerase necesar să ia cu el în vacanță un pistol. Făcu ochii mari când intră în cameră și dădu la o parte ce îi stătea în drum.

- Oh, Doamne!

Gillian își adună puterile și privi din ușă. Făcuseră o treabă bună. Chiar și cineva fără experiență își putea da seama că nici un cotlon nu rămăsese necercetat. Îi tăiaseră valiza, iar hainele pe care nu le despachetase erau aruncate peste tot. Tapițeria singurului scaun din încăpere fusese ruptă, iar umplutura albă fusese împrăștiată pe podea. Sertarele biroului fuseseră scoase și răsturnate. Trase verifică baia și fereastra. Trase concluzia că intraseră prin față, iar căutarea într-o cameră de dimensiunile astea nu ar fi trebuit să dureze mai mult de 20 de minute.

- Încă se țin după tine, doctore. Se întoarse, dar fără să lase cuțitul din mână. Ia ce ai nevoie. Discutăm în camera de alături.

Ea nu voia să atingă hainele, dar se chinuia să fie pragmatică. Avea nevoie de ele, și nu mai conta că alte mâini le atinseseră. Mișcându-se repede, strânse pantalonii, fuste și bluze.

- Am cosmetice și obiecte de toaletă în baie.

- Nu mai ai. Au aruncat tot.

Trace îi prinse iar brațul. De data asta, verifică holul, și se mutară repede în camera de alături. Încă o dată,

o lipi pe Gillian de perete și deschise ușa. Degetele lui se relaxară pe mânerul cuțitului, chiar dacă numai puțin. Deci nu-l descoperiseră. Bun. Îi făcu semn să îl urmeze, încuie ușa de două ori și începu să caute cu grijă. Avea un obicei vechi de a lăsa câteva semne, chiar și atunci când nu era în misiune. Cartea de pe noptieră încă se afla la șase centimetri de margine. Singurul fir de păr pe care îl lăsase pe pat nu fusese deranjat. Trase draperiile, apoi se așeză pe pat și luă telefonul. Într-o spaniolă perfectă, care o surprinse pe Gillian, comandă cina și două cești de cafea.

- Ți-am luat o friptură, spuse el după ce închise telefonul. Dar suntem în Mexic, deci nu m-aș aștepta să vină decât în vreo oră. Ia loc!

Cu hainele încă în brațe, ea îi dădu ascultare. Trase se așeză pe pat și își încrucișă picioarele.

- Ce urmăresc?

- Poftim?

- Îl au pe fratele tău. Ce vor de la tine?

- Ocazional, mai lucrăm cu Flynn. În urmă cu aproximativ șase luni, mi-am petrecut ceva timp cu el în Irlanda lucrând la Horizon. Descoperise ceva. Își sprijini capul de pernă. Crezusem că am găsit o modalitate de a imuniza o celulă umană. Vedeți, în cazul rănilor provocate de radiația ionizantă, principala structură afectată este celula. Razele de energie penetrează țesutul ca gloanțele și cauzează răni localizate în celule. Lucram la o formulă care să prevină modificările moleculare în celulele afectate. În felul acesta, am fi putut...

- Fascinant, doctore. Dar eu vreau să știu ce vor de la tine.

Ea își dădu seama că aproape recita informația în somn și încercă să-și îndrepte poziția în scaun. Am luat

notițele acestei părți a proiectului cu mine la institut, pentru a lucra mai aprofundat. Fără ele, lui Flynn i-ar lua un an sau mai mult să reconstituie experimentul.

- Așadar, carevasăzică, tu ești piesa din puzzle care le lipsește.

- Eu am informația.

Începu să articuleze cu greu cuvintele, în timp ce ochii i se închideau.

- Vrei să zici că ai adus cu tine chestiile alea? Doamne păzește-ne de amatori! Le-au luat?

- Nu, nu le-au luat, și, da, le am cu mine. Scuzați-mă, bolborosi ea și adormi.

Trace rămase pe loc pentru o clipă și o analiză. În orice altă situație, ar fi fost amuzat dacă o femeie pe care o cunoștea de numai câteva ore ar fi adormit pe scaunul din camera lui de hotel în mijlocul unei conversații. În acel moment însă, nici simțul umorului nu mai era ca înainte.

Era palidă ca un mort din cauza epuizării. Părul ei era un halo aprins care vorbea despre forță și pasiune. Hainele stăteau maldăr în poala ei. Se așezase pe geantă. Fără ezitare, Trace se apropie și i-o trase de sub ea. Gillian nu se mișcă deloc, în timp ce el răsturnă conținutul pe pat. Dădu la o parte o perie și o pudrieră antică argintie. Avea și un dicționar mic - ceea ce îl făcu să creadă că nu vorbea limba - și restul unui bilet de avion dinspre O'Hare. Cecul ei fusese scris caligrafic. 628 de dolari și 83 de cenți. Poza ei din pașaport era mai reușită decât majoritatea, dar nu îi captase încăpățânarea la care el fusese deja martor. Avea părul lăsat liber în poză, observă el, ondulându-se puțin spre vârfurile care îi cădeau pe umeri. Avusese mereu o slăbiciune pentru părul lung și bogat al femeilor. Se născuse în Cork în urmă

cu 27 de ani, în mai, și își păstrase cetățenia irlandeză, deși adresa ei era la New York.

Trace împinse pașaportul și se întinse după portofel. I-ar fi trebuit unul nou, se gândi el în timp ce îl deschidea. Pielea se tocise pe margini. Permisul ei de conducere trebuia reînnoit, iar poza din el păstra aceeași expresie serioasă ca poza din pașaport. A avea 300 și ceva mărunțiș bani gheață și încă 2 000 în cecuri de călătorie. Găsise o listă de cumpărături și un bilet de parcare. Un bilet de parcare expirat de mult timp. O privire fugară prin pozele pe care le luase cu ea îi dezvălui o imagine alb-negru cu un bărbat și o femeie. Judecând după haine, probabil fusese făcută în anii '50. Părul femeii era foarte drept, la fel ca gulerul și manșetele bluzei pe care o purta, dar zâmbetul ei era sincer. Bărbatul, zdravăn și pătrășos, o îmbrățișa, dar nu părea a se simți confortabil. Trace trecu la următoarea și descoperi o poză a lui Gillian în pantaloni și tricou, cu capul pe spate, râzând, cu brațele în jurul aceluiași bărbat. Era mai în vârstă decât ea, poate cu douăzeci de ani. Părea fericită, mulțumită de ea - și nu arăta a fizician. Trace luă poza următoare. În ea, era fratele ei. Asemănarea cu Gillian era izbitoare, mai evidentă decât cu persoanele care, bănuise Trace, erau părinții ei. Părul lui era cărămiziu, aproape de culoarea mahonului, dar avea aceiași ochi verzi și buze pline. În brațele lui se afla un spiriduș de fată. Se gândi că nu putea avea mai mult de trei ani, cu același păr cârlionțat roșcat. Fața ei era rotundă și mulțumită, cu o aluniță în colțul gurii.

Până să devină conștient de asta, Trace se holba, ținând poza mai aproape de lumină. Dacă o poză ar spune o poveste, ar paria ultimul bănuț că acel copil era o pacoste. A avea o slăbiciune pentru copiii drăgălași care

aveau în privire o sclipire diabolică. Înjurând printre dinți, închise portofelul. Poate conținutul genții îi dezvăluiseră câte ceva despre ea, dar nu găsiseră nici o notiță. Câteva telefoane ar putea face lumină în ceea ce o privea pe Gillian Fitzpatrick. O privi din nou în timp ce dormea, apoi, oftând, puse totul înapoi în geantă. Ar trebui să aștepte până dimineață pentru a afla totul de la ea. Când se auzi bătaia în ușă, ea nu se mișcă. Trace îl lăsa pe ospătar să aranjeze masa. După ce o zgâlțâi pe Gillian de câteva ori, primind în schimb numai câteva cuvinte fără sens, renunță. Bombănind ca pentru el, îi dădu jos sandalele, apoi o luă în brațe. Ea oftă, se ghemui și-l făcu să simtă o presiune deranjantă sub coaste. Mirosea ca o pajiște cu flori care stăteau să înflorească. Ducând-o pe pat, renunță la gândul de a trage și el un pui de somn. Trace își turnă prima ceașcă de cafea și se așeză să își mănânce cina – și pe a ei.

capitolul 2

Gillian se trezi după un somn bun de douăsprezece ore. Camera era întunecoasă, iar ea stătea încă în pat, așteptând să se dezmeticească. Repede și cronologic, evenimentele zilei precedente i se derulară în fața ochilor. Zborul zdruncinat din Mexico City până în Merida. Frica și oboseala. Căutarea frustrantă din hotel în hotel. Cârciuma mizeră în care îl găsisese pe bărbatul care, credea ea, avea să-i salveze fratele și nepoata.

Asta era camera lui. Iar asta era patul lui. Se întoarse precaută - și oftă încet. Dormea lângă ea - și probabil era gol pușcă. Cearșaful îi acoperea spatele gol, de sub umăr până la mijloc. Fața lui, mai puțin aspră, mai puțin nemiloasă în somn, era la câțiva centimetri de ea. Simți, așa cum simțise seara trecută, când îl văzuse prima dată, că era fața unui bărbat în prezența căruia o femeie nu avea să se simtă niciodată în siguranță. Și totuși, își petrecuse noaptea cu el și fusese în siguranță în prezența lui, protejată împotriva celor care se aflau pe urmele ei. Mai mult, în momentul în care intrase în cameră și reușise în cele din urmă să scape de povară, simțise un val de ușurare și de încredere. Avea să o ajute, fără tragere de inimă, nemulțumit, dar avea să o ajute. Oftând, se mișcă în pat, pregătindu-se să se ridice. El o opri cu mâna, deschizând ochii. Gillian îngheță. Poate nu era atât de în siguranță precum crezuse.

Ochii lui erau limpezi și alerti. Strânsoarea lui era fermă. Sub degetele lui, el îi simți pulsul întetindu-se. Părul ei nu se ciufulise aproape deloc, ceea ce îl făcu

să creadă că dormise neîntoarsă din cauza oboselii. Orele de somn făcuseră să dispară umbrele de sub ochi - ochi care îl priveau precaut.

- Ai dormit neîntoarsă, spuse el calm, apoi o eliberă din strânsoare și se întoarse.

- Din cauza călătoriei. Inima îi bătea atât de tare de parcă ar fi urcat în fugă trei etaje. Părea periculos și era prea aproape. Poate din cauza confuziei matinale, simți o atracție fizică. Înainte de a încerca să îi reziste, privirea ei deja coborâse - gâtul puternic, pieptul lat -, și ea încremeni. O cicatrice lungă, roșie brăzda pielea bronzată chiar în dreptul inimii. Părea ca și cum ar fi fost despicat și apoi cusut la loc. Și asta... recent.

- Pare... serios.

- Pare o cicatrice. Vocea lui era seacă, iar ea continuă să privească terifiată rana. Ai vreo problemă cu cicatricile, doctore?

- Nu! Se forță să privească în altă parte, oprindu-se asupra feței lui. Era la fel de aspră și de albă ca vocea lui. „Nu e treaba mea“, își spuse ea. Era un bărbat violent care trăise violent. Iar ea de asta avea nevoie. Se ridică stânjenită din pat, încercând să-și îndrepte hainele. Apreciez că m-ai lăsat să dorm aici. Sigur am fi putut cere un pat suplimentar.

- Nu m-a deranjat niciodată să împart patul cu cineva.

Ea era încă palidă. Paloarea îi dădea un aer de bibelou de porțelan chinezesc, iar asta îl enerva. Te simți mai bine?

- Da, eu... Își trecu mâna prin păr și simți primul val de stânjeneală. Mulțumesc!

- Bine! Pentru că astăzi avem multe de făcut.

Dădu așternutul la o parte și observă tresărirea instinctivă. Propria lui stânjeneală îl amuza. Purta niște

chiloți colorați care nu lăsau loc pentru imaginație sau modestie. Ridicându-se fără nici un semn de rușine, râse infatuat. Îi plăcea faptul că ea nu-și ferise privirea. Orice ar fi gândit, stătea acolo, privindu-l detașată.

Gâtul ei se uscaseră de tot, dar ea reuși să treacă peste moment.

- Ți-ar prinde bine un duș.

- Ce-ar fi să comanzi micul dejun până termin? zise el și se îndreptă spre baie.

- Domnule O'Hurley...

- Ce-ar fi să-mi spui Trace, scumpo? O privi peste umăr și râse din nou. Doar am dormit împreună.

Apa curgea deja la duș până când ea reuși să respire iar. O făcuse intenționat, desigur, își spuse ea, așezată pe marginea patului. Era tipic pentru reprezentanții speciei masculine să se fleteze singuri. Păunul își umflă penajul, leul - coama. Masculii sunt mereu plini de ei, crezând că astfel impresionează femela. Dar cine ar fi zis că și bărbații sunt așa?

Clătinând din cap, Gillian ridică telefonul. Nu o interesa cum arăta atât timp cât o ajuta. Trace dădu drumul apei reci pentru a se înviora, având în vedere că nu dormise decât trei ore. Problema lui. Săpunindu-și fața, începu să se bărbierească. Nu fusese niciodată capabil să reziste domnițelor aflate la ananghie. Fusese cât pe ce să-și piardă viața în Santo Domingo. Și aproape se căsătorise în Stockholm. Nu era sigur ce-ar fi fost mai rău. Nu-l ajuta deloc faptul că era frumoasă. O femeie frumoasă avea un avantaj, indiferent de ce spunea filosofia modernă despre intelect. Ar fi putut admira o minte, dar - poate că era slab - prefera să fie împachetată frumos. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ea era împachetată bine, și îl aruncase într-o încurcătură

internațională când tot ce își dorea era să admire niște ruine și să facă scufundări.

Hammer. De ce dracu' trebuia să fie vorba despre ei? Crezuse că încheiase socotelile cu grupul ăla distructiv de renegați. Îi trebuise mai mult de șase luni să se infiltreze în organizație, la unul dintre nivelurile de bază. Își făcuse loc încet, fără să atragă atenția, folosind un accent slav, cu părul vopsit negru și cu barba crescută, pentru a-și perfecționa deghizarea. La 16 kilometri de Cairo, descoperise din greșeală că bărbatul cu care lucra la o afacere privind armele de foc făcuse, separat, alte înțelegeri. „Degeaba“, se gândea Trace, cu amărăciune. Dumnezeu știa că încercase să îi spună bărbatului că nu-i păsa de afacerile lui private. Dar, panicat, antreprenorul speriat îi făcuse o gaură în piept lui Trace, preferând să-l știe mort decât să stea cu teama că avea să fie pârât.

Era bine cunoscut faptul că bărbatul care deținea puterea și banii în organizație nu tolera afacerile individuale. „În zadar“, se gândi Trace dezgustat. Toate lunile în care muncise, în care planificase totul cu grijă, totul în van din cauza unui egiptean pe jumătate nebun care avea un arătător alunecos.

Drept consecință, se aflase prea aproape de moarte, iar acum își dorea să petreacă mai mult timp prețuind viața. Să se îmbete, să își petreacă timpul cu o femeie dornică să-i facă pe plac, să stea întins pe nisipul alb și să admire cerul albastru. Se gândea chiar să-și revadă familia.

Apoi apăruse ea. „Oamenii de știință.“ Își trecu mâna peste bărbie și, părându-i-se suficient de netedă, lăsă apa să-i curgă direct pe cap. „Oamenii de știință au distrus ordinea lucrurilor încă din vremea doctorului Frankenstein. De ce nu pot lucra la un remediu

împotriva răcelii și să lase distrugerea umanității pe mâinile militarilor?”

Opri robinetele, apoi se întinse spre cele două prosoape mici. După două telefoane date noaptea trecută, aflate suficient de multe informații despre Gillian Fitzpatrick încât să se declare mulțumit. Era veridică, deși se înșelase cu privire la școala elvețiană. Maicile irlandeze o învățaseră cum să aibă o postură potrivită. Își încheiase studiile la Dublin, după care mersese să lucreze cu tatăl ei, până când acceptase un post în cadrul reputatului Institut Random-Frye din New York. Era singură, deși exista o legătură între ea și dr. Arthur Steward, șeful departamentului de cercetare și dezvoltare de la Random-Frye. În urmă cu trei luni, își petrecuse șase săptămâni în Irlanda, la ferma fratelui său. Numai vacanța n-o fi fost, hotărî Trace, dacă într-adevăr lucrase la Horizon cât timp se aflase acolo. Nu exista nici un motiv să nu aibă încredere în ea, nici un motiv să refuze ce îi cerea. Avea să-i găsească pe Flynn Fitzpatrick și pe fetița cu chip angelic. Și, în timpul ăsta, avea să-i găsească și pe bărbații care îl uciseseră pe Charlie. Avea să primească 100 000 de dolari pentru prima treabă și multă satisfacție pentru a doua. Prosoapele îl acopereau la fel de mult precum chiloții. Se întoarse în dormitor și o găsi pe Gillian scuturând ce mai rămăsese din hainele ei.

- E rândul tău, Jill.

- Gillian, îi spuse ea. Cele 15 minute în care rămăsese singură o ajutaseră să-și redobândească stăpânirea de sine. Cum avea să-și petreacă ceva timp cu Trace O'Hurley, se hotărâse să-l privească mai degrabă ca pe un instrument decât ca pe un bărbat.

- Cum vrei.

- De obicei, așa se întâmplă. Nu am periuță de dinți.

- Folosește-o pe a mea. Trase sertarul biroului. O surprinse privindu-se în oglindă și râse. Scuze, doctore! Nu am în plus. N-ai decât să o iei pe asta.

- Nu este igienic.

- Mda, dar așa, nici sărutul nu este, dacă-l faci cum trebuie.

Gillian își luă hainele și se retrase în baie fără să comenteze. Se simți aproape umană când reveni. Părul ei era ud, hainele șifonate, dar mirosul de cafea și de mâncare o făcu să simtă un gol în stomacul. El mânca deja, citind în același timp ziarul. Când ea se îndreptă spre el, să se așeze la masă, el nu se deranjă să o privească.

- Nu știam ce îți place.

- Este în regulă, spuse el cu gura plină de ouă.

- Mă bucur, bombăni ea, dar el nu băgă în seamă sarcasmul din vocea ei.

Deoarece îi era foarte foame, ea își puse pe farfurie și îi întoarse complimentul ignorându-l.

- Fac să pară că ratificarea noului acord SALT va fi floare la ureche.

- Diplomația este esențială în orice negociere.

- Mda, și... Își ridică privirea. Cunoștea exact senzația primirii unui pumn în față. Știa cum ți se contractă corpul, cum rămâi fără aer și cum capul ți se învârte. Până acum, nu știuse că poți să experimentezi aceeași senzație doar uitându-te la o femeie. Părul ei se ondula, trecându-i de umeri, având culoarea unei flăcări. Pielea ei era ca porțelanul, atinsă de o roșeață datorată odihnei și mâncării. Ochii ei, de un verde profund ca dealurile Irlandei, îl priveau întrebător. Se gândi la sirene. La tentații.

- S-a întâmplat ceva? Era gata să se ridice și să-i ia pulsul. Individul părea ca și cum ar fi fost lovit în moalele capului. Trace, ești în regulă?

- Ce?

- Te simți bine? De data asta, se ridică, dar el se trase ca și cum se temea să nu-l înțepe.

- Nu, sunt bine. Nu, era un idiot, își spuse în gând în timp ce își duse ceașca de cafea la gură. Nu era o femeie, își reaminti el, ci biletul pentru o pensionare precoce și o răzbunare dulce. Trebuie să clarificăm niște lucruri. Când l-au luat pe fratele tău?

Ea fu cuprinsă de un val de ușurare.

- Mă vei ajuta.

El își întinse mai mult unt pe felia de pâine prăjită.

- Ai spus 100 000.

În ochi i se citea recunoștința. Căldura din vocea ei dispăru. El prefera astfel.

- Așa este. Banii sunt într-un cont care mi-a revenit când am împlinit 25 de ani. Nu am avut nevoie de ei. Îmi voi contacta avocatul și-i voi cere să ți-i transfere.

- Foarte bine. Acum, spune-mi, când l-au răpit pe fratele tău?

- În urmă cu șase zile.

- De unde știi cine l-a luat și de ce?

Nu conta că era un mercenar, își spuse ea, dacă reușea să-i salveze familia.

- Flynn a lăsat o casetă. Înregistra niște notițe când au venit după el. A lăsat reportofonul deschis, și cred că nimeni nu l-a observat în timpul luptei. Își puse mâna la gură pentru o clipă. Zgomotul din timpul bătăliei se auzea foarte clar - ciocnirea, țipetele nepoatei ei. Nu s-a lăsat ușor. Apoi, unul dintre bărbați i-a pus cuțitul la gât lui Caitlin. Fiica lui. Cred că era un cuțit,

deoarece Flynn i-a zis să nu o taie. I-a spus că îi vor însoți în liniște dacă nu o va tăia. Ea trebui să înghită din nou. Micul dejun pe care îl mâncase cu atâta poftă îi venea acum înapoi. Bărbatul i-a spus că, dacă nu cooperează, o va omori. Când Flynn a întrebat ce vor, i s-a zis că de acum lucrează pentru Hammer. I-au spus să ia cu el notițele proiectului Horizon. Flynn a spus... le-a spus că îi va însoți, că va face ce vor dacă o lasă pe cea mică să plece. Unul dintre bărbați i-a spus că nu sunt lipsiți de suflet și că ar fi o cruzime din partea lor să despartă un tată de copilul lui. Apoi a râs.

Trace observa cât de rău îi făcea ei să-și amintească. Pentru binele amândurora, nu o consolă.

- Unde este caseta?

- Îngrijitoarea casei lui Flynn era la piață atunci. Când s-a întors, a găsit laboratorul vraiste și a sunat la poliție. Poliția m-a contactat. Reportofonul lui Flynn se închidea automat atunci când se termina banda. Poliția nu i-a dat atenție. Eu însă, da. Își împreună mâinile, în timp ce Trace își aprinse o țigară. În cele din urmă, i-am dus caseta domnului Forrester. Aceasta dispăruse atunci când l-am găsit mort.

- De unde crezi că au aflat despre tine?

- Probabil au citit notițele lui Flynn. Probabil au auzit pe casetă că am lucrat la proiect și că am luat cu mine o parte.

- Bărbații care se auzeau în înregistrare vorbeau engleză?

- Da, dar cu accent... cred că mediteraneean, cu excepția unuia, cel care a râs. El părea slav.

- A folosit cineva vreun nume?

- Nu. Respiră adânc și își trecu ambele mâini prin păr. Am ascultat caseta de zeci de ori, sperând să găsesc

vreun indiciu. Nu au spus nimic despre unde îi duc, au vorbit numai despre motivul pentru care făceau asta.

- Bine. Trage se lăsă pe spătarul scaunului și eliberă fumul spre tavan. Cred că îi putem momi.

- Cum?

- Ei te vor pe tine, așa-i? Sau notițele. Rămase în tăcere pentru o clipă, privind-o. Spui că le ai cu tine. Nu le-am găsit în geantă.

Respectul din ochii ei se transformă în indignare.

- Mi-ai scotocit prin lucruri?

- Face parte din meserie. Unde sunt?

Gillian se ridică de la masă și se îndreptă spre fereastră. Se părea că nimic nu-i mai aparținea în totalitate. Nici o parte a vieții ei nu mai era privată.

- Domnul Forrester le-a distrus.

- Mi-ai spus că le ai cu tine.

- Le am. Se întoarse și își duse degetul la tâmplă. Aici. Datorită memoriei fotografice, unii oameni văd cuvintele. Dacă și când va fi necesar, pot duplica notițele.

- Atunci, asta vei face, doctore, dar cu mici modificări. Se concentrează încercând să plănuiască totul. Ar putea să meargă, dar totul depinde de Gillian. Ești curajoasă?

Ea își umezi buzele.

- Nu am avut niciodată ocazia să aflu. Dar, dacă sugerezi să mă folosești drept momeală pentru a-i găsi pe Flynn și pe Caitlin, sunt gata.

- Nu vreau să te sacrifici. Își stinse țigara înainte să se ridice și să se apropie de ea. Ai încredere în mine?

Ea îl analiză în soarele puternic și strălucitor al Mexicului. Era aranjat și bărbierit, și totuși observă că nu arăta mai puțin periculos decât bărbatul pe care îl cunoscuse la bar.

- Nu știu.

- Atunci, ar fi cazul să te gândești bine. Îi mângâie obrazul. Căci, dacă vrei să rămâi în viață, ai face bine să te încrezi în mine.

Urmă un drum lung, în cea mai mare parte silențios, spre Uxmal. Trace se asigură că toată lumea din hotel știa unde mergeau. Ceruse broșuri, indicații în engleză și în spaniolă, apoi mersese la magazinul de suvenire să cumpere un ghid de călătorie. Întrebuse acolo despre distanță, restaurantele de pe traseu și despre insectele mai puțin prietenoase. Jucase rolul turistului entuziasmat și se dăduse puțin în spectacol.

Oricine ar fi căutat-o pe Gillian ar fi aflat că avea să fie la Uxmal. Vegetația de pe ambele părți ale drumului era deasă și monotonă. Jeepul era acoperit, dar nu avea aer condiționat. Gillian bea limonadă la sticlă și se întreba dacă avea să scape cu viață.

- Nu cred că puteam găsi un loc mai îndepărtat.

- Uxmal este un obiectiv turistic foarte căutat. Drumul era drept și îngust. Trace tot privea în oglinda retrovizoare. Vom avea companie, dar nu suficientă încât să ne încurce. În plus, unul dintre motivele pentru care mă aflu aici este să mă asigur de tot. Dacă erau urmăriți, coada făcea o treabă bună. Trace se foi pe scaun și își aranjă ochelarii fumurii. Nu este la fel de mare și de cunoscut ca Chichén Itze, dar este cel mai impresionant loc din Puuc Route.

- Nu m-am gândit că un bărbat ca tine ar fi interesat de civilizații antice și de piramide.

- Am și eu momentele mele. De fapt, mereu fusese fascinat de astfel de lucruri. Își petrecuse două luni în Egipt și în Israel dându-se drept student

în antropologie, la începutul carierei. Gustase astfel atât istoria, cât și pericolul. Ar trebui să putem să-l lăsăm în urmă și să ne pierdem în neant, atât timp cât ascuți ce îți spun.

- Așa ne-am înțeles, nu? Chiar și în bluza colorată largă și pantaloni, căldura era supărătoare. Gillian se concentrase mai mult asupra ei decât asupra anxietății care se cuibărise în stomacul ei. Și dacă sunt înarmați?

Trace își luă privirea de la drumul lung doar pentru a o privi amuzat.

- Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta. Mă plătești ca să am grijă de astfel de detalii.

Gillian deveni iar tăcută. Se gândea că numai o nebună ar fi încredințat viața ei și a familiei ei unui bărbat care era mai interesat de bani decât de umanitate. Luând încă o gură din limonada caldă, încercă să se consoleze amintindu-și ceea ce îi spusese Charles Forrester despre el: „Un renegat și, cu siguranță, nu este un bărbat pe care l-ai putea considera o persoană care să poată lucra în echipă. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi fost liderul SIS. Atât de bun este în ceea ce face. Dacă vrei un bărbat care să-ți găsească și acul în carul cu fân - și nu-ți pasă că fânul este puțin deranjat -, el este acela.” „Este în joc viața fratelui meu, domnule Forrester. Și viața unei fetițe, fără să mai iau în calcul posibilitatea unui dezastru nuclear.” „Dacă ar trebui să aleg dintre toți agenții cu care am lucrat unul căruia să-i încredințez viața mea, acela ar fi Trace O'Hurley.”

Acum ea era cea care își încredințase viața unui bărbat pe care îl cunoștea de mai puțin de 24 de ore. Era brutal, nu doar aspru. De când îl întâlnise, el nu-i oferise nici un cuvânt de consolare pentru ceea ce pățise familia ei și nici nu își exprimase mai mult decât

un interes fugar pentru formula care ar fi putut schimba pentru totdeauna balanța de putere a lumii. Și totuși... își amintea de modul în care o luase de mijloc sprijinind-o atunci când oboseala o doborâse. Cine era acest bărbat? Simți un nod în gât când în sfârșit puse această întrebare. Cine era acest bărbat în care își pusese toate speranțele?

- De cât timp ești spion?

El se uită la ea, apoi la drum, și începu să râdă. Era prima dată când îl auzea râzând. Era puternic, nepăsător și mult mai atrăgător decât se așteptase ea.

- Drăguțo, nu sunt James Bond. Lucrez în spionaj.

Poate se înșela, dar simți în vocea lui puțină amărăciune.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- De zece ani sau mai mult.

- De ce?

- De ce... ce?

- De ce practici meseria asta?

Trace luă bricheta și ignoră vocea din capul lui care îi reamintea că fuma prea mult.

- Și eu m-am întrebat asta în ultima vreme. De ce fizică?

Nu era atât de naivă, încât să creadă că îi păsa. Era pur și simplu o metodă de a devia discuția de la el.

- Tradiția din familie, dar și talentul pentru treaba asta. M-am născut pentru a lucra în laborator.

- Nu locuiești în Irlanda.

- Nu, mi s-a oferit un post la Random-Frye. A fost o ocazie excepțională.

O ocazie pentru a ieși, în sfârșit, din umbra tatălui ei.

- Îți place în State?

- Da, foarte mult. La început, mi se părea că totul se mișcă prea repede, dar reușești să prinzi ritmul. De unde ești?

El aruncă țigara pe geam.

- De nicăieri.

- Toți venim de undeva.

Zâmbi, ca și când și-ar fi amintit ceva.

- Nu toți. Aproape am ajuns. Vrei să revedem planul?

Gillian trase aer în piept. Gata cu vorba!

- Nu.

Parcarea era pe jumătate plină. După trecerea sezonului rece, ruinele, aflate la o distanță de două ore și jumătate de Cancun, erau o afacere profitabilă. Cu aparatul de fotografiat pe umăr, Trace o luă de mână pe Gillian. Faptul că ea se împotrivi inițial nu făcu decât să atragă o strângere mai fermă din partea lui.

- Încearcă să fii romantică. Suntem la întâlnire.

- Sper că nu te surprinde că mi-e greu să par îndrăgostită lulea.

- Măcar încearcă să pari interesată. Scoase ghidul de călătorie din buzunar. Locul ăsta este atestat din secolele al șaselea și al șaptelea. Reconfortant.

- Reconfortant?

- Au trecut o mie de ani, și nu am reușit să îl distrugem. Ești gata să urcăm?

Ea îl privi, dar nu-i putu vedea ochii din cauza lentilelor fumurii.

- Cred că da.

Luându-se de mână, începură să urce scările dificile spre Piramida Magicianului. Ea nu rămase nepăsătoare la atmosfera din jur. Chiar și cu sudoarea care i se prelingea pe spate și cu inima bătându-i cu repeziciune din cauza fricii, era impresionată. Roci antice ridicate

cu mii de ani în urmă în onoarea vechilor zei. Din vârf putea privi ceea ce cândva fusese o comunitate numeroasă. Pentru un moment, își acordă privilegiul de a rămâne nemișcată. Cercetătorul din ea ar fi strămbat din nas, dar strămoșii ei credeau în zâne. Acest loc fusese populat. Spiritele celor care le locuiseră se aflau încă acolo. Cu ochii închiși, Gillian simți însemnătatea acelui moment.

- Simți? întrebă ea.

Amintirile și pasiunile lui îl purtaseră în multe locuri. Realistul din el nu reușise niciodată să-i umbrească latura visătoare.

- Ce să simt? întrebă el, deși știa.

- Epoca, spiritele vechi, foarte vechi. Viață și moarte. Sânge și lacrimi.

- Mă surprinzi.

Deschise ochii, care acum, din cauza emoției, păreau și mai verzi.

- Nu strica momentul. Locuri precum acesta nu-și pierd niciodată însemnătatea. Chiar și de ai dărâma pietrele și ai înălța zgârie-nori, tot ar fi un loc sfânt.

- Asta este părerea ta de profesionist, doctore?

- Vei strica totul.

Renunță, deși instinctul îi spunea că ar fi mai bine pentru amândoi dacă ar păstra distanța.

- Ai vizitat vreodată Stonehenge?

- Da! Zâmbi, iar el simți cum mâna ei se relaxează în a lui.

- Dacă închizi ochii și te așezi în umbra unei roci, îi vei putea auzi cântecul. Degetele lui se împreună cu ale ei, intim, deși nici unul din ei nu era conștient de asta. În Egipt, nu trebuie decât să atingi piatra unei piramide pentru a simți mirosul sângelui sclavilor

și al parfumului regilor. Pe coastele Insulei Man sunt sirene cu părul ca al tău.

Ea avea un păr des, moale, mătăsos. El își imagină că îi încălzea pielea cu acel foc cu care magicienii îl porneau fără vreascuri sau chibrituri. Ea nu putu decât să-l privească. Deși ochii lui erau încă ascunși, vocea lui devenise calmă, hipnotizantă. Mâna din părul ei părea să-i atingă fiecare parte a corpului, încet, seducător. Impulsul pe care îl simțise în acea dimineață devenise o durere - acea durere - a dorinței.

Se aplecă spre el. Trupurile lor se atinseră în treacăt.

- Sper că merită priveliștea, Harry. Am transpirat ca un porc.

Gillian tresări ca și când fusese prinsă în flagrant când un cuplu de vârsta a doua se chinuia să urce ultimele scări.

- O adunătură de pietre, spuse femeia în timp ce își scoase pălăria de paie pentru a-și face vânt peste fața roșie.

- De ce om fi bătut atâta drum până în Mexic pentru a urca un maldăr de roci vechi?

Magia acelu loc păru să dispară. Gillian se întoarse să privească ruinele.

- Tinere, se poate să ne faceți o fotografie?

Trace luă camera de la bărbatul ușor supraponderal care avea accent de Oklahoma. Măcar atât putea să facă pentru ei dacă tot îl împiedicaseră să facă o greșeală. Să-și lase mintea să zboare la alte lucruri mai personale nu l-ar fi ajutat să se răzbune și nici nu i-ar fi adus lui Gillian înapoi familia.

- Stați mai aproape, îi sfătui el, apoi făcu poza în timp ce cuplul privi nemișcat spre aparat.

- Foarte drăguț din partea ta. Bărbatul din Oklahoma își luă înapoi aparatul. Vreți să vă fac și vouă o fotografie?

- De ce nu? Era un instrument specific turiștilor. După ce înapoie aparatul, o prinse pe Gillian de mijloc, făcând-o să înlemnească. Zâmbește, draga mea!

Nu era sigur, dar i se păru că o aude bombănind printre dinți. În timp ce coborau, Trace făcu în așa fel încât geanta lui Gillian să se afle între ei. Când priviseră în jos din vârful piramidei, văzuseră trei bărbați venind spre sit, după care se despărțiseră.

- Stai aproape de mine!

Gillian scrâșni din dinți și-i dădu ascultare, deși în acel moment tot ce-și dorea era să fie cât mai departe de el. Poate din cauza soarelui puternic devenise atât de sentimentală și de amețită. Cu siguranță, nu avea nimic de-a face cu emoția adevărată. Era din cauza soarelui, încercă să se convingă. Apoi, mereu fusese sensibilă la o atmosferă mai specială, și iată că găsi explicația faptului că era gata-gata să-l sărute, că își dorise să-l sărute și că i se păruse că le era predestinat să se sărute.

- Nu este cel mai bun moment pentru a visa cu ochii deschiși. Petrecându-și brațul după umărul ei, Trace o trase mai aproape de el și o duse sub un arc al Grădinii Maicii. Locul îl mulțumea. Piațeta era flancată din toate părțile de structuri ce reprezentau o suită de încăperi și uși. Rămăseseră afară, dar în același timp erau suficient de ascunși, dacă de asta ar fi avut nevoie. Dacă ar fi putut alege, el ar fi vrut să aibă de-a face cu amicii lor pe rând.

- Ar trebui să admiri munca minuțioasă care s-a depus pentru construirea sitului.

Gillian simți un nod în gât de frică.

- Arcadele și fațadele sunt realizate în stilul arhitectonic specific civilizației maya. Stilul Puuc este ușor de recunoscut în cioplirea fină a rocii.

- Foarte bine, bâigui Trace.

Îl văzu pe unul dintre bărbați intrând în grădină. „Nu-mai unul“, se gândi el. Deci într-adevăr se despărțiseră pentru a-i găsi mai ușor, așa cum sperase. Întorcându-se, o lipi de o coloană și începu să-i mângâie trupul.

- Ce naiba...?

- Îți fac o propunere indecentă, spuse el încet, aplecându-se spre urechea ei. Înțelegeți?

- Da!

Era cazul să reacționeze, dar înghețase pur și simplu. Trupul lui era tare și fierbinte și, din motive pe care nu le înțelegea, o făcea să se simtă în siguranță.

- O propunere foarte indecentă, Gillian, repetă Trace. Are legătură cu noi doi goi într-o cadă plină cu spumă.

- Asta nu e indecentă, e patetică. Dar trase aer în piept. Ce minte perversă ai! Îmbărbătându-se, Gillian se dădu înapoi, își încordă palma - poate mai mult decât era cazul - și-l lovi peste față. Îl împinse. Doar pentru că am fost de acord să te însoțesc în după-amiaza asta nu înseamnă că intenționez să-mi petrec noaptea satisfăcându-ți fanteziile revoltătoare.

Uimit, Trece își mângâie obrazul. Îl lovise foarte tare, dar aveau să discute despre asta mai târziu.

- Cum vrei, drăguțo! Atunci, să vedem cum te vei descurca să ajungi singură în Merida. Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd vremea cu o slăbănoagă fără imaginație.

Întorcându-se, o lăsă singură. Trecu pe lângă bărbatul care stătea la trei metri distanță, admirând ostentativ o arcadă. Gillian abia se abținu să nu-l cheme înapoi

pe Trace. O întrebuse dacă avea curaj, iar acum era obligată să admită cu nu era chiar atât de curajoasă precum sperase. Măinile îi tremurau. Nu dură mult.

- Vă simțiți bine, domnișoară?

Asta fusese. Recunoscuse imediat vocea, căci o auzise pe caseta fratelui său. Gillian se întoarse, sperând că ochii ei umezi și vocea tremurândă aveau să fie considerate semne ale indignării.

- Da, mulțumesc!

Era brunet, nu cu mult mai înalt decât ea, cu o piele măslinie și o expresie surprinzător de prietenoasă. Ea se forță să-i zâmbească.

- Mi-e teamă că nu voia să-i fiu alături doar pentru a admira arhitectura mayașă, așa cum pretindea.

- Dacă vreți, vă pot duce eu înapoi.

- Sunteți amabil, dar, nu...

Tresări când simți vârful cuțitului la spatele ei.

- Cred că ar fi în interesul dumneavoastră, doctore Fitzpatrick.

Nu trebuia să se prefacă înspăimântată, căci aproape îi pierise capacitatea de a gândi, dar, chiar și așa, Gillian își aminti instrucțiunile. Să tragă de timp. Să tragă de timp cât mai mult, pentru ca Trace să poată analiza situația.

- Nu înțeleg.

- Ți se va explica totul. Fratele tău îți transmite salutări.

- Flynn. În ciuda amenințării cu cuțitul, Gillian se repezi la el și-l apucă de cămașă. Tu i-ai răpit pe Flynn și pe Caitlin. Spune-mi dacă sunt teferi. Te rog!

- Fratele tău și fiica lui sunt bine, sănătoși și vor rămâne astfel atât timp cât vei coopera cu noi.

Își trecu brațul stâng peste umerii ei, și începură să meargă.

- Îți voi da tot ce îmi ceri dacă îmi promiți că nu le vei face rău. Am ceva bani. Cât vrei...?

- Nu ne interesează banii. Amenințarea cuțitului o obligă să înainteze. Oricât de amabil păruse la prima vedere, mâna care controla cuțitul era nemiloasă. Lipsesc o parte dintre notițele referitoare la experimentele pe care le-ați făcut.

- Ți le voi da. Le am aici. Arată spre geantă. Te rog, nu îmi face rău - mie sau familiei mele.

- Noroc că tu ești mai ușor de convins decât fratele tău. Va fi în avantajul tău.

- Unde este Flynn? Te rog, spune-mi unde îl ții.

- Vei fi cu el curând.

Trace îl găsi pe cel de-al doilea bărbat în spatele Palatului Guvernatorului. Se plimbă cu aparatul în mână, apoi îl împinse pe individ cu fața într-una dintre cele 20 000 de roci sculptate.

- Sunt fascinante, nu? Îl țin de gât, în ceea ce părea o îmbrățișare frățească. Amândoi știau că era nevoie numai de o mișcare bruscă pentru a-i rupe oasele. Dacă vrei să-ți mai folosești mâna dreaptă, nu privi în jurul tău. Hai să încheiem repede, într-un loc ferit. Unde îl țineți pe Flynn Fitzpatrick?

- Nu cunosc nici un Flynn Fitzpatrick.

Trace îndoii brațul bărbatului încă puțin. Simți cum oasele trosnesc.

- Mă faci să-mi pierd timpul. După ce privi repede în jur, Trace își scoase cuțitul de vânătoare și duse lama la urechea individului. Ai auzit vreodată despre Van Gogh? Nu durează decât câteva secunde să-ți retez urechea.

Nu te va omori - poate numai dacă vei sângera până la moarte. Acum, te întreb încă o dată, Flynn Fitzpatrick?

- Nu ni s-a spus unde îl țin. Lama străpunse pielea.

Jur! Ni s-a ordonat să-i ducem pe el și pe fată la aeroport și să-i predăm. Apoi ne-au trimis după femeie, sora lui.

- Și ce ordine aveți în ceea ce o privește?

- Să o ducem la un avion privat care așteaptă pe aeroportul din Cancun. Nu ni s-a spus destinația finală.

- Cine l-a omorât pe Forrester?

- Abdul.

Pentru că era presat de timp, Trace trebui să renunțe la plăcerea de a-l face pe individ să sufere.

- Dormi, spuse el pur și simplu și-l dădu cu capul de piatră.

Oare unde era Trace? Gillian se gândea la asta în timp ce se apropia de o mașină albă, mică. Dacă nu avea să vină curând, ea și notițele modificate aveau să se afle în drum spre... Nici nu știa încotro.

- Te rog, spune-mi unde mă duci. Se împiedică, iar cuțitul pătrunse prin bluza de bumbac și îi atinse pielea. Mă simt slăbită. Am nevoie de un moment.

Când se sprijini de capota mașinii, bărbatul se relaxă suficient încât să îndepărteze cuțitul.

- Te poți odihni în mașină.

- O să mi se facă rău.

Păru dezgustat și o trase de păr. Pumnul lui Trace îl aruncă trei metri în spate.

- O fi ea dificilă, spuse el calm, dar nu suport să văd o femeie tratată astfel. Uite ce e, drăguțo, am vrut doar să te văd dezbrăcată. Nu e mare lucru. Gillian lăsă să-i cadă geanta din mâini și fugi.

- Ce femeie! Nici o urmă de recunoștință? Trace îl lovi pe individ, care scuipă sânge. Mult noroc data

viitoare! Bărbatul înjură. Trace știa suficient de bine arabă cât să înțeleagă. Fu gata de luptă când văzu că individul scosese cuțitul. Voia la fel de mult să-l scoată și el, să se lupte cu tipul despre care știa că-i ucisese prietenul. Dar nu erau nici momentul, nici locul potrivite. Nu-l voia doar pe cel care îl omorâse, ci și pe cel care dăduse ordinul. Fixând cu privirea lama cuțitului, Trace dădu înapoi.

- Ascultă, dacă o vrei atât de mult, ia-o! În ceea ce mă privește, toate femeile sunt la fel. Când bărbatul scui-pă la picioarele lui, Trace se aplecă, de parcă ar fi vrut să-și șteargă pantoful. Scoase un pistol automat de calibru .45. Abdul, așa-i? Privirea lui pe jumătate amuzată dispăru. Deja i-am aranjat pe cei doi prieteni ai tăi. Singurul motiv pentru care nu-ți voi face o gaură în cap este pentru că vreau să-i transmiți un mesaj șefului tău. Spune-i că Il Gatto îi va face o vizită. Trace observă mirarea de pe chipul lui și rânji. Recunoști numele. Asta-i bine. Pentru că vreau să știi cine te va ucide. Dă mai departe mesajul, Abdul, și pune-ți lucrurile în ordine. Nu ți-a mai rămas mult timp.

Abdul încă ținea cuțitul în mână, dar era conștient că glonțul este mai rapid decât lama. Știa, de asemenea, că Il Gatto era mai iute decât majoritatea.

- Norocul lui Il Gatto se va sfârși, la fel ca al mentorului lui.

Trace puse pistolul chiar sub bărbia lui Abdul.

- Poate, dar al tău pare că atârnă de un fir de ață chiar în acest moment. Începe să-mi transpire degetul, Abdul. Mai bine te-ai căra.

Așteptă ca bărbatul să ajungă la mașină și să pornească și abia atunci lăsă pistolul jos. În timp ce puse pistolul înapoi la brâu, Trace conștientiză că fusese

foarte aproape. Avusese ocazia să se răzbune în acel moment. Încercă să se calmeze. Atunci când avea să se liniștească și să judece limpede, răzbunarea urma să fie mult mai dulce.

Se întoarse brusc în clipa când auzi zgomotul pașilor în spatele lui.

Gillian mai văzuse acea privire - atunci când ea îi spusese că Forrester fusese asasinat. I se păruse că o văzuse iar atunci când fusese trasă de păr. Dar, chiar și acum, deși o vedea pentru a treia oară, se înfioră.

- Parcă ți-am spus să nu te îndepărtezi.

- Am văzut..., începu ea, apoi merse să-și ridice geanta. Ar suna prosteste să-i spună că rămăsese acolo în caz că ar fi avut nevoie de ajutor. Nu știam că ai o armă.

- Ți-ai imaginat vreun moment că îți voi găsi fratele cu vorba bună și cu zâmbete?

- Nu. Nu-i putea susține privirea. Îl displăcea, dar măcar acum îl înțelegea pe bărbatul sătul de oameni, dezordonat, pe care îl văzuse prima oară. Aproape îl plăcuse și îl înțelesese și pe bărbatul încrezut și cu gura mare cu care luase micul dejun. Dar pe acesta, pe acest străin cu privirea ageră care se confrunta la fiecare pas cu moartea nu-l înțelegea deloc. I-ai... pe ceilalți doi bărbați... i-ai?

- Dacă i-am omorât? O spuse pur și simplu, în timp ce o luă de braț și o duse înapoi în jeep. În ochii ei citise în același timp frica și repulsia. Nu, uneori e bine să-i lași în viață, în special atunci când știi că din acel moment viața lor va fi un iad. Nu am reușit să obțin prea multe informații de la ei. I-au lăsat pe fratele tău și pe fiica lui la aeroport și apoi i-au trimis după tine. Nu știau unde îi țin.

- De unde știi că ți-au spus adevărul?

- Pentru că ei sunt niște trepăduși. Nu îi duce capul să mintă, în special atunci când știi că ești în stare să-i faci bucăți.

Adrenalina dispăru.

- Dumnezeule, atunci, cum îi vei găsi?

- Am niște piste. *Eu*, nu noi. Imediat ce găsesc o ascunzătoare pentru tine, rămâi acolo.

- Greșești.

Se opri în fața jeepului. Fața ei era plină de sudoare, dar paloarea îi dispăruse.

- Sigur, vorbim mai târziu despre asta. Acum, tot ce îmi doresc este un pahar.

- Atât timp cât vei lucra pentru mine, te rog să bei cu moderație.

El înjură, dar mai binevoitor decât se așteptase ea.

- Spune-mi tu zece irlandezi pe care îi cunoști care beau cu moderație.

- Tu, de exemplu. Ea se întoarse pentru a intra în jeep, când îl auzi din nou înjurând, apucând-o de braț. Era cât pe ce să-l plesnească în clipa când îi scoase cămașa din pantaloni. Ce dracu' ai impresia că faci?

- Sângerezi. Înainte ca ea să poată protesta, el îi trase pantalonii jos pentru a-i cerceta șoldul. Tăietura nu era foarte profundă, dar era destul de lungă. Sângele îi pătase hainele. Pentru un moment - și adesea un moment era deja prea mult -, furia îi întunecase privirea. De ce nu mi-ai spus că te-a rănit?

- Nu mi-am dat seama. Se aplecă pentru a cerceta rana. Încercam să îl încetinesc și m-am împiedicat. Mi-a tras una, ca să mă grăbească. Nu este grav. Aproape că nu mai sângerează.

- Taci! În acel moment, nu părea să-i pese că rana era superficială. Era pielea ei, sângele ei. Trase aproape

că o băgă în jeep în brațe, apoi deschise torpedoul. Nu te mișca! îi ordonă el în timp ce deschise o trusă de prim ajutor. La dracu', ți-am spus să nu riști!

- Eu doar... pentru Dumnezeu, ce-mi faci doare mai mult decât tăietura. Nu te mai agita!

- La dracu', o curăț, mai tacă-ți gura! Făcu totul repede și fără menajamente, până când rana fu curățată și bandajată.

- Felicitări, doctore, spuse ea ironic și îi zâmbi când îi văzu privirea furioasă. Nu m-am așteptat ca un bărbat ca tine să intre în panică la vederea sângelui. De fapt, aș fi pariat că... Fu redusă la tăcere când gura lui îi pecetlui buzele. Uimită, rămase încremenită în timp ce mâna lui îi mângâia gâtul, apoi părul. Fusesse promisiunea - sau poate amenințarea - pe care o sesizase în vârful piramidei. Spiritul ei independent ar fi protestat, dar nevoia, dorința, plăcerea avură câștig de cauză.

El nu-și explica de ce făcuse asta. Se trezise pur și simplu sărutând-o. Pur și simplu. Se speriasc când o văzuse sângerând. Și nu prea era obișnuit cu acest sentiment - nici pentru el, nici pentru alții. Voia să o dezmierde și să o aline, dar se împotriva prin gesturi brutale și ordine. De ce naiba o săruta? Când ea îi răspunse la sărut, încetă să-și mai pună întrebări. Avea gustul parfumului pe care îl purta - de pajiște, flori de câmp, lumina soarelui în dimineți răcoroase. Nu era nimic exotic, totul era delicat și cât se poate de real. Acasă... De ce gustul ei îi amintea de acasă, de ce îl făcea să tânjească după gustul ei așa cum tânjea după ea? Ceea ce simțise în vârful piramidei era acum de o sută de ori mai puternic. Fascinație, blândețe, uluire. Le puse pe seama unei pasiuni tăioase - genul pe care îl înțelegea.

Ea nu protestă. Îi mângâie fața. Simțea în capul ei bătaile inimii atât de tare, încât nu mai putea auzi nimic. Sărutul lui era atât de provocator, încât nu mai putea simți nimic. După ce se trase înapoi la fel de iute cum se apropiase, clipi până când își îndepărtă ceața din privire.

Trebuia să scape de ea – și repede, se gândi Trace în timp ce-și băgă mâinile tremurânde în buzunar.

- Ți-am spus să taci! zise el scurt.

Gillian deschise gura, dar nu spuse nimic. Poate ar trebui să țină cont de sfatul lui până i se limpezea mintea.

capitolul 3

Trace bea o bere. Se gândea că, dacă Abdul era suficient de deștept, mesajul avea să fie transmis cui trebuia până la miezul nopții. Plănuia să părăsească Mexicul într-o oră. Se gândi preț de o clipă la apele calde ale Caraibelor și la scufundări, apoi ridică telefonul.

- Fă-te utilă și împachetează-ți lucrurile, scumpo!

Așezată la fereastră, ea se întoarse spre el.

- Mă cheamă Gillian.

- Cum spui tu. Acum, fă-ți bagajul! Vom pleca de îndată ce... Rory? Ce mai faci? Sunt Colin.

Gillian păru surprinsă. La jumătatea frazei, vocea lui trecu de la cea a unui american plictisit la a unui cântăreț irlandez.

„Așa deci, Colin“, se gândi ea, încrucișându-și brațele la piept.

- Da! Nu, sunt bine. Grozav. Ce mai face Bridget? Iar? Dumnezeu, Rory, voi doi plănuți să populați Irlanda de unii singuri?

În timp ce asculta, Trace o privi calm, făcându-i semn spre dulap. Zgomotos, Gillian începu să-și strângă lucrurile.

- Mă bucur să aud asta. Nu, nu știu când mă voi întoarce. Nu, nici o problemă, nimic interesant, dar mă gândeam dacă mă puteți ajuta. O privi pe Gillian, care, în timp ce-i îndesa hainele în valiză, luă o gură de bere. Îți sunt recunoscător. Este vorba despre un avion, probabil privat, care a plecat din Cork în urmă cu zece zile. Nu vreau să întreb cine era în avion și de ce. Înțelegi?

Puțin contează. Doar sapă puțin și vezi dacă poți afla destinația. Dacă nu reușești, află pentru câți kilometri a fost alimentat și unde a declarat că va ateriza pentru a face plinul. De restul mă ocup eu... Este destul de important, continuă el după o scurtă pauză, dar nimic pentru care să merite să-ți asumi vreun risc. Nu! De data asta râse. Nu are nici o legătură cu IRA. Este mai mult o chestiune personală. Nu, călătoresc. Te voi contacta eu. Sărut-o pe Bridget din partea mea, dar rezumă-te la asta. Nu vreau să fiu responsabil pentru următorul copil. Închise și privi la hainele aruncate în valiză. Bună treabă!

- Ce-a fost asta... Colin?

- Încercarea de a afla unde este fratele tău. Ai face bine să bagi acolo și lucrurile tale pe care vrei să le iei. Îți voi face rost de o altă valiză mai târziu. Se ridică și își îndesă costumul de scafandru într-o cutie.

- De ce ai folosit accent și nume false? Mi s-a părut că omul acela îți era prieten.

- Îmi este.

Trace merse să strângă lucrurile din baie.

- Dacă îți este prieten, insistă Gillian în timp ce-l urmă în baie, de ce nu știe cine ești cu adevărat?

Trace își ridică privirea și își văzu reflexia în oglindă. Fața lui, ochii. De ce avea adesea senzația că nu se recunoștea? Puse într-o borsetă pasta de dinți și un flacon cu aspirină.

- Nu-mi folosesc numele când sunt la muncă.

- Te-ai cazat sub numele de Trace O'Hurley.

- Sunt în vacanță.

- Dacă îți este prieten, de ce îl minți?

Își luă aparatul de bărbierit și analiză cu atenție lama înainte să o pună în cutie.

- În urmă cu câțiva ani, nu era decât un tânăr aflat la ananghie. Trafic de arme.

- Asta ai vrut să spui prin IRA?

- Știi ceva, doctore, pui cam multe întrebări.

- Ți-am încredințat tot ce am mai scump pe lume. Așa că pot pune întrebări.

El trase fermoarul borsetei dintr-o singură mișcare.

- Eram în misiune când am dat peste el, și atunci foloseam numele Colin Sweeney.

- Probabil că îți este un prieten foarte bun dacă a acceptat să facă asta pentru tine fără rețineri.

Trace îi salvase viața, dar nu voia să se gândească acum la asta. Salvase și alte vieți, iar pe altele le luase. Nu voia să se gândească la nici unul dintre acele momente.

- Așa este. Acum, ce-ar fi să terminăm de împachetat și s-o întindem înainte să avem musafiri ?

- Mai am o întrebare.

El zâmbi.

- De ce nu mă mir?

- Cum i-ai spus că te numești tipului din această după-amiază?

- O poreclă. M-am pricopsit cu ea în urmă cu câțiva ani, când eram în Italia.

Înaintă, dar ea rămase proptită în ușă.

- De ce i-ai spus numele ăsta?

- Deoarece voiam ca persoana care dă ordinele să știe cine i-a transmis mesajul. Trecând pe lângă ea, aruncă restul lucrurilor în valiză și o închise. Să mergem!

- Ce înseamnă?

Se îndreptă către ușă și o deschise înainte de a se întoarce spre ea. Era ceva în privirea lui care o înspăimânta și o fascina în același timp.

- Pisică. Înseamnă pisică.

*

Știuse că avea să se întoarcă la un moment dat în State. Își imaginase asta în timp ce se afla în junglă, în deșert sau într-o cameră de hotel prăpădită într-un oraș uitat de Dumnezeu: fiul rătăcitor se întorcea – și nu oricum, ci în trombă. Dar asta era versiunea lui sentimentală. Alte dăți, se imaginase intrând pe furiș în țară, așa cum o făcuse în urmă cu foarte mult timp. Acolo, se aflau surorile lui. În unele momente, se gândea la ele și își dorea atât de mult să cumpere un bilet de avion și să meargă la ele. Dar l-ar fi anulat în ultimul moment. Erau femei în toată firea acum, aveau propriile vieți, și totuși el și le amintea cum erau atunci când le văzuse pentru prima oară. Trei plângăcioase, născute înainte de termen, aflate în incubatoare. Exista o legătură între ele, lucru normal pentru tripleți, dar totuși nu se simțise niciodată exclus. Călătoriseră împreună de când se născuseră până când el făcuse autostopul pe o autostradă în afara orașului Terre Haute. De atunci, le mai văzuse o singură dată, dar era mereu la curent cu ce se întâmpla în viața lor. Așa cum știa și ce se întâmpla cu părinții lui. Familia O'Hurley nu avusese niciodată succesul economic la care visase tatăl lui, dar se descurcase. Soții ocupați cam treizeci de săptămâni pe an. Din punct de vedere financiar, stăteau bine. Și asta datorită mamei lui. Mereu se pricepuse să dubleze venitul. Era sigur că Molly fusese cea care îi strecurase o sută de dolari în bancnote de cinci și zece în buzunarul valizei, în urmă cu doisprezece ani. Știuse că avea să plece. Nu plânsese, nu-i ținuse morală, nu încercase să-l facă să se răzgândească, ci făcuse ceea ce putuse pentru a-i ușura situația. Așa era ea. Dar tatăl lui... Trase închise ochii când avionul se zdruncină puțin din cauza turbulențelor.

Tatăl lui nu îl iertase niciodată și nici nu avea să o facă – nu pentru că plecase fără să-și ia rămas-bun, ci pentru că plecase. Niciodată nu înțelesese nevoia lui Trace de a găsi ceva care să-i aparțină, ceva mai mult decât următorul public, următoarele aranjamente. Poate că, de fapt, nu fusese niciodată capabil să-l înțeleagă pe fiul lui sau poate, înțelegându-l, nu fusese capabil să accepte. Singura dată când Trace se întorsese, sperând să amelioreze cumva situația, Frank îl întâmpinase neprietenos, fără să-i adreseze prea multe cuvinte.

- Deci te-ai întors. Frank stătea nemișcat, rece, în cabina micuță pe care o împărțise cu Molly. Trace nu știuse că prezența lui îl făcuse pe Frank să o perceapă exact așa cum era : o cămăruță întunecoasă într-un club de mâna a doua. Ai plecat de trei ani, și abia de ne-ai trimis câte o scrisoare din când în când. Ți-am spus când ai plecat că nu vei mai fi bine-venit înapoi.

- Nici nu m-am așteptat la altceva. Dar sperase să găsească puțină înțelegere. Trace purta barbă atunci, ca parte a deghizării pentru o misiune. Acea misiune îl dusese în Paris, unde de jucase cu succes o fraudă de artă internațională. Cum era ziua mamei, am crezut că...
Voiam să o văd.

„Și pe tine...“, gândi, dar nu putu spune.

- Și să fugi iar și să o lași în lacrimi?

- Ea a înțeles de ce am plecat, zisese Trace prudent.

- I-ai frânt inima. Și pe a mea. Nu îți voi mai permite să o faci. Ori te comporti ca un fiu, ori o lași în pace.

- Adică, ori fiul pe care ți-l dorești tu, ori nimic, îl corectase Trace. Pentru tine, tot nu contează ce simt sau ce am eu nevoie – sau ce sunt.

- Nu știi tu ce contează pentru mine. Cred că nu ai știut niciodată. Frank trebuise să înghită în sec, doborât

de amărăciune și de rușine. Ultima oară când te-am văzut, mi-ai spus că ce am făcut pentru tine nu a fost de ajuns. Și că ce ți-aș putea da nu ar fi suficient. Un bărbat nu va uita niciodată că a auzit asta din partea fiului său.

Avea 23 de ani. Se culcase cu o curvă în Bangkok, se îmbătase cu ouzo în Atena și avea opt cusături pe umărul drept ca urmare a unei răni de cuțit făcute de un bărbat pe care îl ucisese în cele din urmă, în timp ce era în misiune. Totuși, în acel moment, se simțise ca un copil dojenit fără vreun motiv anume.

- Cred că ăsta este singurul lucru pe care l-ai auzit cu adevărat din tot ce am spus. Nimic nu s-a schimbat. Niciodată nu se va schimba.

- Ți-ai ales calea, Trace.

Fiul lui nu avusese habar că Frank nu voia decât să-și deschidă brațele și să-l primească înapoi după ce crezuse că-l pierduse pentru totdeauna. Dar se temea că Trace avea să îi întoarcă spatele.

- Acum, trebuie să te descurci. Măcar ai decența de a-ți lua rămas-bun de la mama ta și de la surorile tale de data asta.

Cu lacrimi în ochi, Frank se întorsese cu spatele. Trace ieșise din cabină și nu se mai întorsese niciodată.

Deschise ochii și o văzu pe Gillian fixându-l cu privirea. Părea diferită cu peruca scurtă, brunetă, pe care el îi ceruse să o poarte. Dar încetase să se mai plângă din cauza asta - precum și din cauza ochelarilor cu rame subțiri și cenușii și a rochiei monotone, închise la culoare. Voise s-o facă să nu iasă în evidență, să fie banală, dar nu-și putea lua gândul de la ce se ascundea dincolo de aparențe. În orice caz, se încadra bine în decor, ceea ce, de altfel, își și dorea. Nimeni nu ar fi crezut că femeia care stătea lângă el era, de fapt, atrăgătoarea dr. Gillian

Fitzpatrick. Schimbaseră avionul și compania aeriană în San Diego, plătind biletele cu un card de credit emis pe unul dintre numele sale de cod. După ce schimbase ruta în Dallas, își puse șapca și geaca de rezervă. Acum, în drum spre Chicago, arătau ca un cuplu de turiști zăpăciți, obosiți, fără energie. Dar îi putea vedea ochii de un verde pătrunzător prin lentilele ochelarilor.

- Ceva probleme? Întrebă el.

- Voiam să te întreb același lucru. De când ne-am îmbărcat, ești foarte gânditor.

El scoase o țigară și începu să se joace cu ea.

- Nu știi despre ce vorbești.

- Vorbesc despre faptul că ai fi în stare să sari la gâtul meu dacă te-aș deranja chiar și numai cu o întrebare. Eu sunt cea care poartă o perucă așa oribilă, nu? Și rochia asta foarte la modă.

- Arată chiar bine!

- Atunci, dacă nu te deranjează deghizarea mea, ce te deranjează?

- Nu e nimic în neregulă, spuse el printre dinți. Gata!

Păstrându-și calmul, Gillian luă o gură de vin alb, primind din partea însoțitoarei de zbor o privire compătimitoare, poate chiar încărcată cu dezgust.

- Cu siguranță, se întâmplă ceva cu tine. Eu sunt cea care ar trebui să aibă un atac de panică, dar uite că nu am, pentru că simt că în sfârșit facem ceva. Dar dacă este o problemă de care ar trebui să știu, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune.

El bătea cu degetele în cotiera dintre ei.

- Ești așa cicălitoare mereu?

- Numai când este vorba despre ceva important. Niște vieți depind de asta, vieți care înseamnă totul pentru mine. Dacă te preocupă ceva, atunci vreau să știu.

- Este ceva personal.

Sperând să scape de ea, își lăsă scaunul pe spate și închise ochii.

- În aceste momente, nimic nu mai este strict personal. Modul în care te simți îți va afecta randamentul.

El deschise un ochi.

- Vei fi prima femeie care se va plânge, soro!

Ea se înroși, dar nu dădu înapoi.

- Mă consider angajatorul tău, așa că refuz să permit să ai secrete față de mine. El o înjură încet, dar cu destul de multă imaginație.

- A trecut ceva timp de când nu am mai fost aici. Dar amintirile mele sunt problema mea.

- Îmi cer scuze! Respiră adânc. Nu m-am mai putut gândi la altceva în afară de Flynn și Caitlin. Niciodată nu mi-am imaginat că venirea aici te-ar putea afecta. Nu păruse un bărbat capabil de sentimente puternice sau de emoții veridice. Dar își aminti durerea din ochii lui când îi vorbise despre Forrester. Chicago... are o semnificație aparte pentru tine?

- Am jucat în Chicago când aveam 12 ani, apoi din nou la vârsta de 16 ani.

- Ai jucat?

- Nimic. Clătină din cap și încercă să se relaxeze. Am petrecut câteva zile acolo cu Charlie, în urmă cu câțiva ani. Ultimul lucru pe care l-am văzut în State a fost aeroportul O'Hare.

- Acum, va fi primul lucru pe care îl vei vedea. Ea ținea o revistă în poală, dar, în loc să o deschidă, își tot trecea degetul pe muchia ei. Nu am văzut niciodată prea mult din America, exceptând New Yorkul. Mereu mi-am dorit. Flynn a adus-o acum câțiva ani pe Caitlin, imediat după moartea mamei sale. Oftă. Erau amândoi

două suflete pierdute. Am vizitat Empire State Building și Rockefeller Center și am băut ceai în Plaza. Flynn i-a luat un cățel de jucărie de la un vânzător stradal. A dormit cu el în brațe în fiecare noapte. Emoția o năpădi atât de repede, încât nu o putu bloca. O, Dumnezeule! Își acoperi fața cu mâinile. O, Doamne, are numai șase ani!

Trecuseră mulți ani de când nu mai existase în viața lui Trace vreo femeie pe care să o aline, dar nu uitase cum să facă asta.

- Liniștește-te! Vocea lui era blândă - și o îmbrățișă. Nu îi vor face nici un rău. Au prea mare nevoie de ajutorul fratelui tău pentru a risca.

- Dar oare ce îi fac acolo? Cred că este îngrozită. În-tunericul - încă nu poate dormi pe întuneric. Oare i-au dat o lampă?

- Cu siguranță! Mâna lui îi mângâia părul, la fel cum vocea ei îi alina fricile. Va fi bine, Gillian! Lacrimile se prelingeau pe obrazii ei, deși se chinuia să se calmeze. Îmi pare rău. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să mă fac de răs.

- Haide, descarcă-te! Mâna lui se mișca ritmic pe umărul ei. Nu mă deranjează!

Cu un zâmbet slab, ea îi ceru un șervețel.

- Încerc să nu mă gândesc prea mult la ea. Încerc să mă concentrez asupra lui Flynn. Este puternic și capabil.

- Și este cu ea. Are grijă de ea.

- Așa este, au grijă unul de celălalt. Doamne, avea nevoie să creadă asta. Avea nevoie să creadă că urma să îi revadă sănătoși și în siguranță. Îi vom elibera, da?

Nu existau promisiuni în genul acesta de situații. El știa asta cel mai bine. Dar ea îl privea acum cu ochii

rugători și cu o încredere disperată în el, așa că nu
avu încotro.

- Sigur că da! Nu ți-a spus Charlie că sunt cel mai bun?

- Ba da! Suspină. Preluă iar controlul, dar nu era
atât de sigură pe ea pe cât și-ar fi dorit. Dacă nu avea
să se gândească la altceva, fiecare minut care trecea
avea să i se pară o oră. Povestește-mi despre familia ta.

Ai frați?

- Nu! Își trase înapoi mâna. Surori.

- Câte?

- Trei.

- Asta cred că ți-a făcut viața tare interesantă.

- Erau de treabă. Buzele i se țuguieră în timp ce-și
aprinse o țigară. Chantel era o pacoste.

- În fiecare familie există una, începu ea. Apoi își
dădu seama și sări în picioare. Chantel O'Hurley? Chan-
tel O'Hurley este sora ta? Am văzut-o jucând în filme.
Este minunată!

Se simți mai mândru decât s-ar fi așteptat.

- Este destul de bună. Mereu a avut o înclinație spre
dramă.

- Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o!

- Și o știe foarte bine!

- Atunci, și Maddy O'Hurley este sora ta. Uimită,
Gillian clătină din cap. Am văzut-o pe Broadway acum
câteva luni. Este foarte talentată. Scena se aprinde când
apare ea.

„Mereu a fost așa“, se gândi Trace.

- Este nominalizată la Premiul Tony.

- Merită! Spectatorii au ovaționat-o minute bune la
sfârșitul primului act. Dacă ai fi văzut-o... Vocea i se stin-
se când își dădu seama că, într-adevăr, el ar fi trebuit să
o vadă, dar, din motive încă necunoscute, nu o făcuse.

- Și cea de-a treia soră a ta? Întrebă ea, încercând să-i ofere timp și spațiu.

- Abby crește cai în Virginia.

Își stinse țigara și se întrebă cum naiba ajunseseră să vorbească despre familia lui.

- Da, cred că am citit ceva despre ea. S-a măritat recent cu Dylan Crosby, scriitorul. S-a scris despre asta în *Times*. O, desigur, sunt triplete. Surorile tale sunt triplete.

- Am crezut că oamenii de știință sunt prea ocupați să producă și să vindece bolile pentru a citi cancanurile.

Ea decise să nu se simtă ofensată. Nu până nu avea să afle tot ce voia.

- Nu stau cu nasul numai în eprubetă. Articolul menționa că au trăit în lumina reflectoarelor, călătorind în jurul lumii. Părinții tăi încă fac asta. Nu-mi amintesc să fi citit ceva despre tine.

- Am plecat de mult timp de acasă, îți amintești?

- Dar nu ai călătorit cu ei? Intrigată de idee, zâmbi și se foi în scaun. Ai cântat și ai dansat și ai trăit în rulotă?

- Știi ceva, pentru un doctor, tinzi să exagerezi lucrurile. Simți un gol în stomac, ceea ce însemna că începuseră să coboare. Este ca atunci când mergi la circ și vezi numai paietele și luminile roșii. În spatele scenei sunt grajdurile elefanților.

- Deci ai călătorit cu ei. Gillian continuă să zâmbească. Erai priceput la ceva?

- Să mă ferească Dumnezeu de zboruri în compania femeilor cicălitoare. Am plecat de doisprezece ani. Își puse centura de siguranță. Prefer să mă gândesc la ziua de azi.

Gillian își închise și ea centura.

- Când eram mică, îmi doream să fiu cântăreață. Mereu m-am imaginat în lumina reflectoarelor. Oftând,

puse revista la loc, în buzunarul scaunului. Fără să bag de seamă, deja eram asistenta de laborator a tatălui meu. Este ciudat cum părinții noștri par să ne traseze drumul în viață chiar înainte de a ne naște.

Casa lui Charlie era înconjurată de un zid de piatră înalt de cinci metri și era protejată de un sistem de securitate sofisticat. În urma lui nu mai rămăseseră decât o soră mai mare care locuia în Palm Beach și un nepot care conducea o firmă de brokeraj undeva în Vestul Mijlociu. Gillian rămase în mașina închiriată în timp ce Trace apăsa o serie de butoane de pe panoul aflat la exteriorul porților. Se deschiseră silențios. Din aeroport, el nu mai scosese un cuvânt, nici măcar unul în timpul călătoriei, fiind atent să nu fie supravegheați sau urmăriți. Acum, ea se abținea să pună întrebări. Suferința îl făcuse așa tăcut, iar ea știa că el trebuie să îi facă față în felul lui. Copacii își pierdeau frunzele, căci iarna se apropia, dar încă își păstrau cu încăpățănare culoarea. Vântul mișca frunzele și făcea crengile să murmure. În timpul verii, ulmii umbreau drumul, se gândea ea, dându-i casei vechi din cărămidă un aer impunător. Abia de observase asta prima dată când venise, dar acum încerca să se concentreze asupra acestui aspect. Casa nu părea pustie, ci arăta ca și cum aștepta să fie ocupată din nou. Gillian se gândea la bărbatul care o ascultase, care îi oferise coniac și o urmă de speranță.

- Îi plăcea la nebunie acest loc, băigui Trace. Opri motorul, dar zăbovi să privească straturile de cărămidă uzată, lipite cu ciment alb. De fiecare dată când era plecat, tot ce făcea era să vorbească despre întoarcerea acasă. Cred că și-a dorit să moară acasă. Mai stătu o clipă, apoi împinse ușa. Să mergem!

Avea cheile. Charlie i le dăduse cu ceva timp în urmă. „Folosește-le“, spusese el. „Toată lumea trebuie să aibă o casă.“ Dar nu le folosise până atunci. Cheia intră în încuietoare și se învârti, scoțând un sunet abia perceptibil. Holul era întunecos, dar el nu aprinse becurile. Își amintea destul de bine drumul, dar, ce-i drept, încă nu avea puterea să privească îndeaproape lucrurile care îi aparținuseră lui Charlie. O duse în bibliotecă, o încăpere ce mirosea a lămâie și a piele. Încălzirea fusese oprită, deoarece nu mai locuia nimeni care să aibă nevoie de căldură. Poți aștepta aici.

- Unde mergi?

- Ți-am spus că am venit aici pentru a afla unde l-au dus pe fratele tău. Voi face asta, iar tu vei aștepta.

- Iar eu ți-am spus că mă privește orice are legătură cu Flynn. În plus, poate ți-aș putea fi de ajutor.

- Dacă voi avea nevoie de un fizician, îți voi da de știre. Citește o carte!

- Nu rămân aici!

Rămăsese cu doi pași în urma lui când el ieși pe ușă.

- Uite ce e, doctore, există ceva ce se numește securitate națională. Deja am încălcat regulile, și asta pentru că Charlie a crezut că merită.

- Atunci, ce te costă să le mai încalci puțin? Îl prinse de braț. Nu mă interesează secretele de stat și chestiunile internaționale. Tot ce îmi doresc este să știu unde se află fratele meu. Am lucrat în proiecte delicate, Trace. Am autorizație.

- Mă ții din treabă, și în felul ăsta va dura o veșnicie.

- Nu prea cred!

- Crezi ce vrei! Dar, măcar o dată, tacă-ți gura! Urcă scările, încercând să se convingă că nu greșea.

Covorul era nou, dar tapetul era același ca ultima dată când fusese aici. Neschimbată era și a treia cameră de la capătul scărilor pe care Charlie o folosisese drept birou. Fără să ezite, Trace se apropie de pupitru și apăsă un buton aflat sub cel de-al doilea sertar. Un panou de aproximativ jumătate de metru deschise calea spre un tunel.

- Încă un tunel? întrebă Gillian.

Curajul o părăsi repede.

- Camera de lucru, spuse Trace în timp ce păși înăuntru.

Aruncă o privire și descoperi că Charlie își înnoise echipamentul. De-a lungul peretelui erau agățate ceasuri care încă funcționau, care arătau ora în fiecare fus orar. Sub ele se afla sistemul de calculatoare, care continua în formă de L de-a lungul peretelui următor. Pe partea opusă se afla echipamentul radio cu ajutorul căruia putea intra în contact cu oricine.

- Trage-ți un scaun, doctore, o să dureze ceva vreme! Gillian tresări când auzi ușa închizându-se în urma lor.

- Ce încerci să faci?

- Vrei să o luăm pe calea mai scurtă, așa că voi accesa computerul SIS.

- Crezi că cei de acolo știu unde a fost dus Flynn?

- Poate... sau poate nu. Porni terminalul și se așeză. Dar cu siguranță știu unde are Hammer sediul. Charlie a cumpărat aparatură de ultimă generație.

Apăsă pe câteva butoane. Atunci când aparatul ceru inserarea codului, el îl introduse pe al lui Charlie. Bun, este un început. Să vedem la ce se pricepe mașinăria asta. Lucră în liniște, cu excepția sunetului tastaturii și al bipului aparatului, în timp ce Gillian îl privea. Debloca sistemele de securitate unul după altul.

Gillian fu surprinsă să descopere cât de răbdător era, în timp ce descifra coduri și afla din ce în ce mai multe informații. Începu să găsească o ritmicitate a numerelor și a simbolurilor care apăreau pe ecran. În timp ce el lucra, ea începu să aranjeze și să rearanjeze sistemul din mintea ei.

- Atât de aproape, bombăni Trace în timp ce încerca un nou cod. Problema este că există atât de multe variabile încât mi-ar putea lua o săptămână.

- Poate dacă...

- Lucrez singur!

- Voiam doar să spun că...

- Scumpo, de ce nu mergi în bucătărie să cauți niște cafea?

Îl privi încruntată când îi auzi tonul - și îi stăteau pe limbă cuvinte grele.

- Bine! Se întoarse cu fața către panou. Nu știu cum să deschid ușa.

- Butonul din stânga. Apasă pe el.

Ea deschise iar gura, dar, conștientă de ce ar putea spune, apăsă butonul. Un căpos fără îndoială, și pe deasupra egocentric, decisă Gillian în timp ce cobora scările. Nu trăise ea cu unul toată viața ei, încercând să-i facă pe plac? De ce hotărâse soarta că cel mai important lucru din viața ei avea să fie decis de un bărbat căruia nu-i păsa de părerea ei?

„Fă cafea“, se gândi ea când găsi bucătăria. Și, dacă avea să îi mai spună „scumpo“ încă o dată, avea să îi dea ce merita. O palmă! Începu să fiarbă cafeaua, prea revoltată pentru a se simți inconfortabil că era nevoită să cotrobăie prin dulapul unui mort. Nu avea de ce să o expedieze așa. Cum nici nu avusese de ce să o sărute așa cum o făcuse. Se simțise ca și cum ar fi fost devorată.

Și totuși, când terminaseră, era încă întreagă. Se simțise ca și cum ar fi fost drogată. Și totuși, avusese mintea limpede și simțurile ascuțite. Orice ar fi simțit, oricum s-ar fi terminat, nu mai avea să fie vreodată la fel. Putea să recunoască asta aici, sieși. Era o femeie prea pragmatică pentru a se minți singură. Poate că sentimentele ei erau mai ușor de atins, poate era mai dispusă să și le manifeste, mai mult decât ar fi preferat, dar erau ale ei, și niciodată nu avea să și le nege. Se bucurase de gustul buzelor lui Trace. Avea să și-l amintească mult timp. Dar era, de asemenea, o expertă în autodisciplină. Așa că nu avea să permită să se întâmple iar.

Trace încă lucra când ea se întoarse în cameră. Pe ne-simțite, așeză ceașca lângă el. El îi mulțumi cu un mormăit. Gillian privi de jur împrejur, străduindu-se să-și țină gura, apoi își băgă mâinile în buzunare.

- Număr de acces 38537/BAKER. Codul de acces pentru catalogare cinci. Seria ARSS28. Gillian rosti seriile aproape ca pe o obscenitate. Și, dacă nu ai fi atât de căpos, cine știe, poate chiar ar funcționa. Dacă nu, schimbă primul număr al seriei cu al doilea.

Trace luă cafeaua, bucuros că era neagră, surprins că îi ieșise bună. Ce te face să crezi că poți să spargi codul de acces al celor mai sofisticate sisteme informatice din lumea liberă?

- Faptul că te-am urmărit în ultima oră și că îmi place să sparg coduri în timpul liber.

- Să spargi coduri? Bău din nou. Ai spart conturile vreunei bănci elvețiene?

Ea traversă încet încăperea, iar Trace se gândi, nu fără admirație, că se mișca precum un pistolar în întuneric.

- Vorbim despre familia mea, îți amintești? Dacă mai ții cont și de faptul că te plătesc, poate chiar ai putea să încerci ce ți-am sugerat.

- Bine! Hotărât să-i facă pe plac, Trace tastă seria pe care i-o dictase ea.

„ACCES INTERZIS“

Cu un zâmbet compătimitor, se întoarse spre ecran.

- Bine, atunci, schimbă numerele. Nerăbdătoare, se apropie de el și începu să tasteze chiar ea. Singurul lucru pe care Trace îl observă fu că șamponul lui mirosea complet diferit în părul ei.

„SOLICITĂ DOCUMENT“

- Asta e! Mândră de ea, Gillian se apropie. Seamănă cu realizarea unor sisteme pentru blackjack. Am făcut asta cu un profesor semestrul trecut.

- Amintește-mi să te iau cu mine data viitoare când merg la Monte Carlo.

Se apropiaseră. Stăteau mai aproape acum. Zâbind, ea se întoarse spre el.

- Și acum?

Ochii ei nu mai aveau tenta de ambră sau de gri. Acum, erau de un verde pur și sclipitor. În timp ce el îi privea, se schimbau, umplându-se de speculații, de vigilență, de amintiri.

- Vorbești despre computer?

Ea simți nevoia să înghită în sec.

- Desigur!

- Verificam numai.

Trace se întoarse iar. Amândoi oftară încet. El începu să tasteze, și în câteva secunde informațiile apărură pe ecran.

Se muta de la un ecran la altul. În definitiv, știa deja câte ceva despre Hammer. Fusese informat înainte

să înceapă misiunea sub acoperire și descoperise și mai multe în timp ce se dădea drept curier. În timpul misiunii, reușise să obțină nume, adrese și date și fusese la un pas de a fi transferat la noul sediu înainte de a fi împușcat. Uitându-se încruntat la ecran, își trecu degetul peste cicatrice. Fusese sedat zile la rând, zbatându-se între viață și moarte. Stătuse două luni în spital pentru a se recupera. I se spusese că misiunea eșuase și fusese trimis - amical - într-o lungă vacanță. Destul de multe se putuseră întâmpla în două sau trei luni. Cunosându-l pe Charlie, sigur și-ar fi băgat nasul să afle. Cercetase informațiile de bază. Hammer se formase în Orientul Mijlociu în anii '70. Cu noroc, ceva bani și cu un dispreț profund față de viață, organizația se făcea vinovată de numeroase atacuri cu bombă și de luări de ostatici. Ultima deturnare pe care o plănuise se încheiase prin detonarea unei bombe care aruncase în aer optzeci și cinci de vieți nevinovate și șase teroriști.

Ăsta era stilul lor, se gândea el. Orice victorie are un preț.

- Husad, spuse Gillian, rostind acest nume în timp ce Trace scruta ecranele. Nu este el liderul?

- El este sponsorul. Jamar Husad, figură politică, general autoproclamat și un lunatic desăvârșit. Haide, Charlie, bombăni el către mașinărie. Arată-mi ceva!

- Nu citești cu atenție, începu ea.

- Deja știi toate astea.

- Cum?

- Am lucrat pentru ei șase luni, spuse el ca pentru sine.

- Poftim?!

Ea făcu un pas înapoi. În ochii lui se citea enervarea.

- Relaxează-te, scumpo, a fost pentru o cauză nobilă.

M-am infiltrat.

- Arunci, dacă ai făcut parte din acea organizație, ar trebui să știi unde au fost duși Flynn și Caitlin. De ce ne mai batem capul cu computerul...

- Pentru că s-au mutat. Când m-au scos, se pregăteau să-și schimbe locația.

- Te-au scos? Mirarea se transformă în spaimă. Ai fost împușcat?

- Face parte din fișa postului.

- Aproape ți-ai pierdut viața... o cicatrice ca aceasta... Abătută, își puse mâna pe umărul lui. Oamenii ăștia aproape te-au omorât, și tu totuși faci asta.

El îi îndepărtă mâna. Nu-și putea permite ca ea să devină sentimentală. Dacă făcea asta, nici lui nu avea să-i ia mult să-și lase sentimentele să-l domine.

- Am un interes personal în această chestiune. Este vorba despre 100 000 de dolari - biletul meu spre paradis.

- Chiar te aștepti să cred că faci asta numai pentru bani?

- Crezi ce vrei, dar ține-ți părerea pentru tine. Nu am mai întâlnit o persoană care să pună atât de multe întrebări. Încerc să mă concentrez. Da, da, bombăni el. Știu că se aflau în Cairo, asta e veche... Foarte bine, știam că mă pot baza pe Charlie. Trase se rezemă de spătarul scaunului. Noua bază de operațiuni: Maroc.

- Maroc? Crezi că i-au dus pe Flynn și pe Caitlin așa departe?

- Și-au dorit să se simtă în deplină siguranță. În Maroc, Hammer are aliați puternici. Continuă să privească de la un ecran la altul. Încă nu am găsit nimic despre fratele tău. Selectă să printeze paginile care îl interesau,

apoi se întoarse către Gillian. Nu este nevoie decât de un telefon pentru a implica SIS în chestiunea asta. Vreau să te gândești bine.

Se gândise la asta.

- De ce a făcut domnul Forrester asta?

- Am câteva idei.

- Dar nu-mi vei spune despre ce este vorba.

- Nu încă. După cum ai spus, este vorba despre familia ta, așa că tu decizi.

Ea se îndepărtă de el. Era logic să sune la SIS. Era o organizație cu echipament sofisticat, cu personal numeros, cu influență politică. Și totuși, instinctul îi spunea să se încreadă în acest bărbat, un bărbat pe care Charles Forrester îl numise renegat. Cu mâinile împreunate, Gillian se întoarse spre el. Tot nu arăta ca un erou. Și totuși, se lăsa condusă de instinct.

- 100 000, domnule O'Hurley, și merg pe mâna ta.

- Ți-am spus că lucrez singur.

- Poate nu m-ai văzut în cea mai bună formă, dar sunt o femeie foarte puternică și capabilă. Dacă va fi nevoie, voi merge singură în Maroc.

- Nu ai rezista nici măcar o zi.

- Poate că nu. Oamenii lor mă caută. Dacă mă găsesc, mă vor duce la fratele meu. Măcar așa mă voi asigura că fratele și nepoata mea sunt în siguranță. Aș face totuși lucrurile altfel.

El se ridică să se dezmoștească. Ea îl încetineea, dar nu foarte mult. Și, dacă rămânea cu el, o putea supraveghea. Era sigur că avea să ajungă și singură în Maroc. La o adică, ar putea să îi fie de folos.

- Dacă e să mergem amândoi, ține minte că nu înseamnă că vom fi parteneri, ci că tu îmi vei asculta ordinele.

Gillian mișcă din cap, dar nu spuse nimic.

- Când va veni momentul să acționez, va trebui să stai deoparte. Nu voi mai putea să am grijă de tine atunci.

- Nu va fi cazul. Trase aer în piept. Ce facem acum?

- În primul rând, trebuie să mă consult cu Rory. Se apropie de telefon. Dar presimt că avem un avion de prins.

capitolul 4

Casablanca. Bogart și Bergman. Pirați și intrigi. Aeroporturi cețoase și plaje scăldate de soare. Numele te ducea cu gândul la pericol și la povești de dragoste. Gillian era hotărâtă să accepte pericolul și să evite situațiile romanțate.

Trace rezervase o cameră dublă într-unul dintre hotelurile exclusiviste aflate în apropierea Pieței Națiunilor Unite. Gillian tăcu, în timp ce el discută cu recepționarul într-o franceză perfectă și se prezentă sub numele de domnul Cabot.

Andre Cabot era numele din pașaportul pe care îl folosea acum. Purta un costum conservator alcătuit din trei piese și pantofi lucioși. Părul lui șaten era puțin ciufulit din cauza călătoriei, dar se bărbierise. Ea observă că și poziția corpului îi era diferită. Stătea foarte drept, ca și cum tocmai absolvise academia militară. Chiar și personalitatea i se schimbase, se gândea ea în timp ce stătea lângă el, observându-l în vreme ce discuta detaliile șederii. Intrase atât de repede în rolul unui om de afaceri francez puțin nervos, încât ea mai avea puțin și ajungea să creadă că îl pierduse pe Trace O'Hurley pe drum și se pricopsise cu altcineva. Pentru a doua oară, se simțea punându-și viața în mâinile unui străin. Dar ochii lui erau aceiași. Se simți pentru o clipă tulburată când se întoarse și văzu că o privea cu ochii lui întunecoși, pe care îi recunoscuse, dar cu care încă nu se obișnuise.

Tăcu atunci când Trace o luă de braț și o duse spre lifturi. Gillian încă purta peruca, dar își dăduse jos ochelarii,

iar rochia aceea anostă fusese înlocuită de un costum elegant din mătase, mult mai potrivit pentru noul ei rol, de amantă a lui Cabot. La etajul al douăzecilea, coborâra și intrară în cameră fără ca el să spună un cuvânt. Trase îi dădu bacșiș valetului în liniște, într-o manieră clasică, ce indica faptul că era un bărbat chibzuit.

Ea se așteptase ca, odată cu închiderea ușii, Cabot să dispară. În schimb, el îi vorbi într-o engleză cu accent:

- Pentru o cameră la prețul ăsta, ar trebui ca așternuturile să fie aurite.

- Ce...

- Vezi dacă barul are ce trebuie, *chérie*. Se plimbă prin cameră, verifică lămpile, ridică tablourile de pe pereți. Se întoarse spre ea numai puțin, cu o privire plină de avertismente. Aș dori un pahar de vermut înainte de a avea plăcerea să îți dezbrac trupul încântător.

Ridică telefonul, desfăcu receptorul și apoi, după cea analiză repede, îl închise la loc.

- Asta ai vrea! Înțelese că el rămăsese în rol până avea să fie sigur că nu exista echipament de supraveghere în camere. Deși i se părea enervant, ea acceptă. O deranja numai faptul că rolurile pe care el li le atribuiseră erau de îndrăgostiți. Decizând să-i intre în joc, se apropie de barul mic și îl deschise. Cu cea mai mare plăcere, dragul meu. Îl văzu surprins atunci când verifică traversa și salteaua. Dar pentru restul mă simt puțin cam obosită după călătorie.

- Atunci, va trebui să ne gândim la ceva care să-ți redea energia. Mulțumit că prima cameră era curată, Trase se îndreptă spre ea. Până să accepte paharul pe care i-l oferea, între ei se lăsă un lung moment de tăcere. Să mergem în camera cealaltă, șopti el, apoi se întoarse

și o lăasă să îl urmeze. Poate nu ești atât de obosită precum crezi.

În timp ce începuse aceeași procedură și în cea de-a doua cameră, Gillian se așeză pe pat.

- A fost un zbor lung.

- Atunci, ar trebui să te odihnești. Permite-mi să te ajut. Ridică un tablou în care era reprezentată catedrala Sacre Cœur. Mâna lui hotărâtă verifică rama tabloului. Te vei odihni mai bine fără haine.

Gillian se descălță și începuse să-și maseze tălpile.

- Este clar că ai în minte un singur lucru.

- Ar trebui să fie un prost bărbatul care, avându-te alături, ar avea numai un singur lucru în minte.

Gillian se gândi un moment. Poate l-ar putea îndrăgi pe acest Andre Cabot.

- Chiar așa? Ridică paharul pe care el îl dăduse deo parte și luă o gură. De ce?

El se apropie pentru a verifica traversa. Se opri o clipă. O privi. Era în privirea ei ceva care îi spunea „Te provoc”. Ar fi trebuit să știe ea mai bine.

- Pentru că pielea ta este ca un trandafir alb care se încălzește și devine mai catifelat la atingere. Mâna lui îi atinse coapsa, făcând-o să tresară. Trase continuă să verifice saltelele, dar ochii lui erau ațintiți tot asupra ei. Pentru că părul tău este precum focul și catifeaua, și atunci când te sărut... Când te sărut, *ma belle*, și buzele tale sunt la fel.

Ei i se tăie răsufarea în timp ce mâna lui îi mângâia gâtul. Se apropie și mai mult, pentru ca trupurile lor să se atingă.

- Pentru că, atunci când te ating, pot simți cât de mult mă dorești. Deoarece, când te privesc, pot să văd că îți este teamă.

Ea nu putu să privească în altă parte. Nu se putea mișca.

- Nu îmi este teamă.

Dar era fascinată. Oricine era el, o fermeca.

- Nu? Ar trebui să îți fie.

Nu observă că vocea lui se schimbase, revenind la vocea lui obișnuită, chiar înainte de a o săruta. Simți aceeași căldură, aceeași forță ca înainte. Fusese oare numai o dată? Se gândea la asta în timp ce pierdea controlul asupra trupului ei, care aluneca sub al lui, pe pat. Fără să poată judeca rațional, fără să se gândească la consecințe, îl îmbrățișă. De ce părea atât de simplu? Gura lui era aspră și fierbinte, mâinile lui... numai tandre nu erau. Și totuși, îi părea atât de simplu să fie cu el, atât de natural. Atât de familiar. Cu siguranță, gustul lui era unul cunoscut. Dacă i-ar fi mângâiat spatetele, ar fi știut dinainte forma mușchilor lui. Dacă ar fi inspirat adânc pentru a-i simți mirosul, nu ar fi fost surprinsă de el. Fizic, îl întâlneau de numai câteva zile. Dar exista ceva în el care o făcea să simtă că îl cunoștea de o viață.

Și el se simțea de parcă o lua razna. Ca și când ea făcuse mereu parte din viața lui. Și că avea să facă pentru totdeauna. Nu mai avusese niciodată această senzație pe care i-o dăduse atingerea trupului ei. Era ca și cum ar fi fost singura femeie. Cumva, știa cum avea să sune gemătul ei chiar înainte de a-l auzi, cum avea să se simtă atingerea degetelor ei pe fața lui. Știa, aștepta, și totuși era surprins. Simți cum i se accelera pulsul până când aproape că nu mai avu control asupra trupului său. Se putea auzi cum îi șoptea numele în timp ce-și îndepărta buzele de ale ei doar pentru a rătăci cu disperare pe fața și pe gâtul ei. Apoi, era acea nevoie care creștea cu furie

înăuntrul lui și care nu se asemăna cu nici o dorință pe care o avusese înainte pentru vreo altă femeie.

O voia în totalitate, cu mintea, cu trupul, cu sufletul. O voia acum. O dorise dintotdeauna. Șocul aceluia gând îl opri. Nu exista siguranța zilei de mâine - cel puțin, nu în jocul pe care decisese să-l joace. Învățase să trăiască momentul. Mâine avea să fie gata de luptă. Orice făcea trebuia să înceteze - asta dacă își dorea să trăiască pentru a-și primi cele 100 000. Îl chinuia. O putea urî pentru asta, dar se rostogoli cu o brutalitate care o lăsa înlemnită, fără cuvinte.

- Camera este curată.

Luă paharul pentru a sorbi ultima picătură de vermut. Își dori să fi fost whisky. Ea abia mai respira, iar brațele îi tremurau. Nu putea face nimic în privința asta sau împotriva dorinței nesatisfăcute care o măcina. Dar ea îl putea urî. Îl putea urî din toată inima.

- Ticălosule!

- Tu ai cerut-o, scumpo! Scoase o țigară și se concentra la ce avea să urmeze în loc să se gândească la momentul ce tocmai trecuse. Am ceva de făcut. De ce nu tragi un pui de somn?

Ea coborî din pat încet, având în privire aceeași expresie pe care el o remarcase și cu altă ocazie. El se gândi că erau norocoși că armele lui nu se aflau în preajmă.

Nu era prima dată când fusese umilită. Fusese respinsă și altă dată. Dar nu intenționa să se mai afle vreodată în această situație.

- Să nu mă mai atingi niciodată. M-am complăcut în această situație pentru că nu am avut de ales, dar să fie ultima oară când mă mai atingi.

Nu știa sigur de ce o făcuse. Furia îl făcea adesea pe un bărbat să facă mișcări greșite și iresponsabile.

O strânse în brațe, se bucură chiar de încercările ei furioase de a se desprinde din brațele lui în timp ce el o sărută din nou. Era ca o vâpaie acum, fierbinte, volatilă, periculoasă. El se imagină aruncând-o pe pat, lăsând violența să se îndestuleze cu violență. Înainte însă de a face o greșeală după alta, îi dădu drumul.

- Eu nu primesc ordine, Gillian. Amintește-ți asta!

Ea își strânse pumnii. Numai gândul că avea să piardă o făcu să nu reacționeze.

- Va veni o vreme când vei plăti pentru asta.

- Probabil. Acum, ies. Să nu pleci din cameră!

Când ușa se închise în urma lui, ea avu mica satisfacție de a-l putea înjura.

El lipsi numai o oră. Casablanca era în mare parte așa cum și-o amintea. Micile magazine de pe bulevardul Hasali încă funcționau datorită turismului. Portul era încă ocupat de nave europene. Se plimbase prin orașul vechi, încă înconjurat de zidurile vechi de apărare. Dar nu ieșise la plimbare. Contactul lui din cartierul mărginaș, mahalaua aflată la periferia cartierului comercial, fusese bucuros să-l revadă și suficient de dispus, după ce-și primise partea, să răspândească un zvon despre deturnarea unei nave care transporta armament american.

Trace se întoarse la hotel mulțumit de acest prim pas făcut și gata să treacă la următorul. Camera era goală. Inițial, nu intră în panică. Pregătirea lui era o extensie naturală a minții sale, așa cum brațul lui era o extensie naturală a trupului. După ce își scoase pistolul din toc, începu să caute peste tot. Ușile balconului erau încă închise, deși draperiile fuseseră date la o parte. Ea își scosese lucrurile din valiza lui. Trace le găsi aranjate cu grijă în șifonier și în sertare. Cosmeticele pe care

le cumpărase pentru a le înlocui pe cele pierdute erau așezate în baie. Găsi săruri de baie de culoarea spumei mării și un halat de baie de bumbac agățat de ușă. Lipsa însă geanta ei, cu tot cu notițe. Presiunea pe care o simțea în ceafă deveni din ce în ce mai puternică. Nu existau semne de violență. Îi era greu să creadă că o femeie precum Gillian s-ar fi predat fără să riposteze. Îi era la fel de greu să creadă că cineva le-ar fi dat de urmă atât de repede. Atunci, unde naiba era? Trase simți pentru prima dată panica. Își trecu mâna prin păr și încercă să gândească rațional. Dacă ar fi prins-o... Dacă ar fi pus mâna pe ea, atunci el... Nu putea gândi limpede amintindu-și cum Abdul o târâse de păr. Nu putea gândi rațional când își aminti ce senzație îi produsese atingerea sângelui ei.

Când auzi cheia în yală, se întoarse imediat. Îi trebui doar o clipă pentru a redobândi controlul. Înainte de a auzi cheia răsucindu-se, ajunsese deja în spatele ușii, cu pistolul pregătit, gata de luptă. Când ușa se deschise, el îl apucă pe intrus de încheietura mâinii. O trase pe Gillian înăuntru. Amândoi fură șocați când el o smuci în brațele sale.

- La dracu', unde ai fost? Ești în regulă?

Ea se abținu să nu țipe. Coliziunea cu Trace o lăsase din nou fără aer. Reuși să încuviințeze din cap și apoi, simțind tensiunea din corpul lui, îl calmă imediat:

- Sunt bine. Îl bătu pe spate. S-a întâmplat ceva? Am lipsit numai câteva minute. În aceste câteva minute, imaginația lui o luase razna.

Trace scoase o serie de înjurături la adresa lui, apoi a ei.

- Ți-am spus să nu ieși. Ce dracu' se întâmplă cu tine? Furios pe el însuși, o îndepărtă. Nu am timp să-ți

port de grijă, la naiba! Când îți cer ceva, ai face bine să mă ascuți.

Gândul că îl neliniștise o făcu să se mustre. Chiar se entuziasmă la gândul a ceea ce ea credea că era grija lui pentru ea. Ambele emoții dispărură destul de repede.

- Te-am angajat să-l găsești pe fratele meu, nu să-ți petreci fiecare clipă țipând la mine.

- Dacă ai fi mai rațională, nu ar trebui să fac asta. Te-au rănit o dată, scumpo. Nu putea decât spera că acea amintire avea să o afecteze la fel de mult cât îl afectase pe el. Dacă o ții așa, s-ar putea ca data viitoare să nu mai fiu în preajmă să mă asigur că nu pățești mai rău de atât.

- Nu ești garda mea de corp. În orice caz, tu ești cel care a plecat fără să-mi spună unde și cât timp va lipsi.

Nu-l deranjă să-i amintească de ce plecase așa brusc.

- Ascultă, soro, singurul motiv pentru care te afli aici cu mine este că poate îmi vei fi de ajutor pentru a-ți elibera fratele. Nu-mi vei fi de nici un folos dacă vor pune mâna pe tine.

- Nimeni nu a pus mâna pe mine, zise ea în timp ce se trase ușor înapoi și își aruncă geanta pe pat. Sunt aici, nu-i așa?

El ura să se lupte cu logica.

- Ți-am spus să nu ieși. Dacă nu poți face cum ți se spune, vei lua primul avion înapoi spre New York.

- Merg unde vreau, când vreau. Bătu cu piciorul în podea, și aproape că își dorea ca el să o atingă iar. Dar, pentru liniștea ta, nu am ieșit.

- Ciudat! Puteam să jur că te-am tras în cameră acum câteva minute.

- Așa ai făcut, și aproape că mi-ai dislocat umărul. Scoase din geantă o sticlută. Aspirină, O'Hurley. La intrare, este un magazin mic de suvenire - și mă doare capul. Acum, dacă îmi permiți, vreau să fac o baie fierbinte.

Traversă în grabă camera. Trânti ușa de la baie în urma ei. „Femeile”, se gândi Trace intrând în cealaltă cameră. Rar se gândea că pot fi atât de dificile, dar Gillian făcea excepție.

După aproape doisprezece ani de muncă, era încă în viață. De aceea se gândea din ce în ce mai serios să se retragă. Legea probabilității era împotriva lui. Era un bărbat care credea în soartă și în noroc. Mai devreme sau mai târziu, norocul avea să îl părăsească. Așa cum îl părăsise pe Charlie. Aprinzându-și o țigară, se apropie de fereastră, admirând Casablanca. Ultima oară când fusese aici, fusese implicat în trafic de arme. Aproape că-i tăiaseră gâtul, dar norocul nu-l părăsise. Atunci, era tot Cabot, un om de afaceri francez care nu se dădea în lături de la nici o afacere, atât timp cât era profitabilă. Acoperirea sa avea să țină. SIS o inventase cu meticulozitate. Curajul nu avea să-l părăsească atât timp cât își amintea că femeia din camera alăturată nu era decât un instrument pentru a-și atinge scopul, nimic mai mult.

Auzi apa curgând în baia lui Gillian și se uită la ceas. Îi dăduse o oră să facă baie. Apoi aveau treabă.

Gillian nu era genul care să se aprindă repede și tot la fel de repede să se și calmeze. Știa cum să se stăpânească și cum să facă furia să iasă la iveală atunci când era în avantajul ei. În acest moment, era foarte mulțumită că reușise să-și controleze furia. Asta îi dădea energie și o făcea să nu se teamă.

Își spuse că nu era deloc preocupată de ceea ce se întâmpla în camera alăturată în timp ce se schimba într-o cămașă simplă și o fustă. Probabil, el intenționa să o țină în cameră, luând cina de una singură. Își puse o curea de piele, aproape ca și cum ar fi fost un toc pentru pistol. Naiba s-o ia dacă avea să rămână ascunsă aici ca un șoarece. Nu știa exact cum putea ajuta la găsirea lui Flynn și a lui Caitlin, dar era sigură că era ceva ce putea face. Trace O'Hurley ar face bine să accepte faptul că și ea era implicată în treaba asta. Începând din acest moment. Se îndreptă spre ușa care despărțea cele două camere și aproape că se izbi de el.

- Voiam să văd dacă mai ești îmbufnată.

Ea ridică privirea.

- Nu mă îmbufnez niciodată.

- Ba sigur că da. Dar se pare că ți-a trecut, așa că putem pleca.

Ea deschise gura, vrând să spună ceva, dar se răzgândi.

- Unde?

- Să ne întâlnim cu un prieten al meu. Se întoarse spre ea și-i aruncă o privire mirată. Așa mergi îmbrăcată?

Răspunsul ei automat fu să arunce o privire la fusta cloș și la bluză.

- Ce e în neregulă?

- Nimic, dacă mergi la un ceai la parohie. În timp ce ea bombănea și îl lovea peste mâini, Trace îi mai desfăcu doi nasturi ai cămășii. Se dădu înapoi și, încruntat, aprobă cu o mișcare a capului. Așa mai merge.

- Nu am nici o intenție să mă expun în beneficiul tău.

- Personal, mă interesează prea puțin dacă te îmbraci cu un sac, dar nu uita că ai un rol de jucat. Nu ai nici o pereche de cercei?

- Nu!

- Atunci, vom cumpăra. Și un ruj închis la culoare, adăugă el înainte de a se îndepărta. Poți să-ți faci ceva la ochi?

- La ochi? Ce e în neregulă cu ochii mei?

Feminismul intrinsec începu să se lupte cu nedumerirea, în timp ce Trace dădu buzna în baia ei.

- Femeia lui Cabot nu a ieșit de la mănăstire, înțelegeți ce zic? În timp ce îi cotrobăia printre cosmetice, ea intră și-l dădu la o parte.

- Nu! Ce vrei să spui?

- Spun că ai nevoie de mai mult machiaj, de un decolteu mai amplu și de mai puțină educație. Luă un fard închis la culoare, îl analiză și i-l întinse. Hai, încearcă să pari o femeie ușoară.

- Ușoară? Cuvântul fu rostit cu o indignare tipic irlandeză. Ușoară, ha? Chiar crezi că mă voi machia pentru ca tu să mă prezinți ca pe o... ca pe o...

- Ca pe o pipiță. Una foarte atrăgătoare, dar și foarte proastă. Îi luă parfumul și pulveriză în aer. Mirosea mai bine pe pielea ei, se gândi el și imediat se trase înapoi. Altul nu ai?

Ea își relaxă maxilarul doar pentru că o durea să-l mai țină încheștat.

- Nu!

- Asta este, atunci, spuse el și începu să o parfumeze. Părul, doctore.

Ea își atinse peruca aproape protector.

- Ce este în neregulă?

- Ciufulește-l puțin. Tipul cu care ne vedem se așteaptă să călătoresc cu o femeie foarte sexy, foarte frumoasă și deloc inteligentă. Ți-a fost stilul lui Cabot.

De data asta, ea păru surprinsă.

- Așa deci?

- Da! Și tu trebuie să arăți astfel. Nu ai nimic mulat?

- Nu, nu am nimic mulat. Păru enervată în timp ce se privi în oglindă. Nu m-am gândit că vin în această călătorie pentru a socializa.

- Nu am mai pomenit ca o femeie să nu aibă nici o haină mulată.

Dacă privirea ar omorî, el ar fi picat lat în clipa asta.

- Pe asta nu ai cunoscut-o.

Trage se repezi iar spre bluza ei. Mmm, încă un nasture desfăcut n-ar strica!

- Nu! zise ea și își încheie cămașa. Nu o să fac paradă pe jumătate dezbrăcată pentru ca tu să-ți păstrezi reputația. Scrâșnind din dinți, se îndepărtă de el. Pleacă! Nu vreau să te mai holbezi la mine!

- Cinci minute, îi spuse el și, cu mâinile în buzunare, ieși din baie. Dură zece minute, dar el decise să nu comenteze. Furia o făcuse să roșească, o roșeață accentuată de fardul de obraz. Folosi fard și tuș în mod deliberat, pentru ca ochii ei să pară mai mari și ispititori.

O voise provocatoare și asta obținuse. Și, pentru Dumnezeu, nu înțelegea de ce asta îl enerva la culme.

- Suficient de ușoară, domnule Cabot?

- Suficient, spuse el, aflat deja în dreptul ușii. Să mergem!

Ea se simțea ca o proastă și, din punctul ei de vedere, chiar așa și arăta. Trebuia totuși să-și amintească faptul că nu o lăsase singură, să se îngrijoreze și să se macine în timp ce el încerca să-l găsească pe Flynn. Inspirând adânc, Gillian își spuse că, dacă tot trebuia să joace un rol, avea să o facă bine. Ieșind din hotel, Gillian îl luă de braț și se sprijini de el. El o privi brusc, prudent, ceea ce o făcu să zâmbească.

- Se presupune că trebuie să fiu înnebunită după tine?

- Dacă nu după mine, măcar după banii mei.

- Oh, ești bogat?

- Plin de bani!

Privi în spate în timp ce urcară într-un taxi.

- Atunci, de ce nu port nici o bijuterie?

„O observație inteligentă“, se gândi el - și își dori să nu o placă mai mult din cauza asta. Îi puse mâna pe fund, plin de încredere.

- Încă nu meriți, scumpo!

Machiajul nu putu ascunde furia și provocarea din ochii ei. Pentru că avusese ultimul cuvânt, se simți mult mai bine când se așeză lângă ea în taxi. Îi dădu șoferului o adresă, apoi se întoarse spre ea.

- Vorbești franceză?

- Doar atât cât să fac diferența în meniu între creierul de vită și de pui.

- Totuna. Ține-ți gura și lasă-mă pe mine să vorbesc. Oricum, nu se așteaptă nimeni să fii prea deșteaptă.

O enerva că îi tot cerea să tacă.

- M-am prins deja că gustul tău în materie de femei se reduce la genul ăla care apare în revistele pentru bărbați. Strălucitoare și bidimensionale.

- Atât timp cât nu vorbesc. Dacă ai ceva de spus, ascunde accentul irlandez. Ai trăit suficient de mult în New York pentru a prelua accentul de acolo.

Se îndepărtară de zona orașului cu hoteluri exclusiviste și magazine moderne. Aproape de port, se afla orașul vechi, istoric, înconjurat de ziduri, ca un labirint de străzi înguste. În alte circumstanțe, ar fi fascinat-o. Și-ar fi dorit să coboare și să privească, să miroasă, să atingă. Acum, era numai un loc unde putea găsi

un indiciu. Trace - sau Cabot, așa cum Gillian se chinuia să se gândească la el - plăti cursa. Coborî și privi la amestecătura de magazinașe și turiști. Era fascinant. Se simțea parfumul oriental. Culori exotice, bazaruri deschise, bărbați în robe. Strada era răcoroasă, ferestrele magazinului erau pline cu suvenire, cu obiecte tradiționale și cu mătăsuri. Femeile pe care le văzuse miroseau a apă, a condimente, dar și a gunoi care nu mai fusese ridicat de mult timp.

- Este atât de diferit. Ținându-l din nou de braț pe Trace, începu să meargă. Am citit despre aceste locuri, dar nu se compară cu realitatea. Este atât de... exotic.

El se gândi la mahalaua pe care o vizitase în acea după-amiază, acele cartiere mărginașe, mizerabile, aflate la o aruncătură de băț de străzile încântătoare și de magazinele curate. Mahalaua e mahala, indiferent de limbă sau cultură.

- Mergem aici. Trace se opri în fața unui magazin de bijuterii care expunea în ferestre aur, argint și diamante strălucitoare, șlefuite. Zâmbește și pari proastă!

Gillian se arătă contrariată.

- Nu știu dacă o să îmi iasă, dar voi face tot ce-mi stă în putință.

Se auzi clinchetul clopoțelilor de la ușă atunci când o deschiseră. În spatele tejghelei se afla un bărbat cu o față de culoarea migdalei arse și încărunțit. Aruncă o privire și îl recunoscu imediat pe Trace în timp ce se întoarse la niște clienți care negociau prețul unei brățări. Trace își împreună mâinile la spate și analiză marfa expusă. Magazinul era micuț, despărțit de o draperie de încăperea din spate. Asculta muzică - ceva oriental, caval și flaut, care o făcu pe Gillian să se gândească la cântecele ciobanilor. Se simțea un miros de condimente - cuișoare

și ghimbir -, și un ventilator mișca leneș aerul din încăpere. Podeaua era din lemn și era vizibil deteriorată. Deși bijuteriile străluceau, vitrina era murdară și plină de amprente. Amintindu-și rolul, Gillian se juca cu acel colier de mărgele albastre și roșii. Oftă, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut lui Caitlin să aibă câteva.

- *Bon soir!* Odată afacerea încheiată, comerciantul îi întinse mâna. A trecut mult timp, bătrâne prieten, continuă el în franceză. Nu am crezut că te voi mai avea în magazinul meu vreodată.

- Nu puteam să vin în Casablanca fără să-mi vizitez vechiul și bunul meu prieten, al-Aziz. Vânzătorul înclină capul, deja gândindu-se dacă această întâlnire avea să-i aducă vreun profit. Ai venit cu afaceri?

- Câte puțin din fiecare, zise, apoi indică spre Gillian.

- Ca de obicei, ai gusturi excelente.

- Este drăguță, spuse Trace nepăsător. Și prea puțin inteligentă pentru a pune prea multe întrebări.

- Vrei să-i cumperi vreun gablonț?

- Poate. Dar am și ceva marfă de vândut.

Enervată la culme că era ignorată, Gillian se îndreptă spre Trace. Îi mângâie gâtul, încercând să pară sexy. Încercă să imite accentul newyorkez al asistentei sale de la institut.

- Dacă aveai de gând să vorbești franceză tot timpul, mai bine mă lăsați la hotel.

- Mii de scuze, domnișoară, spuse al-Aziz într-o engleză corectă.

- Nu este nevoie să îți ceri scuze, zise Trace după ce o bătu ușor pe obraz pe Gillian. Accentul irlandez era perceptibil, dar se îndoia că cineva care nu era familiarizat cu el ar fi putut remarca. Haide, *chérie*, alege ceva drăguț!

Îi venea să-l scuipe în ochi, dar, în schimb, îl privi entuziasmată.

- Oh, Andre, orice?

- Desigur, orice îți place.

Se descurcase bine, se gândi Gillian în timp ce se apleca spre vitrină ca un copil asupra unei înghețate. Bun și scump.

- Putem vorbi liber, *mon ami*, continuă Trace. Și el se sprijinea de teighea, mișcându-și mâinile nervos, dar cu încredere, apoi le sprijini de vitrină. Însoțitoarea mea nu înțelege franceză. Presupun că încă păstrezi... legături strânse.

- Sunt un om norocos.

- Îți amintești, cu ani în urmă, am făcut o afacere care a fost profitabilă pentru amândoi. Sunt aici să-ți propun alta.

- Sunt mereu bucuros să vorbesc despre afaceri.

- Am o încărcătură similară. Ceva care a fost procurat de la prietenii noștri capitaliști. Găsesc încărcătura prea volatilă, să zicem, pentru a fi depozitată pentru mult timp. Sursele mele mi-au spus că o anumită organizație s-a relocat în Maroc. Această organizație ar putea fi interesată de marfa mea - la prețul pieței, desigur.

- Desigur. Ești conștient că organizația despre care vorbești este la fel de volatilă precum marfa pe care vrei să o vinzi?

- Asta pe mine mă interesează prea puțin dacă profitul este mulțumitor. Ești interesat să intermediezi negocierile?

- Pentru comisionul standard de 10%?

- Fără îndoială!

- S-ar putea să te pot ajuta. Dă-mi două zile. Unde te pot găsi?

- Te găsesc eu, al-Aziz. Zâmbi și își trecu mâna de-a lungul bărbiei. Era ceva obișnuit pentru Cabot. Am auzit ceva ce mi s-a părut interesant. Un om de știință este, să spunem, angajat al acestei organizații. Dacă aș afla mai multe despre el, profitul ar putea crește considerabil, poate chiar la 20%.

Fața lui al-Aziz fu la fel de inexpresivă ca vocea lui.

- Nu te poți încrede în zvonuri.

- Dar este suficient dacă se confirmă. Trace scoase portofelul și extrase câteva bancnote, care dispărură ca prin minune în faldurile mantiei lui al-Aziz.

- Unele lucruri rareori sunt imposibile.

- Oh, dragul meu, mi-i poți cumpăra pe aceștia? Gillian îl trase pe Trace de mână spre o pereche de cercei lungi din aur cu pietre roșii.

- Rubine, spuse el oftând prelung, știind foarte bine că, de fapt, era sticlă colorată.

- Toți de acasă vor muri de invidie. Te rog, dragul meu, mi-i cumperi?

- Optsprezece mii de dirhami, spuse vânzătorul cu un zâmbet satisfăcut. Pentru tine și pentru doamnă, șaisprezece mii.

- Te rog, iubitele! Pur și simplu îi ador.

Prins în propriul joc, Trace încuviință din cap spre al-Aziz. Dar reuși să o și îmboldească tare pe Gillian în timp ce comerciantul scotea cerceii din cutie.

- Oh, îi voi purta chiar acum. Gillian începu să-i desfacă în timp ce Trace mai scoase niște bancnote din buzunar.

- Două zile, adăugă Trace în franceză. Mă voi întoarce.

- Adu-o și pe doamnă. Vânzătorul zâmbi. Face bine afacerii.

Trace o scoase în stradă.

- Puteai alege niște mărgelile de sticlă.

Gillian atinse cerceii, făcându-i să se învârtă.

- O femeie ca mine nu ar fi niciodată mulțumită cu niște mărgelile de sticlă, dar probabil ar fi suficient de naivă să creadă că acestea sunt rubine. Am vrut să fac o treabă bună.

- Mda. Cerceii străluceau mult mai elegant purtați de ea decât o făcuseră în cutie. Te-ai descurcat bine. Gillian îl trase de braț.

- Așteaptă un minut. Aproape că am rămas fără aer datorită complimentului pe care mi l-ai făcut.

- Ține-o tot așa!

- Așa, acum e mai bine! Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?

- Hai să ne plimbăm puțin!

capitolul 5

Cel puțin, nu fusese închisă într-o cameră de hotel. Gillian încercă să se consoleze astfel în timp ce se afla într-un bar zgomotos, plin de fum de țigară și vibrând de muzică. Trăgând de un pahar cu vin, privea atmosfera animată din jurul ei. Clienții erau tineri și în mare parte europeni. Deși călătoria ei se limita la situația pe care o avea de rezolvat, Gillian se gândea că un loc aproape identic putea fi găsit și în Londra sau Paris. Se gândea că în ultimele două săptămâni vizitase mai multe țări decât până atunci. În alte circumstanțe, s-ar fi putut bucura de zgomot și de agitație, de atmosfera de petrecere. Acum însă, stătea cât mai aproape de Trace.

- Trebuie să îmi spui despre ce ați vorbit, ce urmează să se întâmple.

El alesese acest bar deoarece era zgomotos, iar clientela părea absorbită de sine. Orice ar fi discutat nu s-ar fi auzit dincolo de masa la care stăteau. Îl alesese din aceste motive, dar și pentru că încerca să amâne întoarcerea la hotel, unde avea să fie din nou singur cu ea.

- Al-Aziz este om de afaceri. Și Cabot la fel. Trace ronțai niște grisine cam vechi. I-am făcut o propunere de afaceri.

- Ce are asta de-a face cu Flynn?

- Îi stârnesc interesul lui al-Aziz. Cu puțin noroc, la rândul lui va stârni interesul celor din Hammer. Am stabilit o întâlnire și voi afla mult mai multe decât știm acum.

- Îi vei întâlni pe oamenii ăștia? Nu știa de ce, dar simți că îi îngheață sângele în vene la gândul ăsta. Din cauza lui, constată ea. Se teme pentru viața lui. Dar ei te cunosc.

Trace luă o gură din whisky și se întrebă cât mai dura până aveau să ajungă într-o țară unde să poată bea o băutură ca lumea. Abdul știe cine sunt. Nătângii ca el nu se ocupă, de obicei, de tranzacții.

- Da, dar... arme? Vocea ei se transformă într-o șoaptă pătimașă. Le vei vinde arme?

- Așa ar face bine să creadă.

- Este o nebunie! Să pui la cale tranzacții, să pretinzi că le vei vinde arme teroriștilor. Cu siguranță, trebuie să existe o altă cale.

- Sigur. Puteam să merg la al-Aziz și să-i spun că tu ești Gillian Fitzpatrick, al cărei frate a fost răpit de Hammer. Aș fi putut face apel la umanitatea lui. Până dimineață, te-ai fi aflat în aceeași situație ca fratele tău. Iar eu aș fi fost mort.

Gillian privi gânditoare în paharul cu vin.

- Pare, cu siguranță, o cale ocolitoare de a obține ceva.

- Rămâi la ecuațiile tale, doctore, iar eu rămân la treaba mea. În câteva zile, voi discuta chiar cu generalul. Am sentimentul că, oriunde s-ar afla, fratele tău este în apropiere.

- Chiar crezi că Flynn este în zonă? Aplecându-se spre el, îl prinse de o mână. Mi-aș dori să pot fi sigură de asta. Mi-aș dori să pot simți ceva.

- Computerul ne-a indicat Marocul. Rory a confirmat că avionul a decolat spre Casablanca. Oriunde s-ar afla, este aproape. Deci începem de aici.

Părea atât de increzător, atât de sigur de planul lui de atac. Ea nu-și dorea nimic mai mult decât să creadă în el.

- L-ai mai întâlnit pe al-Aziz și cu altă ocazie, așa-i? Părea să te cunoască!

Trace simți o împunsătură între umeri. Preferase să se așeze cu spatele la perete.

- Am mai avut de-a face cu el.

- L-ai folosit pentru a vinde arme.

- SIS l-a folosit, spuse Trace. Rupse o altă grisină. În urmă cu câțiva ani, exista un plan de răsturnare a regimului pe care SIS a vrut să-l sprijine. Anonim. Cabot făcea profit, al-Aziz își primea comisionul, iar democrația făcea un pas uriaș în față.

Știa și ea că astfel de lucruri se întâmplă. Crescuse într-o țară divizată de război. Trăise într-o țară a cărei credință fusese consolidată de înțelegeri secrete și intrigi politice. Dar tot nu considera corectă o astfel de situație.

- Este total greșit.

- Asta este lumea în care trăim, ripostă el. Și, în mare parte, așa e, greșită.

- De asta faci ceea ce faci? Se îndepărtă de el, dar nu putu ignora impulsul de a se apropia. Pentru a îndrepta lucrurile?

Existase o vreme - acum, părea cu foarte mult timp în urmă - când fusese suficient de idealist încât să creadă că lucrurile puteau fi îndreptate. Nu știa când și unde pierduse această credință. Și oricum încetase să mai caute motive.

- Îmi fac doar treaba, Gillian. Nu încerca să mă transformi într-un erou.

- Nici nu aveam de gând. Mă gândeam însă că lucrurile ar fi mult mai simple dacă te-aș înțelege.

- Este suficient dacă înțelegi că îi voi găsi pe fratele rău și pe fiica lui.

- Și apoi? Încercă din răspuțeri să se relaxeze. Nu putea face nimic altceva decât să aștepte. Să aștepte și să încerce să afle cât mai multe despre bărbatul în mâinile căruia era viața ei. Te vei retrage?

- Asta este ideea, scumpo. Era învăluit de fum scump - francezesc, turcesc. Muzica era zgomotoasă, lichiorul - tolerabil. Fu mirat când conștientiză că petrecuse mult prea mult timp în locuri ca acela. Aproape râse zgomotos. Aparținea acestui loc din toate punctele de vedere. În ultimul an, înțelesese că își dorea să se retragă la fel de mult cum își dorise în urmă cu doisprezece ani. Dar trecuse de mult vremea când făcuse autostopul.

- Trace?

- Ce e?

Ea nu știa sigur unde dispăruse el, dar știa că nu era momentul să întrebe.

- Ce vei face când te vei retrage din meseria asta?

- Știu un loc în Insulele Canare unde poți culege fructe direct din copac și poți dormi în hamac împreună cu o femeie frumoasă. Apa este cristalină, iar peștele îți sare direct în poală. Bău iar. Cu 100 000 de dolari într-un loc precum acela aș trăi regește.

- Dacă nu vei muri între timp de plictiseală.

- Am avut parte de suficient de multă adrenalină încât să îmi ajungă pentru următorii treizeci sau patruzeci de ani. Ciocni paharul de al ei. Mă voi simți minunat.

- Andre!

Trace se întoarse și fu imobilizat cu un sărut lung, înfocat. Cam pe la jumătatea sărutului, recunoscu persoana. Își amintea de o singură femeie care mirosea a flori și care săruta ca un vampir.

- Desirée! Trace o luă de braț și o trase în poala sa.
Tot în Casablanca ești?

- Desigur! Râse gutural și își dădu părul pe spate.
Acum, sunt acționară a clubului.

- Serios?

- Sigur că da! Pielea ei era ca o magnolie, dar, în ciuda acestui fapt, Trace nu se arătase prea afectuos cu ea. M-am măritat cu Amir! E în spate, altfel ți-ar fi tăiat gâtul dacă te-ar fi văzut că ai pus mâna pe mine.

- Observ că nimic nu s-a schimbat!

- Nici tu. Ignorând-o pe Gillian, Desirée îi mângâie fața lui Trace. Oh, Andre, am așteptat să te întorci săptămâni la rând.

- Mai degrabă, ore.

- Stai mult aici?

- Câteva zile. Îi arăt prietenei mele farmecul Africii de Nord.

Desirée se întoarse, o privi de sus până jos, apoi o ignoră din nou pe Gillian.

- Cândva, farmecul meu era de ajuns pentru tine.

- Farmecul tău era de ajuns pentru o armată întreagă. Trace își ridică paharul privind la ușa încăperii din spate. Știa că Desirée nu exagera în ceea ce-l privea pe Amir. Am ceva afaceri, *ma belle*. Încă tragi cu urechea?

- Pentru tine și... contra cost!

- Flynn Fitzpatrick. Om de știință. Irlandez, are o fată mică. Cât mă costă să aflu dacă e în Casablanca?

- Pentru un prieten atât de vechi și de drag... cinci mii de franci.

Trace o făcu să se ridice când umblă să scoată portofelul.

- Aici ai jumătate. Un avans.

Ea se aplecă și puse banii în pantof.

- Ca de fiecare dată, mă bucur să te văd, Andre!

- Și eu, *chérie*! Se ridică și o sărută pe obraz. Să nu-l saluți pe Amir din partea mea.

Râzând, Desirée se pierdu în mulțime.

- Ai prieteni fascinanți, comentă Gillian.

- Mda. Mă gândesc să organizez o petrecere. Hai să mergem!

Gillian trecu prin fumul gros și ieși în noaptea cu cer senin.

- Ce ziceai?

- Îmi aminteam doar despre vremurile de demult.

Ea păru mirată.

- Sunt convinsă că au fost fascinante.

Deși nu-i stătea în caracter, el zâmbi. Desirée avea o inimă neagră, dar ce imaginație!

- Am avut momentele mele.

Ea rămase tăcută o vreme, frământându-se. Într-un final, cedă.

- Femeia asta e genul tău? Alunecoasă?

Trace cunoștea suficient de bine femeile pentru a ști când râsul putea deveni periculos. În loc de asta, tuși.

- Să spunem că se încadrează în unul dintre ele.

- Sunt conștientă de asta și mă îndoiesc sincer că este prea atrăgătoare odată ce i-ai dat jos cele trei straturi de machiaj.

- Nu ai de ce să fii geloasă, scumpo. Suntem cunoștințe vechi.

- Geloasă? Făcu astfel încât cuvântul să pară o glumă și se disprețui pentru că, de fapt, așa era. Cum crezi că aș putea fi geloasă pe o femeie pe care tu... tu...

- Hai, spune-o!

Îi înlătură mâna pe care el, amical, și-o pusese pe după umerii ei.

- Nu mai contează. Pentru ce ai plătit-o?

- Ca să afle ceva informații.

- Cum ar putea o femeie ca ea să afle ceva?

Trace o privi, văzu că vorbea serios și nu putu decât să clatine din cap.

- Diplomatie, spuse el.

Ea nu putu dormi. Energia care o părăsise cu zile în urmă revenise în formă. Era în Africa, un continent despre care doar citise în cărți. Sahara era în sud. Se afla la câțiva pași de Atlantic, dar din acest colț de lume părea un alt ocean. Chiar și stelele îi păreau diferite. Nu o deranja înstrăinarea. În copilărie, visase adesea să meargă în locuri îndepărtate, dar se mulțumise doar cu poveștile. Decizia ei de a emigra în America fusese consecința dorinței ei de nou, de a descoperi o variantă a ei pe care nu ar fi cunoscut-o niciodată dacă ar fi rămas în Irlanda cu tatăl ei. Așa că plecase în America pentru a-și urma visurile, pentru a trăi după bunul-plac. Acum, tatăl ei era bolnav, iar fratele ei dispăruse.

Gillian își trase rochia pe ea și deschise ușile care dădeau spre terasă. De câte ori nu se întrebese dacă lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi rămas. Părea prostesc, chiar egoist să creadă asta. Și totuși, îndoiala persista. Acum, se afla în Africa împreună cu un bărbat care își schimbase identitatea într-o clipită. Ținea doar de el și de hotărârea ei ca lucrurile să revină la normal.

La normal. Oftând, Gillian se sprijini de balustradă și privi luminile și umbrele orașului Casablanca. El spusese că nu credea că rolul lui era să readucă lucrurile la normal, ci doar să își facă bine treaba. De ce oare nu-l credea? Părea stilul lui să vrea să îndrepte totul. Dar sentimentele ei pentru el nu aveau ce căuta în ecuație.

Chiar de la început, se simțea în același timp atrasă și dezgustată. Era ceva în ochii lui, chiar dacă apăsarea rar, care o făcea să creadă că putea fi amabil și empatic. Era ceva în modul în care o privise atunci, în vârful Piramidei Magicianului. O parte din el era genul visător, pe când cealaltă era genul realist. Părea imposibil să existe această combinație în cineva. Ea se simțea tulburată de ceea ce era, de ceea ce făcuse. Toată viața ei crezuse în corect și greșit, în bine și rău. Până să îl întâlnească, nu considerase că pot exista atât de multe nuanțe ale acestor extreme. Și nici nu se gândise până atunci că ar putea fi atrasă de un bărbat care trăise astfel.

Dar era o certitudine – nu o teorie, nici o ipoteză – faptul că se simțea atrasă de el, că avea încredere în el. Nu își putea lua emoțiile în laborator, să le disece, să le analizeze. Poate pentru prima dată în viața ei, avea o problemă pe care logica și experimentele nu o puteau rezolva. Iar numele acelei probleme era Trace O'Hurley.

Fusese geloasă, înfiorător de geloasă, când acea femeie se aruncase în brațele lui Trace în club. Atunci când îi șoptise într-o franceză intimă și îl atinsese peste tot, Gillian își dorise cu înverșunare să o ia de păr și să îi smulgă câteva șuvițe. Dar asta nu îi stătea în fire. Sau cel puțin nu știuse asta despre ea.

Fusese din când în când geloasă pe Flynn, dar numai așa cum o soră poate fi geloasă pe fratele ei. Iar dragostea ei pentru el fusese mereu mult mai profundă decât invidia. La universitate, fusese puțin geloasă pe fetele cu părul blond și ochii albaștri. Dar asta fusese ceva superficial, lipsit de înverșunare. Gelozia pe care o simțise în această seară fusese arzătoare, violentă și greu de controlat. Totodată, îi era complet necunoscută. Nu fusese geloasă pe înfățișarea exotică a femeii sau pe corpul

ei armonios, ci o enervase că și-l expusese în fața lui Trace și că îl sărutase ca și cum își dorea să-l mănânce de viu. Iar lui păruse să îi placă.

Cu mâinile încrucișate la piept, Gillian privea bruma de lumini care încă luminau orașul. Era în același timp geloasă și confuză. Trace O'Hurley o făcea să se simtă astfel. Tresări la un sunet ascuțit care o luă prin surprindere, apoi se întoarse să vadă flacăra unui chibrit pe terasa de lângă ea. Era el, ascuns în umbră. El și umbrele făceau echipă bună. Gillian se întrebă de cât timp era el acolo, privind în tăcere.

- Nu am știut că ești acolo. Își dădu seama că nici nu ar fi avut cum să îl vadă, poate doar dacă el i-ar fi permis. Nu am putut adormi. Când el nu zise nimic, ea se jucă neliniștită cu cordonul halatului și își dresă glasul. Am crezut că ai mers la culcare.

- Diferența de fus orar te dă peste cap.

- Da, cred că ăsta este motivul, admise ea și strânse mai tare balustrada, dorindu-și ca explicația să fie atât de simplă. Am umblat prin atâtea locuri în ultimele câteva zile... Dar mă gândeam că tu te-ai obișnuit cu schimbările astea de fus orar.

- Îmi place noaptea.

Era adevărat, însă ieșise pe terasă pentru că era neliniștit și pentru că se tot gândea la ea.

- Uneori, merg pe acoperișul clădirii unde locuiesc. Este singura modalitate de a vedea stelele în New York. Le privi. În Irlanda, tot ce trebuia să faci era să ieși din casă. Clătinând din cap, privi din nou orașul. Îți este vreodată dor?

- Dor de ce?

- De casă.

El trase din țigară, și, pentru o clipă, fața lui fu scaldată de o lumină roșie.

- Ți-am spus că nu am nici una.

Ea se îndreptă spre partea terasei care se lipea de terasa lui.

- Doar Insulele Canare? Cât poate un bărbat să trăiască numai cu fructe și cu pește?

- Suficient de mult.

Deși noaptea era răcoroasă, purta numai pantaloni largi. Gillian își aminti, destul de clar, tremurul sălbatic pe care îl simțise atunci când se aflase sub trupul lui. La fel de bine își amintea și senzația de gol resimțită când fusese refuzată. Nu, emoțiile nu puteau fi analizate, dar putea încerca să analizeze sursa.

- Mă tot întreb de ce anume fugi.

- Spre ce anume fug. Trase aruncă țigara direct în stradă. Spre o viață luxoasă, scumpo. Lapte de cocos și femei pe jumătate dezbrăcate.

- Nu te cred în stare. Deja ți-ai dedicat o bună parte din viață țării tale.

- Așa este. El simți nevoia să scarpine cicatricea de pe piept. Ce mi-a mai rămas din viață îmi aparține.

Parfumul ei era din nou dulce. Adierea vântului îl purtă de pe pielea ei pe a lui.

- Știi, unul dintre lucrurile pe care domnul Forrester mi le-a spus despre tine a fost că, dacă ai fi respectat regulile, acum te-ai fi aflat la conducerea SIS.

- Charlie exagera.

- Era foarte mândru de tine.

- El m-a recrutat. El m-a instruit. Trase se plimba neobosit de-a lungul balustradei. Voia să creadă că făcuse o treabă bună.

- Cred că era vorba despre mai mult de zece milioane și mândria nu fu de obicei căută bună. Se gândi la tatăl ei. Ar trebui să fi mândru că era milionar și că ceea ce se devenit și de ceea ce făcuse din tine. Și că omnia la el și că faci asta pentru el la fel de mult cum o faci pentru bani. Nu ar trebui să mă intereseze moștenirea ta, dar mă interesează Tracie?

Nu vrea să o privească în acel moment. În lumina lunii, cu parfumul ei răspândit în aer. Continuă să se uite în stradă.

- Mda?

- Știu că Flynn și Castlin vor fi bine. Știu că vor fi te asigurată foarte curând pentru că tu ești aici. În domeniul ca el să se fi aflat mai aproape, pentru a-l putea atinge. Era însă recunoscătoare că nu o putea face. Iar când a venit acasă înapoi, nu te vei putea răsplăti pe deplin. Au că vreau să știu acum că, orice s-ar întâmpla între timp, orice va fi nevoie să faci, eu sunt recunoscătoare.

- Este doar o slujbă, spuse el scărșnind din dinți, de carece vocea ei s-a răcit și caldă aproape că-l făcuse să uite asta. Nu mă face să par un cavaler în armură strălucitoare, Gillian.

- Nu, nu ești, dar cred că încep să înțeleg cine ești. Tracie. Se îndreptă spre ușile terasei. Noapte bună!

Pentru că nu se aștepta la nici un răspuns din partea lui, închise ușa.

- Cum de te aștepti să merg din magazin în magazin și să fac pote ca și cum aș fi o simplă turistă?

Tracie o privea pe Gillian printr-o vitrină.

- Astăzi, nu ești decât o turistă. Hai, pretă-te entuziasmată, bine?

- Fratele și nepoata mea sunt ținuți prizonieri. Mie teamă că-mi vine cam greu să mă arăt entuziasmată în fața unor oale de lut.

- Artizanat tipic Africii de Nord, spuse Trace.

- Pierdem vremea în loc să facem ceva.

- Ai vreă sugestie? Vocea lui era în continuare șoptită, în timp ce continua să hoinărească, ținând-o strâns de braț. Prelate dungate umbreau articolele expuse pe mese. Piele, metal și miros de cal. Vrei să dau buzna acolo unde se află fratele tău și să fiu în bătaia puștii sau pînta pentru un cușit?

Se descurcase bine încercând să o facă să se simtă prost. Gillian ridică din umeri.

- Mi se pare că are mai mult sens decât să cumpărăm zorroane și să facem poze.

- În primul rând, nu știu unde îl țin pe fratele tău. Este greu să dai buzna peste cineva fără să cunoști adresa. În al doilea rând, dacă aș încerca tacticile astea pe care le vezi la televizor, aș fi mort - și nici fratele tău nu ar avea o soartă mai bună. Hai să ne așezăm! Alese o masă retrasă la terasa unei mici cafenele. De ce nu-mi spui ce te macină?

Gillian își împinse ochelarii de soare pe nas.

- Oh, nu știu. Poate are legătură cu faptul că Flynn și Caitlin au fost răpiți. Sau poate pur și simplu m-am trezit cu fundul în sus.

- Sarcasmul nu ți se potrivește. Comandă două cafele, apoi își întinse picioarele. Ai jucat rolul ăsta destul de bine ieri.

Gillian își privi mâinile. Soarele se reflecta în brățara aurie a ceasului ei. Analiză jocul luminii până când cafeaua fu servită.

- Nu am putut dormi. În cea mai mare parte a nopții, am stat în pat așteptând ivirea zorilor. Am avut un sentiment de care nu am putut scăpa. Un sentiment că ceva merge rău, foarte rău, iar eu ajung prea târziu pentru a evita asta. Îl priveam, fiind sigură că avea să-l disprețuiască dacă se apuca să râdă de ea.

- În ultimele zile, ai trecut prin multe. O spusese cu relaxare, fără compasiunea care ar fi deranjat-o sau sarcasmul pe care l-ar fi disprețuit. Ar fi ciudat să dormi neînțoptă.

- Presupun că ai dreptate, dar măcar dacă aș simți că facem într-adevăr ceva...

- Dar facem. Își puse mâinile peste ale ei, dar și le retrase imediat. Bea-ți cafeaua! Atingerea fusese scurtă, însă deja o regreta.

Faptul că ea crezu că înțelesese o făcu să zâmbescă.

- Nu te simți în largul tău când ești blând.

- Nu sunt blând.

Își aprinse o țigară, conștient că ar fi mult mai bine dacă și-ar ține mâinile ocupate.

- Ba ești. Puțin mai relaxată, Gillian își duse ceașca spre buze. Preferi să nu fii, dar nu te poți împotrivi firii. Poți deveni altcineva. Cafeaua era fierbinte și tare - era exact ceea ce avea nevoie. Dar nu-ți poți schimba firea. Orice nume ai folosi, în adâncul tău rămâi același bărbat blând.

- Nu mă cunoști. Lăsa fumul de țigară să-i umple plămâni. Tu nu știi mai nimic despre mine.

- Ca om de știință, am fost pregătită să observ, să analizez, să clasific și să lansez ipoteze. Vrei să auzi ipoteza mea despre tine?

- Nu!

Tensiunea acumulată în timpul nopții fu în sfârșit eliberată.

- Ești un bărbat care a căutat aventura și adrenalina și care a găsit mai mult decât a cerut. Aș zice că ai crezut în libertate și în drepturile omului suficient încât să-ți petreci mare parte din viață apărându-le. Dar ai fost dezamăgit și aproape că ți-ai pierdut viața. Nu știi sigur ce te-a deranjat mai tare. Nu cred că m-ai mințit când ai spus că ți-a ajuns, Trace. Dar ai mințit de fiecare dată când ai pretins că nu îți pasă.

Era aproape, mult prea aproape de adevăr, mai aproape decât ajunsese oricine altcineva vreodată. El constatase că, dacă te detașezi, viața e mult mai ușoară. Când vorbea, singurul lui scop era să întărească ideea asta:

- De fapt, sunt un mincinos, un hoț, un șarlatan și un criminal - și am fost antrenat pentru asta. Nu există nimic frumos, strălucitor sau ideal în ceea ce fac eu. Respect ordine.

- Cred că problema este nu ce faci, ci motivul pentru care faci asta. Ea încetă să se mai întrebe de ce era atât de important pentru ea să creadă asta. Pur și simplu, credea. Motivele au devenit mai puțin clare, așa că ai făcut o obsesie pentru retragerea pe o insulă mică, unde să nu fii nevoit să te gândești la ele.

Trace își stinse țigara.

- Ai zis fizician, nu psihiatru, așa-i?

- Este doar o chestiune logică. Sunt o persoană foarte rațională. Își așază ușor ceașca înapoi pe farfuriușă. Apoi, mai este și problema comportamentului tău față de mine. Aparent, te simți atras.

- Serios?

Ea zâmbi, devenind de fiecare dată mult mai sigură pe ea atunci când spunea lucrurilor pe nume.

- Cred că ar fi o prostie să negi existența atracției fizice. Asta este un fapt ce nu mai trebuie demonstrat. Chiar și așa, comportamentul tău este contradictoriu. De fiecare dată când te-ai lăsat pradă acestei atracții, ai decis să dai înapoi în favoarea enervării și a frustrării.

Lui nu-i păsa de faptul că atracția lui, fizică sau de altă natură, era disecată ca o broască de laborator. Trăce așteptă până ce ospătarul umplu ceștile și apoi se aplecă spre Gillian.

- Ar trebui să-mi mulțumești că am dat înapoi.

Așezați în jurul micuței mese rotunde, fețele lor erau foarte aproape una de cealaltă. Inima ei începuse să bată cu putere, dar găsi senzația mai degrabă interesantă decât neplăcută.

- Pentru că ești un bărbat periculos?

- Sunt cel mai periculos bărbat pe care îl vei întâlni vreodată.

Ea nu avea de gând să-l contrazică.

- Ți-am spus că pot să am grijă de mine și singură.

Se întinse să-și ia cafeaua, iar Trace o prinse de încheietura mâinii. Strânsura era suficient de fermă încât să o facă să mijească ochii.

- Nu ai ști de unde să începi, doctore. Și să fii sigură că nu ai ști nici unde să termini. Așa că fii recunoscătoare!

- Familia mea a fost răpită, am văzut un bărbat murind și am fost amenințată cu un cuțit. Nu prea mă mai poți speria.

Își trase mâna și, străduindu-se să își păstreze calmul, își ridică ceașca. Inima îi bătea cu putere.

- Te înșeli. De data asta, el zâmbi. Dacă voi decide să te am, vei înțelege cât de mult.

Ea așază ceașca pe farfurie cu o mișcare bruscă.

- Sunt gata să plecăm.

- Stai jos! Schimbarea bruscă a vocii lui o făcu să-i dea ascultare. Bea-ți cafeaua, spuse el mai calm în timp ce își luă aparatul de fotografiat.

- Ce e?

- Al-Aziz are companie. Aparatul era unul dintre puținele piese din echipamentul SIS pe care Trace le îndrăgea. Apăsă pe un buton, și un bărbat care cobora dintr-o mașină neagră la câțiva metri mai încolo ocupă prim-planul. Recunoștea figura din ședințele la care participase, și zâmbi din nou. Kendesa era mâna dreaptă a generalului, un bărbat inteligent și cu gust care reușise să echilibreze fanatismul generalului.

- Îl cunoști?

Trace făcu două fotografii, din obișnuință.

- Mda.

Lăsă camera deoparte.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că au mușcat momeala.

Gillian își umezi buzele și încercă să își păstreze calmul.

- Ce facem acum?

Trace își mai aprinse o țigară.

- Așteptăm.

Partenerul lui al-Aziz stătu 20 de minute. Când ieși, Trace o pornise deja după el. Când Kendesa se urcă în mașină, Trace și Gillian erau deja în taxi.

- Vreau să urmărești mașina aia, îi spuse el șoferului, scoțând din portofel câteva bancnote. Dar păstrează o oarecare distanță.

Șoferul pipăi banii înainte de a porni motorul. Gillian căută mâna lui Trace și i-o strânse.

- El știe unde se află Flynn, așa e?

- Știe.

În timp ce urmăreau mașina, ea era deja pradă gândurilor.

- Ce vei face acum?

- Nimic.

- Dar dacă...

- Hai să vedem mai întâi unde merge! Fiindcă ea avea mâinile sloi, el îi ținu una într-*a* sa. Mașina neagră se opri la unul dintre cele mai exclusiviste hoteluri din cartierul afaceriștilor. Trase așteptă până când Kendesa intră. Așteptă aici!

- Dar vreau să...

- Rămâi aici, repetă el și dispăru.

Pe măsură ce minutele treceau, frica se transforma în enervare. Gillian era aproape de ușă, cu mâna pe manetă, când Trace o deschise.

- Mergi undeva?

Trânti ușa în urma lui. Așezându-se în spate, îi dădu șoferului numele hotelului lor.

- Ei bine?

- S-a cazat în dimineața asta. Nu a spus când pleacă. Aș zice că asta înseamnă că intenționează să rămână până încheie afacerea.

- Nu vei intra peste el și-l vei face să-ți spună unde se află Flynn?

Trace îi aruncă o privire deranjată.

- Sigur, voi da buzna în camera lui, îl voi pune la pământ pe el și pe cei trei paznici și îi voi obliga să-mi spună adevărul. Apoi, voi merge spre locul unde îl ține pe fratele tău și-l voi elibera imediat.

- Nu pentru asta te plătesc?

- Mă plătești să-l scot de acolo întreg. Când taxiul opri la hotel, Trace îi mai dădu șoferului câteva bancnote. Lasă-mă să fac lucrurile în felul meu.

Știind că nu putea avea încredere în temperamentul ei, Gillian tăcu până când ajunseră în camere.

- Dacă ai un plan, cred că a venit vremea să mă pui și pe mine la curent.

Ignorând-o, Trace se îndreptă spre pat și începu să își facă de lucru cu ceea ce Gillian confundase cu un stereo portabil.

- Nu cred că e vremea pentru muzică. Când îl văzu că tace în continuare, se enervă și mai tare. Trace, vreau să știu ce ai de gând. Refuz să fiu ținută în ignoranță în timp ce tu stai aici cu un casetofon. Vreau să știu...

- Vrei să taci? Când puse din nou caseta, vocile abia se auzeau, dar era clar că vorbeau în franceză. La dracu! Ajustă volumul și ascultă.

- Ce e asta?

- Prietenul nostru vorbește, dar prea departe de microfonul pe care l-am pus ieri în camera lui.

- Tu... nu te-am văzut să pui ceva acolo.

- Asta îmi consolidează încrederea în mine.

Ascultă caseta de la început.

- Nu-mi vine în minte nici un loc unde l-ai fi putut ascunde.

- L-am lăsat la vedere. Oamenii găsesc mult mai repede lucrurile dacă le ascunzi. Nu ai citit niciodată Poe? Acum, fă liniște! Vocile abia se distingeau, dar îl recunoscu pe al-Aziz. Descifră formulele de salut, dar apoi reuși să traducă numai frânturi. Auzi numele lui Cabot și negocierile de bază.

- Ce spun? întrebă Gillian după ce termină încă o dată de ascultat caseta.

- Nu știu suficient de bine arabă încât să pot da un sens celor auzite.

- Oh! Încercă să nu se arate dezamăgită. Cu chirpul în palme, se așeză pe pat lângă el. Cred că ai sperat că vor vorbi în franceză sau în engleză.

- Așa ar fi fost preferabil. Trace scoase caseta și o băgă în buzunar. Acum, avem nevoie de un interpret.

Ea își așeză mâinile pe genunchi.

- Cunoști pe cineva care ne-ar putea ajuta?

- Aproape oricine poate să ne ajute contra cost. Se uită la ceas. Clubul ar trebui să fi destul de gol acum. Cred că voi merge să vorbesc cu Desirée.

- Vin cu tine!

El dădu să o împiedice, apoi se răzgândi.

- Foarte bine. Te voi folosi drept acoperire în cazul în care Amir se află prin apropiere. Cu tine agățată de mine, nu va crede că încerc să o seduc pe nevastă-sa. Sau orice altceva.

- Mă bucur că pot fi de folos.

O găsiră pe Desirée în apartamentul situat deasupra clubului. Deși era aproape amiază, deschise ușa cu ochii întredeschși, într-o cămașă sexy care îi aluneca provocator pe un umăr. La vederea lui Trace, îi sclipiră ochii.

- Andre. Ce surpriză plăcută! O văzu și pe Gillian, erată un moment, apoi făcu un pas în spate și-i lăsă să intre. Obişnuiai să vii singur în vizită, spuse ea în franceză.

- Pe atunci, erai singură. Trace privi prin camera întunecoasă și încăpătoare. Încăperea era ticsită, iar mobila era încărcată cu de toate. Pentru Desirée, obiectele fuseseră mereu importante. Se părea că, în sfârșit, avea din plin. Te-ai ajuns, *chérie!*

- Ne trasăm singuri drumul în viață. Se îndreptă spre o masă și luă o țigară. Dacă ai venit după informații, este cam devreme.

Ținu țigara în mână, așteptând ca Trace să i-o aprindă.

- De fapt, am venit pentru altceva. Mirosea a parfumul cu care se dăduse cu o zi înainte, care, deși nu mai era la fel de puternic, încă era seducător. Soțul tău este aici?

Privi mirată spre Gillian.

- Nu te-au interesat niciodată jocurile în perechi.

- Nu e vorba despre nici un joc. Îi luă țigara din mână și trase un fum. Amir. Este aici?

- Are niște treburi de rezolvat. E un bărbat ocupat.

- Araba ta a fost mereu excelentă, Desirée. Trace scoase caseta din buzunar. Două mii de franci dacă îmi traduci caseta asta și apoi uiți totul.

Desirée luă caseta și o întoarse pe ambele părți.

- Două mii pentru traducere și încă trei ca să uit ce am tradus. Îi zâmbi. O femeie trebuie să trăiască și ea cumva.

Cândva, îi plăcuse să negocieze cu ea. Se întreba de ce nu mai era interesat de asta.

- Sa făcut!

- Cash, dragule! Întinse mâna. Acum!

După ce Trace îi dădu banii, se îndreptă spre casetofon.

- Lui Amir îi plac jucăriile astea, spuse ea în timp ce băgă caseta. După ce o întoarse, ajustă volumul. Cel puțin o dată, expresia feței i se schimbă. Sub atingerea degetului ei, casetofonul fu redus la tăcere. Kendosa. Nu mi-ai spus nimic despre Kendesa.

- Nu m-ai întrebat. Trace se așeză și îi făcu semn lui Gillian să i se alăture. Înțelegerea a căzut. Desirée. Faci

cum spun eu, și voi avea grijă ca numele tău să nu fie niciodată menționat.

- Te-ai încurcat cu cine nu trebuie, Andre. Fratele tău li băgă în buzunar, apoi dădu iar drumul casei totuși.

- Kendesa îl salută pe al-Aziz. Îl întreabă dacă îi merg bine afacerile. Mai ascultă puțin, apoi pune iar pe pauză. Vorbesc despre tine, despre francezul Cabot care are o propunere interesantă pentru organizația pe care Kendesa o reprezintă. Cu umilință, al-Aziz a acceptat să joace rolul de mediator. Porni iar înregistrarea, apoi o ținu tot așa, ascultând și oprind pentru a traduce. Kendesa este foarte interesat de produsele tale. Oamenii lui i-au confirmat că te află în posesia unei încărcături cu arme americane care ar fi trebuit să ajungă la abazații din Orientul Mijlociu. O încărcătură de mărimea asta și - se opri pentru un moment să-și găsească cuvintele - calitatea asta îl va interesa pe superiorul lui Kendesa. Și pe tine la fel. Întoarșe din nou caseta și își aprinde o țigară în timp ce două voci se auzeau din difuzor. Reputația ta este bună, dar Kendesa este precaut. Organizația este preocupată de un alt proiect acum, dar totuși marfa ta este tentantă. Kendesa a fost de acord ca al-Aziz să stabilească întâlnirea. Discută despre comision. Apoi devine interesant. Al-Aziz întreabă despre acest Fitzpatrick. Îi spune lui Kendesa că a auzit no-nuri. Kendesa îi rice să-și vadă de afacere și să aibă grijă ce vorbește. Desirée scoase caseta cu atenție. Spune-mi, Andre, pe tine te interesează armele sau irlandezul ăsta?

- Mă interesează profitul cel mai mare. Se ridică să ia caseta. Și memoria ta, Desirée?

Ėa împături bancnotele și le băgă în buzunar.

- Goală. Zămbi, apoi îi mângâie iar pieptul. Vino să bem ceva mâine. Singur.

Trage îi cuprinse fața în palme și o sărută:

- Amir este un bărbat solid, gelos, care are un talent aparte la mânuirea cuțitelor. Hai să ne mulțumim doar cu trecutul!

- A fost unul interesant. Oftă și îl urmări ieșind. Andre, irlandezul a fost în Casablanca.

El se opri, strângându-i lui Gillian mâna înainte de a o lua gura pe dinainte.

- Și acum?

- L-au dus spre est, în munți. Este tot ce știu.

- Era și un copil cu el.

- O fată. Este cu el. Cred că este mult mai util să pun întrebări acum că știu cine este implicat.

- Ai întrebat destul. Scoase alte bancnote și le lăsă pe masa de lângă ușa. Uită și de asta, Desirée, și bucură-te de soțul tău viril.

Când închise ușa, Desirée rămase puțin pe gânduri, apoi se îndreptă spre telefon.

- A fost aici, spuse Gillian, oscilând între ușurarea că cei doi erau în viață și spaima de a nu ști unde fuseseră duși. Au fost amândoi aici. Sigur trebuie să existe o cale de a afla unde au fost duși. O, Doamne, au fost atât de aproape!

- Nu te pripi. Munții din est nu reprezintă o adresă exactă.

- Dar informația este un pas înainte. Ce facem acum?

- Mergem să mâncăm. Și să așteptăm mișcarea lui Kendesa.

capitolul 6

- Vreau să merg cu tine!

Trace îndreaptă nodul cravatei pe care o detesta.

- Nici vorbă!

- Nu mi-ai dat nici un motiv. Gillian stătea nemișcată în spatele lui, uitându-se la reflexia lui. Părea atât de delicat, atât de departe de bărbatul pe care îl întâlnise la cărciumă. Se mira de întorsătura dramatică pe care o luase viața ei, care o făcea acum să-l prefere pe bărbatul dur, nehabberit și ușor murdar pe care îl întâlnise prima dată în locul celui aranjat și parfumat care se afla în fața ei.

- Nu trebuie să îți dau motive, ci doar rezultate.

„Bine măcar că nu s-au schimbat prea multe”, se gândi ea, rămânând nemișcată.

- Ți-am explicat de la bun început că vom trece prin asta împreună.

- Vei rămâne în urmă, scumpo! Trace își aranjă butonii auriți. Rămâi aici și ai grijă să fie lumină în cameră.

Întorcându-se, o bătu prietenește pe obraz.

- Aritji ca un broker, mormâi ea.

- Nu este nevoie de insulte. Trace luă o servietă plină cu hârtii și registre pe care le aranjase noaptea trecută.

- Te vei întâlni cu Kendesa, și cred că ar trebui să fii acolo.

- Este o întâlnire de afaceri - o afacere proastă. Dacă iau cu mine o femeie la o întâlnire în care discutăm despre vânzarea de arme teroristilor, Kendesa se va întreba de ce o fac. Oricum bănuiește ceva și s-ar putea

să te verifice. Dacă va verifica în detaliu, va afla că femeia mea este sora celei mai prețioase posesiuni deținute de Hammer. Se opri o clipă pentru a șterge o pată de pe pantof. Nu e o decizie bună.

Gillian era nervoasă, căci argumentul lui fusese destul de logic și nu i se putea împotrivi.

- Nu sunt femeia ta.

- Ar fi bine ca ei să creadă că ești!

- Mai degrabă m-aș lăsa îngropată până la gât în nisip fierbinte.

El își îndreptă privirea spre ea. Stătea lângă fereastră, tunând și fulgerând.

- Voi ține cont de asta. Ce-ar fi să-ți petreci următoarele ore făcând o listă cu alte opțiuni? Ar putea să te binedispună.

Când deschise ușa, era pregătită să îi facă scandal.

- Ai grijă, spuse ea, urându-se pentru asta.

El se opri din nou.

- Ești îngrijorată. Sunt impresionat.

- Nu este nimic personal. Dar palmele ei transpiraseră la gândul că el avea să plece singur. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, ar trebui să încep de la zero.

Zâmbind, el ieși pe hol.

- Stai înăuntru, doctore!

În momentul în care ușa se închise în urma lui, el îl lăsă în urmă pe Trace O'Hurley. Se simțea legat de fiecare personaj interpretat. În caz contrar, i-ar fi fost dificil să îl joace pe oricare dintre ei în mod convingător, uneori pentru pericade lungi. Andre Cabot era exagerat și adesea ostentativ, dar avea un gust excelent și un noroc extraordinar la femei. Trace simțea că se revanșa astfel. Totuși, farmecul lui Cabot nu o impresionase pe Gillian. „Deci nu-i plac francezii”, decisese Trace în timp

ce urcă într-un taxi. Se părea că ea prefera oameni de știință americani - ca acel Arthur Steward cu care petrecuse atât de mult timp în New York. Omul era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea și mai interesat de soarecii de laborator decât de dragoste. Trance își zise că era pur și simplu procedură standard și că de asta îl verificase. Nimic personal.

Cabot era preocupat doar de a face profit, asta trebuia să nu uite. Odată ieșită din raza lui vizuală, nu s-ar mai fi gândit la o femeie ca Gillian. Problema era că Trace O'Hurley se gândea prea mult la ea. Era încă un mister pentru el, și era obișnuit să le rezolve, să dea gata orice femeie. Împărțiseră același apartament, dar ea dăduse aranjamentului un sentiment de inocență și de bună-cuviință. Era vulnerabilă și pasionată, speriată și hotărâtă. Era logică, dar totuși suficient de visătoare încât să simtă puterea unei ruine mayase. Vorbea cu ușurință, ca un expert, despre atracția lui față de ea. Dar, când o sărutase, se aprinsese un foc între ei, fierbinte și arzător.

Avusese dreptate în legătură cu un singur lucru: el o dorea foarte mult. Ceea ce nu știa, ceea ce nu putea să-și explice nici măcar lui era spaima pe care el o simțea când se gândea ce s-ar întâmpla dacă ar acționa în consecință.

Când taxiul opri, Trace se pregăti să coboare. Și el avea dreptate într-o privință. Se gândea la ea prea mult. Își numără banii cu atenție, în stilul lui Cabot. Cu o reticență evidentă, abia îi lăsă taximetrului ceva bacșiș. După ce-și aranjă sacoul, intră în holul hotelului unde se afla Kendesa. Îl văzu pe unul dintre indivizii însărcinați cu paza acestuia, dar merse spre lifturi fără să se oprească. Ajunsesse la timp. Punctualitatea era o altă

trăsură a lui Cabot. Ascensorul îl duse la ultimul etaj, la apartamentul rezervat adesea pentru demnitari și șefi de stat care veneau în vizită. Ușa fu deschisă imediat de un paznic burtos care părea a se simți incomod în costumul său închis la culoare, în stil occidental.

- Arma dumneavoastră, domnule, spuse el în franceză.

Trase scoase din buzuniarul jachetei un automat de calibrul .25. Cabot prefera să poarte un pistol mic decât să își strice linia costumului. Paznicul îl bogă în buzunar, înainte de a-l conduce în salon. Pe masă era deja deschisă o sticlă cu vin. În vaza de lângă ea se aflau trandafiri proaspăt culeși. Camera era capitonată, protejată de zgomot și de căldura din timpul zilei. Observând că ușile care dădeau spre terasă erau nu doar închise, ci și încuiate, Trace se așeză. Kendesa nu-l făcu să aștepte.

Nu era un bărbat impozant. Orice pasiuni avea, știa să le țină numai pentru el și să le controleze. Era mic de statură și îmbrăcat impecabil, într-un stil conservator. Spre deosebire de bărbatul pe care îl reprezenta, nu purta bijuterii ostentative, nici culori țipătoare. Era brunet și de o frumusețe prietenoasă, arătând mai degrabă a prezentator TV, și se mișca grațios, ca un soldat de carieră. El era un bărbat care inspira încredere și moderație, iar în ultimele optsprezece luni fusese responsabil de executarea a trei ostatici politici. Reușea să țină unită acea organizație de un fanatism teribil.

- Domnule Cabot. Kendesa îi întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc!

- Monsieur, afacerea este întotdeauna plăcerea mea. Cu un zâmbet politic și interesat, Kendesa se așeză.

- Prietenul nostru comun mi-a spus că aveți niște bunuri care m-ar putea interesa. Vreți vin? Cred că vă va plăcea.

Kendesa umplu două pahare. Trace îl lăsa pe el să bea primul.

- Recent, am achiziționat anumite bunuri militare pe care cred că organizația dumneavoastră le-ar găsi utile.

Trace sorbi din vin, care era sec și cu o textură fină. Așa cum îi plăcea lui Cabot. Zâmbi. Kendesa își făcu se teme.

- Sursele mele mi-au spus că aceste bunuri erau destinate sioniștilor.

Trace ridică din umeri, mulțumit de faptul că bani pe care îi cheltuisese în mahala fuseseră o investiție bună.

- Eu sunt un om de afaceri, *monsieur*, nu mă interesează politica, ci numai profitul. Marfa ar fi putut fi livrată acolo unde americanii intenționau inițial - dacă prețul ar fi fost convenabil.

- Ești sincer. Kendesa bătu cu degetul pe o parte a paharului. Statele Unite nu au recunoscut deschis că aceste bunuri erau... confiscate. De fapt, este greu să dovedești că au existat vreodată.

- Asemenea lucruri sunt jenante. Personal, prefer ca afacerea să rămână între noi până când vom finaliza tranzacția. Punându-și vinul deoparte, Trace își ridică geanta. Aceasta este o listă a armelor pe care asociații mei le dețin, vă pot asigura că sunt de calitate superioară. Am verificat personal câteva.

Kendesa luă documentele, dar continuă să-l urmărească pe Trace.

- Reputația ta în astfel de chestiuni este fără pară. La naiba!

Kendesa păru uimit în timp ce citi lista. Trăce o făcuse irezistibilă. Această armă, TS-35. Sursele mele îmi spun că trebuia să fie lansată abia peste câteva luni.

- A fost lansată și testată acum cinci săptămâni, îi spusese Trace, știind că știrile aveau să apară în câteva săptămâni. Este o armă frumoasă, foarte ușoară și compactă. Americanii sunt foarte pricepuți în unele domenii. Scuse o altă coală de hârtie. Eu și asociații mei ne-am înțeles la un preț. Desigur, poate fi negociat.

- Totalul pare ridicat.

- Inflația. Își întinse mâinile într-un gest tipic francez. Veți înțelege.

- Iar eu sunt un om prudent, înțelegeți. Înainte de a începe negocierile, ar fi necesar să inspectez o parte a mărfii.

- Bineînțeles, mă pot ocupa personal de asta, dacă doriți. Își mișcă degetul de-a lungul tâmpiei. Mi-ar lua câteva zile pentru a aranja totul. Prefer să facem asta într-un loc sigur. Având în vedere contextul actual, tranzacțiile de genul acesta au devenit mai delicate.

- Generalul se află în est. O astfel de tranzacție nu poate fi încheiată fără aprobarea sa.

- Am înțeles. Deși știu că vânzarea și cumpărarea de mărfuri sunt responsabilitatea dumneavoastră, aș prefera să discutăm problema cu generalul.

- Veți aduce câteva mostre la noi într-o săptămână. Într-o săptămână, urma să aibă un raport complet despre Cabot și compania sa. Generalul și-a stabilit sediul într-o zonă situată la est de Sefrou, pe care a botezat-o el Haïad. Vom aranja lucrurile astfel încât să vă întâlniți în Sefrou. Acolo vom analiza marfa.

- Voi lua legătura cu asociații mei, dar nu văd nici o problemă la aceste aranjamente. O săptămână, atunci.

Trace se ridică. Kendesa făcu la fel.

- O întrebare despre o altă problemă, *monsieur*. Ai întrebat despre un om de știință care s-a alăturat recent organizației noastre și aș vrea să știu care este interesul dumneavoastră în ceea ce îl privește.

- Profit. Există mai multe părți interesate de doctorul Fitzpatrick și de abilitățile sale deosebite. Proiectul Horizon, odată finalizat, ar putea genera un venit incredibil.

- Nu suntem interesați numai de bani.

- Eu sunt, zise Trace cu un zâmbet relaxat. Ar trebui să vă gândiți la cât valorează acest om de știință dacă îl puteți convinge să finalizeze proiectul. Armele pe care le negociem în prezent nu vor fi decât jucării.

Își împreună mâinile, iar aurul brățărilor pe care le purta sclipi monoton.

- Dacă organizația dumneavoastră va găsi partenerul potrivit, nu numai că ați putea fi bogați, ci și la fel de puternici din punct de vedere politic precum orice țară dezvoltată.

Era ceva la care el se gândise deja, deși ar fi preferat să fi fost el cel care să fi avut inițiativa.

- Perspectiva aceasta este interesantă.

- Doar speculații, *monsieur*, până când nu-l vei convinge să producă pentru voi.

Kendesa trecu ușor peste asta. Era un om obișnuit să coopereze sau să se supună.

- Este doar o chestiune de timp. Voi vorbi cu generalul și despre asta. Kendesa îl conduse la ușă. V-aș recomanda, domnule Cabot, să fiți mai precaut atunci când vă alegeți asociați.

- Poftim!

- Vorbesc despre franțuzoica aceea, Desirée, care a crezut că un profit mai mare ar putea fi obținut prin

santaj. Trace nu păru surprins, dar simți un gol în stomac. Este foarte frumoasă, dar și foarte lacomă. Și acum, e moartă. Seară bună, monsieur!

Trace se inclină ușor. Nu-și ieși din personaj până nu ajunsese în camera lui. Acolo, își descărcă furia, lovind cu pumnul în perete.

- A dracului femeie! Nu s-ar fi putut mulțumi cu banii ăia câștigați ușor pe care i i-am dat? Și-a semnat sentința la moarte. Își putea repeta că se sinucisese, dar tot simțea în mâinile lui greutatea luării altei vieți.

Pentru o clipă, își închise ochii și se forță să-și imagineze insula. Briza delicată, fructe coapte, femei fierbinți. Odată ce avea să-și primească banii, urma să dispară. Trace se duse la sticla de whisky așezată pe masuță și își umplu paharul, vrând să scape de gustul vinului oferit de Kendesa. Nu reuși. Punând paharul jos, merse în camera cealaltă pentru a-i spune lui Gillian că făcuseră un pas înainte.

Aceasta stătea pe pat, cu spatele foarte drept, cu mâinile împreunate în poală. Nu se uită la el când intră, ci continuă să privească cerul pe fereastră.

- Tot îmbufnată? Whisky-ul nu l-a ajutat, dar poate să o tachineze puțin era de ajutor. Nu știu ce este mai obositor : să te aud comentând întruna sau să îți suport toanele. Scoțându-și cravata, o aruncă în direcția scaunului. Dă-i drumul, doctore, sau poate vrei să auzi ce am aflat despre fratele tău.

Ea se uită la el, dar nu se vedea nici o urmă de învinuire sau de furie în ochii ei. În ochii ei obosiți nu era anticiparea pe care o așteptase, ci durere. Începuse să-și dea jacheta jos, iar acum o trase încet.

- Ce s-a întâmplat?

- L-am sunat pe tatăl meu. Vocea ei era liniștită, aproape ca o șoaptă, dar stabilă. Tonul ei îl împiedică să o certe pentru că folosise o linie nesecurizată. Am crezut că ar trebui să știe că am fost aproape de a da de Flynn, am vrut să-l încurajez, să-l liniștesc. Știu că s-a simțit neajutorat fiindcă a trebuit să mă trimită pe mine în loc să vină el. Închise ochii, așteptând să își revină. Am vorbit cu asistenta lui. Stătea cu el, să-l îngrijească. Mi-a zis că a murit acum trei zile. Măinile îi trădau neliniștea. Trei zile. Și eu nu am știut. Și nu am fost acolo. L-au înmormântat în această dimineață.

El se apropie de ea în tăcere, se așază alături și o îmbrățișă. Ea se abținu cât putu, dar renunță și se sprijini de el. Nu putea plânge. Se întreba de ce se simțea atât de rece, de amorțită, când, de fapt, ar fi fost o ușurare să își poată descărca toată furia pe care o simțea. A murit singur. Nimeni nu ar trebui să moară singur, Trace.

- Ai spus că era bolnav.

- Era pe moarte. Știa asta și nu își dorea să trăiască așa. Era slab și plâpând. Nu-l mai puteau ajuta nici cercetarea lui, nici inteligența. Nu-și dorea decât un lucru - să-l aduc acasă pe Flynn înainte ca el să moară. Acum este prea târziu.

- Tot o să-l duci pe Flynn acasă.

- L-a iubit pe Flynn atât de mult. Eu l-am dezamăgit, dar Flynn era tot ce își dorise. Grijile nu au făcut decât să-i înrăutățească starea de sănătate. Voiam să aibă parte de o moarte ușoară, Trace. În ciuda situației, voiam să plece fără griji.

- Ai făcut tot ce-a ținut de tine. Iar acum, faci ceea ce ai vrut și el.

- Nam făcut ce a vrut. Obrajii ei erau acum fierbinți și umezi, dar el nu observă. Niciodată nu m-a iertat că am plecat în State, că l-am părăsit. Nu a înțeles niciodată că aveam nevoie să respir, să îmi văd de viața mea. A înțeles doar că plec, respingându-l pe el și planurile pe care le avea pentru mine. Vocea ei fu întreruptă de suspine. Acum, nu-i voi putea explica niciodată. Niciodată. Doamne, nici nu am putut să-mi iau rămas-bun. Nici măcar atât.

Nu obiectă atunci când o trase mai aproape pentru a o legăna, a o alina, a o calma. Nu spuse nimic - o ținea pur și simplu în brațe, în timp ce lacrimile îi scaldau fața. Înțelegea durerea, furia și supărarea și știa că nu cuvintele aveau să o aline, ci numai timpul. Trăgând-o mai aproape, se întinse în pat lângă ea, în timp ce ea își plângea soarta.

Înțelegea sentimentul de vinovăție. El și Gillian erau foarte diferiți, dar și tatăl lui avusese planuri pentru el, nu-l înțelesese și nu-l iertase. Și vina făcea durerea și mai puternică, mai mult decât iubirea. Își trecu buzele peste fruntea ei. Când ea se mai liniști, el continuă să îi mângâie părul. Lumina era încă puternică. Se ridică să tragă draperiile. Gillian îl ținu pe loc.

- Nu pleca, murmură ea. Nu vreau să fiu singură.
- Voi trage draperiile. Poate vei reuși să adormi.
- Mai stai cu mine puțin. Își șterseră lacrimile cu mâna. Avea adesea astfel de manifestări ale emoțiilor, iar tatăl ei nu o înțelesese niciodată. Tatăl meu a fost un om dur, mai ales după moartea mamei. Ea știa cum să-i pătrundă în suflet. Mereu am regretat că nu am putut să fac și eu asta. Trăgând aer în piept, își închise iar ochii. Acum, nu mi-au mai rămas decât Flynn și Caitlin. Trebuie să-i găsec, Trace. Trebuie să mă asigur că sunt teferi.

- Cam am idee unde se află.

Ea încuviință din cap. Toată credința ei, toate speranțele ei erau legate acum de el.

- Spune-mi!

Ei îi povesti pe scurt întâlnirea cu Kendesa, dar nu spusese nimic despre Desirée. Moartea acesteia avea să fie doar pe conștiința lui. Gillian ascultă, dar nu se îndepărta. Capul îi rămase sprijinit pe umărul lui, cu mâna pe piept. În timp ce vorbea, ceva ce el închisese cu mult timp în urmă începea să se deschidă. Nu putea explica de ce începuse să simtă din nou, de data asta mai puternic, în timp ce o ținea în brațe. Nu putea explica de ce, chiar dacă știa ce trebuia făcut în următoarele zile, se simțea aproape liniștit stând lângă ea în camera luminoasă, cu părul ei acoperindu-i obrazul.

- Crezi că Flynn și Caitlin sunt cu acest general Husad?

- Aș paria pe asta!

- Și într-o săptămână te vei întâlni cu el.

- Acesta este planul.

- Dar se așteaptă să ai niște arme. Ce se va întâmpla când nu le vei avea?

- Cine spune că nu o voi face?

Atunci se mișcă, trăgându-și încet capul înapoi ca să-i vadă fața. Ochii îi erau pe jumătate închiși, dar ridurile din jurul gurii nu dispărură.

- Trage, nu înțeleg. Le-ai spus că ai un transport cu arme americane. Nu ai. Cum le vei duce mostre din ceva ce nu deții?

- Trebuie să merg la cumpărături după niște M-16, lansatoare de grenade de patruzeci de milimetri și alte mărunțișuri.

- Nu cred că le vei găsi la supermarketurile din zonă.

- Le găsesc pe piața neagră. Am ceva legături. Tăcerea se lasă între ei. Gillian, e timpul să implicăm SIS.

- De ce? De ce acum?

- Pentru că am acoperirea, am stabilit contactul. Vor fi deranjați, dar nu sunt atât de idiști încât să pună în pericol operațiunea. Dacă va merge ceva rău, vor avea suficient de multe informații pentru a continua.

Ea tăcu multă vreme.

- Vrei să spui în cazul în care vei fi ucis.

- Dacă voi fi eliminat, se va pierde mult timp până să îi poți da fratelui tău de urmă. Dacă SIS ne sprijină, vom avea mai multe șanse.

- De ce ar vrea să te rănească? Le vinzi armele pe care și le doresc.

Trăce se gândi la Desirée.

- Armele sunt ceva, Horizon este altceva. Aceștia nu sunt oameni de afaceri și nu au onoarea unei găști de cartier din Manhattan. Dacă ei cred că eu știu prea mult sau că aș putea să le ameninț teritoriul, eliminarea va fi cea mai bună modalitate de a-și proteja interesul. Este o mișcare pe care o vor face. Doar nu vrei să riști viața fratelui tău pentru asta.

Dar nu voia nici să o riște pe a lui. Simțea asta acum, în timp ce stăteau aproape, fără pasiune, fără mânie. Era îngrijorată pentru el ca pentru un membru al familiei. Nu era pur și simplu un instrument care să-i elibereze pe Flynn și pe Caitlin, ci era un bărbat de care se simțea atrasă, care o înfuria, care o întărâta.

Gillian se uită în jos și văzu că mâna ei se curbase pe pieptul lui. Se ținea, se gândi, de ceva ce nu era al ei.

- Poate ar trebui să lăsăm SIS să preia de aici.

- Să nu exagerăm.

- Nu, vorbesc serios. Se îndepărtă și se ridică. Acum voia mai mult. Voia ca el să o țină în brațe, dar nu pentru a o alina sau pentru a o face să se simtă în siguranță, ci cu dorință. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare tot mai mult o nebunie să mergi singur acolo. S-ar putea întâmpla orice cu Flynn, cu Caitlin, cu tine.

- Am lucrat singur și am ieșit teafăr și din alte treburi.

- Dar ultima dată când ai lucrat împotriva lor ai fost la un pas de moarte.

Pentru că ieșirea ei îl intrigă, Trace se repezi și o luă de umeri.

- Nu crezi în destin, Gillian? Facem tot felul de lucruri pentru a merge mai departe, pentru a ne proteja, dar, în final, ceea ce ne e scris se va întâmpla.

- Tocmai vorbeai despre noroc.

- Da, nu cred că există o contradicție acolo. Dacă am noroc și mi-e merit să ies cu bine din asta, așa va fi.

- Nu ești fatalist.

- Depinde de starea de spirit. Dar sunt mereu realist. M-am băgat în treaba asta din multe motive. Iar ea nu era ultimul dintre ele. Dar sunt suficient de pragmatic să știu când este cazul să mă retrag.

- Nu vreau să ți se întâmple nimic rău.

O spusese repede, știind că era prostesc și inutil. Privirea lui deveni mai ageră. Înainte ca ea să dea înapoi, el deja îi ținea fața în mâini.

- De ce?

- Pentru că... în-aș simți responsabilă.

Nu era înțelept să insiste, dar el nu era întotdeauna înțelept.

- Alt motiv?

- Pentru că aş fi singură, şi aproape că m-am obișnuit cu tine, şi... Vocea i se domoli în timp ce li atinse mâna care încă îi mângâia obrazul. Şi mai e asta, murmură ea, în timp ce-şi lipi buzele de ale lui.

Lumina era încă strălucitoare, dar ei i se păru că încăperea se întunecă deodată, culorile se estompează şi lumea din jur dispăre. Caruselul de emoţii pe care deja îl experimentase lua curbe neașteptate, buimăcind-o. Se sprijinea de el, anticipând deja următorul plonjon.

Ea era la fel de caldă şi de dulce ca orice fantezie. Era reală şi periculoasă. Şi-o dorea mai mult decât îşi dorise vreodată libertate, bogăţie sau pace. Raţiunea însă avu câştig de cauză în faţa dorinţei, aşa că Trace se trase înapoi. Riscai să pierzi dacă îţi doreai cu ardoare ceva. Dar mâinile ei erau atât de moi, atât de liniştitoare. Măinile sale se aflau încă în parul ei, trăgând-o mai aproape, deşi era conştient că nu era bine pentru nici unul din ei. Mirosul ei era ca o promisiune liniştită, lăsându-l să creadă că l-ar putea avea şi păstra. Îşi dorea cu ardoare să o atingă, să îi simtă trupul mişcându-se în braţele lui. Trebuia să-şi aducă aminte că nu exista nici o promisiune, nici de la ea, nici faţă de ea. Nu putea fi. Când o dădu la o parte, ea reveni. Trace îşi încordă mâinile şi o ţinu la distanţă.

- Ascultă-mă! E greşit ce facem. Ştim amândoi asta.

- Nu, eu nu ştiu!

- Atunci, eşti o netoată!

Gillian ştia cum să facă faţă respingerii. Se pregătise pentru asta.

- Nu mă vrei?

El injură de mai multe ori.

- Bineînțeles că te vreau. De ce nu aș face-o? Ești frumoasă. Ești deșteaptă și curajoasă. Ești tot ce mi-am dorit vreodată!

- Atunci, de ce?

El o trase jos din pat. Înainte ca ea să poată protesta, o ținea deja în fața oglinzii.

- Uită-te la tine ! Ești o femeie frumoasă, bine-crescută. Un fizician, pentru numele lui Dumnezeu. Provii dintr-o familie înstărită, ai mers la școli bune și ai făcut ce ți s-a spus. Când ea dădu să riposteze, el continuă: Uită-te la mine, Gillian! O zgudui atât de tare, încât ea își ridică privirea și-i întâlne ochii în oglindă. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții dansând în cluburi de mâna a doua. Nu am petrecut mai mult de o mie de zile pe an într-o școală adevărată. Nu am avut niciodată o mașină sau vreo proprietate și nu am rămas niciodată alături de o femeie prea mult timp. Vrei să știi câte persoane am ucis în ultimii doisprezece ani? Vrei să știi câte modalități de a face asta există?

- Încetează! Se îndepărtă de el, dar se întoarse imediat. Încerci să mă sperii, dar nu va funcționa.

- Atunci, chiar ești netoată!

- Poate că sunt, dar măcar sunt sinceră. De ce nu recunoști că nu vrei să te implicii? Nu vrei să simți nimic pentru mine.

El scoase o țigară.

- Aici, ai dreptate!

- Dar o faci! Îl provocă printr-o mișcare a capului. Simți, și asta te sperie!

Avea dreptate, se gândi el în timp ce scotea fumul. Dar nu avea să recunoască.

- Hai să lămurim lucrurile, scumpo! Nu am timp să te răsfaț, așa cum îți dorești. Avem altă prioritate, și se află în munți, în est. Să ne concentrăm asupra acestui lucru!

- Nu vei putea fugi mereu!

- Când mă voi opri, te vei ruga la Dumnezeu să nu o fi făcut. Am treabă, spuse și ieși.

Gillian făcu ceva ce nu mai făcuse de ani întregi. Luă cel mai apropiat obiect casabil și-l azvârli în ușă.

capitolul 7

- După numărul de ani pe care i-ai petrecut făcând acest lucru, sunt sigur că știi că există o procedură, agent O'Hurley.

Căpitanul Addison - britanic, chel și membru SIS - stătea în camera lui Trace, bând cafea și părând furios. Responsabilitatea lui era să supravegheze și să coordoneze operațiunile din această parte a lumii. După aproape cincisprezece ani de muncă, era destul de mulțumit să facă acest lucru din spatele unui birou. În aceste circumstanțe deosebite, i se ordonase să facă asta personal. Întreruperea rutinei îl deranja. Plănuia să meargă în vacanță la Londra când fusese sunat la sediul lui din Madrid. Acum, se afla în amărâtul ăsta de Maroc, în mijlocul unui incident care avea, foarte probabil, să-l țină departe de plăcinta lui englezească pentru destul de mult timp.

- Aveți, presupun, o explicație plauzibilă?

- Am fost în vacanță, căpitane. Trace trase ușor din țigară. Oamenii ca Addison mai mult îl amuzau decât îl enervau. Posibilitatea de a deveni o astfel de persoană îl ținuse departe de birou și de birocrație. În timpul meu liber. M-am gândit că pentru SIS ar putea fi interesant ce am descoperit din întâmplare.

- Ai descoperit din întâmplare, repetă Addison. Își împinse ochelarii fără rame pe nas și-i aruncă lui Trace o privire rece și dură. Amândoi știm că nu ai descoperit nimic din întâmplare, agent O'Hurley. Ai acționat singur, fără aprobarea SIS.

- Femeia a venit la mine. Trace nu se deranjă să dea prea multe explicații. Știa foarte bine că bărbaților de genul lui Addison le făcea plăcere să-i vadă pe agenți transpirând în fața lor. Am urmărit o poveste interesantă și am descoperit niște informații și mai interesante. Dacă nu vrei ce am, pentru mine e totuna. Mai am o săptămână la dispoziție până să acționez.

- Procedura corectă ar fi fost să informezi SIS în momentul în care doamna doctor Fitzpatrick te-a contactat.

- A fost o decizie de moment, căpitane. Decizia mea. Addison își împreună mâinile. Deși divorțase de cinci ani, încă purta verigheta. Se obișnuise cu ea pe deget.

- Raportul tău scoate în evidență încălcarea multor reguli și comiterea multor infracțiuni.

- Sunt concediat?

Fiind un individ obișnuit cu regulile și ordinea, Addison fu enervat de aroganța și de nepăsarea lui Trace. Dar și el avea ordinele sale.

- Din fericire - sau, din păcate, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia -, raportul arată, de asemenea, un procent ridicat al misiunilor reușite. Să fiu sincer, O'Hurley, nu-mi pasă de șmecheriile astea, dar proiectul Horizon, doctorul Fitzpatrick și fiica lui au prioritate în fața simpatiilor sau a antipatiilor.

Trace înțelese importanța momentului. Nici nu se aștepta la altceva.

- Atunci, înțeleg că nu sunt concediat.

- Îți vei păstra acoperirea ca Andre Cabot, dar din acest punct vom face totul ca la carte. Vei rămâne în permanență în contact cu SIS, baza din Madrid. Îmi vei raporta direct mie. Nici asta nu-i făcea vreo plăcere. Un agent renegat era mai greu de ținut sub control. Am aranjat ca o cutie cu arme americane să-ți fie livrată

la Sefrou în patru zile. Contactul tău va fi agentul Breintz. Odată ce veți confirma locația doctorului Fitzpatrick și veți evalua situația, vi se vor da ordine suplimentare. Sediul central consideră că ar trebui să continui negocierile privind armele. Dacă te vei afla în bârlogul lui Husad, e cod albastru.

Se așteptase la toate astea. Codul albastru însemna că, dacă era descoperit, SIS avea să distrugă toate documentele, să îi distrugă identitatea. Ar fi fost ca și cum Trace O'Hurley n-ar fi existat vreodată.

- Am nevoie de un TS-35 în cutie.

- A... Addison își puse cu grijă mâinile pe brațele scaunului. Le-ai spus despre TS-35?

- Sovieticii vor afla despre asta într-o săptămână - asta dacă nu știu deja. Ceilalți vor afla oricum până la sfârșitul lunii. Dacă le flutur unul pe sub nas, e posibil ca Husad să se convingă că aș putea fi un aliat util. S-ar putea să-l mai slăbească pe Fitzpatrick, mai ales dacă îi voi spune că aliații mei sunt gata să finanțeze Horizon.

- Or fi ei maniaci, dar nu sunt nebuni. Dacă ar avea un prototip, nu ar dura mult timp să facă mai multe copii.

- Dacă nu îl scoatem pe Fitzpatrick și nu ne asigurăm că proiectul Horizon este în siguranță, TS-35 va fi nu mai mult decât un pistol de jucărie.

Addison se ridică și se îndreptă spre fereastră. Nu îi plăcea situația. Nu-l plăcea nici pe O'Hurley. Nu-i plăcea să îi fie deranjate planurile. Dar nu ajunsese în acea funcție fără să știe când și cum să-și joace cărțile.

- Voi avea grijă de asta. Dar vei aduce arma înapoi sau o vei distruge.

- Am înțeles.

Încuviințând din cap, Addison se întoarse.

- Acum, spune-mi despre femeie! Se uită spre ușa care ducea în camera lui Gillian. Din moment ce agentul Forrester a considerat potrivit să-i spună despre tine și acum știe și despre operațiune, va trebui să fie interogată.

Trace ridică ibricul cu cafea și își turnă o ceașcă.

- Mult noroc!

- Umorul tău mă depășește, O'Hurley. Aș vrea să-i vorbesc acum.

Ridicând din umeri, Trace se îndreptă spre ușă. O împinse și băgă capul înăuntru. Gillian se opri din mersul ei neliniștit și se uită la el.

- E rândul tău.

Gillian înghiți, își șterse mâinile pe pantaloni, apoi intră.

- Doctore Fitzpatrick. Cu primul zâmbet pe care Trace i-l văzu pe față, Addison se apropie și-i întinse mâna. Sunt căpitanul Addison.

- Încântată.

- Vă rog, luați loc. Pot să vă ofer o ceașcă de cafea?

- Da, mulțumesc!

Gillian se așează, ținând spatele și capul drepte, în timp ce Trace se așează pe scaunul de lângă ea.

- Frișcă, doctore?

- Nu, neagră, vă rog!

Addison îi dădu o ceașcă, apoi se așează comod ținând în mâini propria ceașcă. Gillian aproape se temea că aveau să discute despre vreme.

- Doctore Fitzpatrick, trebuie să vă spun cât de preocupat este SIS de situația familiei dumneavoastră. Organizația noastră este dedicată asigurării libertății și drepturilor fundamentale ale omului pretutindeni.

Un bărbat precum fratele dumneavoastră este foarte important pentru noi.

- Pentru mine, fratele meu este și mai important.

- Cu siguranță! Zâmbi din nou, aproape condescendent. Deși credem că tu și agentul O'Hurley ați acționat impulsiv, suntem de părere că putem transforma această situație în favoarea noastră.

Gillian se uită la Trace, dar văzu în mișcarea leneșă a umerilor săi că nu avea să-i fie de folos și-l privi iar pe Addison.

- Am acționat așa cum am considerat și consider în continuare că este în interesul fratelui meu, căpitane. El și Caitlin sunt singura mea preocupare.

- Bineînțeles, bineînțeles, vă pot asigura că, în clipa de față, SIS pune la dispoziție toate capacitățile și experiența pentru eliberarea fratelui dumneavoastră. Sperăm că acest lucru se va realiza rapid. Între timp, aș vrea să vă întoarceți la Madrid cu mine și să rămâneți sub protecția SIS.

- Nu!

- Poftim?

- Appreciez oferta, căpitane, dar rămân cu agentul O'Hurley.

Addison înșfăcă paharul cu ambele mâini.

- Doctore Fitzpatrick, pentru propria dumneavoastră siguranță și pentru securitatea acestei operațiuni, trebuie să insist să acceptați oferta SIS.

- Fratele meu și nepoata mea sunt în munții din est de aici. Nu voi sta în Madrid așteptând. Sunt foarte sigură că agentul O'Hurley mă poate proteja, dacă asta vă îngrijorează. În ceea ce privește securitatea operațiunii, am fost implicată cu mult înainte de dumneata sau

de SIS, căpitane. Sunt sigur că autorizația mea poate fi actualizată, dacă este necesar.

- Ordinele sunt să vă duc la Madrid.

- Ordinele dumitale nu mă interesează, căpitane. Acest ton al ei, folosit rar, dar eficient, o ajutase să-și asigure o poziție de vârf la institut. Nu am legături cu SIS sau cu oricine altcineva în afară de familia mea. Generalul Husad mă vrea și pe mine. Atât timp cât există o șansă ca eu să-l pot scoate pe Flynn de acolo, sunt gata să-mi asum riscul.

- Doctore Fitzpatrick, înțeleg și apreciez implicația dumneavoastră emoțională, dar pur și simplu nu este posibil ...

- Este posibil, cu excepția cazului în care SIS se va implica în răpire.

Addison se retrase o clipă ca să-și adune gândurile, apoi încercă o altă tactică :

- Agentul O'Hurley este foarte bine pregătit. E, cu siguranță, unul dintre cei mai buni.

Trace păru surprins, conștient că vorbele îi stăteau lui Addison în gât.

- Cu toate astea, va trebui să-și concentreze energia asupra operațiunii.

- Și eu la fel, atât timp cât pot fi de folos.

- Agentul O'Hurley vă va spune singur că folosirea unui civil contravine politicii noastre.

- Du-te la Madrid, Gillian, șopti Trace și își încălcă promisiunea pe care și-o făcuse sieși punându-și mâna peste a ei.

Nu avea nimic de-a face cu regulamentul. Deja îl dăduse dracului de regulament. Era vorba despre ce era mai bine pentru ea, pentru siguranța ei.

- Merg cu tine. Își întoarse mâna, astfel încât palmele lor se întâlneau. Așa ne-a fost înțelegerea.

- Nu te prosti! Lucrurile ar putea ieși rău aici.

- Nu contează.

Pentru că el credea că înțelegea mai bine situația, își retrase din nou mâna. Ridicându-se, merse la fereastră și își aprinse o țigară. Ce naiba făcuse pentru a câștiga încrederea ei? Nu știa răspunsul, cum nici nu știa ce să facă pentru a o convinge.

- Ți-am mai spus, nu mă pricep să am grijă de alții.

- Iar eu ți-am spus că pot avea grijă de mine. Își puse mâna pe care el i-o încălzise în poală și se întoarse spre Addison. M-am prezentat drept femeia lui Cabot și nu văd nici un motiv să-mi anulez călătoria cu el la Sefrou. Dacă va trebui să aștept acolo, voi aștepta. Asta dacă nu intenționați să mă luați prizonieră, ceea ce, vă asigur, vă va face publicitate negativă.

Addison nu se așteptase ca ea să opună rezistență. Din dosarul despre Gillian aflase că era o savantă dedicată, o femeie care trăise în liniște și care urmărea regulile.

- Nu am intenția de a vă reține forțat, doctore Fitzpatrick, dar permiteți-mi să vă întreb ce s-ar întâmpla dacă ați fi descoperită și dusă la Husad?

- Atunci, aș încerca să găsec o modalitate de a-l omorî.

O spuse fără înflăcărare. Era o decizie venită pe neașteptate, după ce își petrecuse noaptea frământându-se. Și tocmai din cauza simplității cu care o spusese. Trace se întoarse de la fereastră și se uită la ea.

- Nu i-aș permite niciodată să folosească împotriva mea cunoștințele sau abilitățile pe care le-am dobândit de-a lungul vieții. Proiectul Horizon nu a fost niciodată

destinat unui om ca el – unul din noi ar muri înainte ca el să pună mâna pe el.

Addison își scoase ochelarii și-i lustrui cu un șervețel alb.

- Vă admir dăruirea, doctore, și vă apreciez sentimentele. Cu toate acestea, agentul O'Hurley va fi foarte ocupat în următoarele câteva zile.

- Își va purta singură de grijă, spuse Trace de la fereastră.

Addison își împinse ochelarii.

- Este civilă – și este o țintă.

- Știe ea ce face, repetă Trace, în timp ce el și Gillian se uitară unul la celălalt. Eu o pot folosi. Cabot călătorea cu o femeie.

- Atunci, îți vom aloca un alt agent.

- Gillian s-a hotărât deja. Va merge cu sau fără aprobarea SIS, așa că am face bine să profităm.

Nu faptul că era depășit numeric îl făcu pe Addison să renunțe. Fusese depășit numeric și în alte circumstanțe. Dar, în acest punct, orice schimbare a rutinei ar putea pune în pericol misiunea. Gillian Fitzpatrick nu era unul dintre oamenii săi, dar, dacă ea insista să-și riște viața, atunci SIS avea să profite de ea.

- Nu pot să vă opresc, dar nu pot nici să aprob. Sper că nu veți ajunge să regretați această decizie, doctore.

- Nu o voi regreta.

- Notițele. Fiindcă refuzați să mă însoțiți la Madrid, trebuie să insist să-mi dați notițele despre Horizon, ca să le pot păstra în siguranță...

- Desigur. Le-am scris...

- Le-a scris în termeni tehnici, completă Trace, întrerupând-o. Îi aruncă o privire lungă și rece, care o făcu

să se îndoiască. Probabil nu veți reuși să înțelegeți prea multe.

- Sunt sigur că oamenii noștri de știință le vor putea interpreta. Mi le aduceți?

- Desigur.

- E responsabilitatea ta, spuse Addison când Gillian ieși din cameră. Nu vreau nici o victimă civilă.

- O să am grijă de ea.

- Așa să fie! Addison se ridică și își dădu pe spate părul care îi mai rămăsese. Fără notițe, ea nu va putea înrăutăți situația.

Gillian se întoarse cu hârtiile ei frumos pliate.

- Asta este tot ce am despre partea la care am lucrat.

- Mulțumesc! Addison le luă și le strecură în servietă. Înainte de a se ridica, puse din nou cifrul servietei. Dacă te răzgândești, trebuie doar să-l rogi pe O'Hurley să ne contacteze.

- Nu mă voi răzgândi.

- Atunci, la revedere, doctore. Clătină din cap. Sper că, atunci când totul se va termina, veți putea lucra liniștită la Horizon împreună cu fratele dumneavoastră. Îl salută pe Trace cu o mișcare scurtă a capului. Să-mi raportezi la interval de șase ore!

Gillian așteaptă până când ușa se închise, apoi se așeză pe marginea patului.

- Ce greu trebuie să fie să lucrezi pentru acest individ. Ai des de-a face cu el?

- Nu, mulțumesc lui Dumnezeu! Se întoarse la cafea, care se cam răcise. Nu toți membrii SIS sunt ca el.

- Aceasta este o veste bună pentru lumea liberă. Așteptă ca el să termine cea de-a două tură de cameră înainte de a i se adresa iar: Am câteva întrebări.

- Ar trebui să fiu surprins?

- Poți să te așezi? Cu un gest care ar fi putut fi deranjant sau amuzant, ea făcu semn către un scaun. Acolo. Așa, de la distanța asta, nu va exista pericolul să mă atingi accidental.

El se opri suficient cât să o țintuiască cu privirea.

- Eu nu ating accidental.

- Bine că ne-am lămurit.

Pauză. Agitat și nervos, Trace luă scaunul.

- De ce te-ai răzgândit? întrebă ea.

- Adică?

- Să mă iei cu tine.

- Nu-mi place să-i dau satisfacție lui Addison.

Gillian își îndoii mâna și vorbi cu răbdarea unui predicator:

- Cred că am dreptul la un răspuns sincer.

- Țasta e destul de sincer. Își aprinse o țigară. Și chiar am vorbit serios când am afirmat că te descurci bine.

- Aprecierea ta mă lasă fără cuvinte.

- Uite, m-am gândit că tu ai cea mai mare miză în asta. Poate că ai dreptul să stai prin preajmă. O privea printr-un nor de fum. Asta e tot.

Sau tot ce avea să primească. Decisese să accepte. Deocamdată.

- Acum, spune-mi, de ce nu voiai să-i zic lui Addison că notițele au fost modificate?

- Pentru că cele reale se află în mintea ta. Mă gândesc că sunt acolo unde le este locul.

- E superiorul tău. Nu ai obligația de a fi sincer cu el?

- Mă ghidez în primul rând după instinct, apoi după regulament.

Preț de o clipă, Gillian nu spuse nimic. Respectă ce zisese, și-l admiră pentru asta, pentru că știa că fusese

sincer. Nu fusese acesta motivul pentru care alesese să aibă încredere în el?

- Cândva, ai zis că știi de ce domnul Forrester nu a mers direct la SIS. Cred că e timpul să-mi spui.

Trace scutură țigara. Soarele apunea. Își aminti că privise apusul chiar înainte de a o vedea pentru prima dată. Poate că era sortit să se gândească la ea ori de câte ori se lăsa noaptea.

- De ce nu vrei ca Hammer să aibă formula?

- E o întrebare ridicolă, dat fiind că sunt un grup de teroriști conduși de un nebun. Dacă ar avea serul, războiul nuclear ar fi aproape inevitabil.

Ea rămase tăcută în timp ce el se așeză și o privi.

- Sper că nu compari SIS cu una dintre cele mai radicale organizații de pe glob. SIS este dedicată menținerii dreptului internațional și a ordinii, salvării de vieți omenești, protejării democrației.

De data asta, ea se ridică și începu să se plimbe nervoasă.

- Nu trebuie să-ți spun eu ce reprezintă. Ești unul de-ai lor

- Da, sunt unul dintre ei. Nu ai spus tu că era o organizație condusă de bărbați - unii buni, alții răi?

- Ba da. Nu știa de ce începuseră să o lase nervii. Camera era mai întunecoasă, lumina mai delicată, mai plăcută. Și încă sunt de părere că, dacă aș fi mers la ei de la început, proiectul ar fi fost pe primul loc, iar fratele meu și nepoata mea - pe locul doi. Întâlnirea cu căpitanul Addison nu m-a făcut să-mi schimb părerea. Cu toate acestea, proiectul s-a realizat sub patronajul lor și de la început știam că, odată terminat, trebuia să li-l predăm. Tatăl meu avea încredere în sistem.

Trace luă o ultimă înghițitură.

- Și tu?

- Familia mea este pe primul loc. Când fratele și nepoata vor fi siguranță, vom mai vedea.

- Veți finaliza proiectul și li-l veți preda celor de la SIS?

- Da, desigur. Puțin mai palidă, se întoarse spre el. Asta intenționa tatăl meu. Despre ce vorbești, Trace?

- Mă gândesc numai că intenția SIS este una, iar rezultatul ar putea fi cu totul altul. Gândește-te la asta, Gillian: un ser care te protejează de efectele unui atac nuclear. Un miracol, un scut, un progres științific, spune-i cum vrei. Odată reușit proiectul, cât de ușor va fi pentru cineva să decidă să apese butonul?

- Nu. Speriată, se întoarse din nou. Horizon are doar rol de apărare și ar putea salva milioane de vieți. Tatăl meu - nici unul dintre cei care au lucrat la acest proiect nu a intenționat vreodată să fie folosit în mod distructiv.

- Crezi că oamenii de știință implicați în Proiectul Manhattan se așteptau vreodată la Hiroshima? Sau poate că da. Ar fi trebuit să știe că erau ocupați cu crearea unei bombe în numele unei descoperiri științifice.

- Creăm un scut de apărare, nu o armă.

- Mda, apărare. Și unii fizicieni germani experimentau în urmă cu cincizeci de ani. Mă întreb dacă ar fi continuat cercetările dacă ar fi știut că puneau bazele unei arme care avea puterea de a șterge viața de pe planetă.

- Dar arma e acolo, Trace. Nu putem da timpul înapoi și să împiedicăm crearea ei. Se întoarse spre el acum. Lumina care pătrundea prin fereastra din spatele ei devenise rozalie. Horizon a vrut să echilibreze acest lucru, pentru a se asigura că viața va continua chiar dacă butonul va fi apăsat. Horizon este o promisiune a vieții, nu o amenințare.

- Cine decide cine face serul, Gillian?

Ea își umezi buzele uscate.

- Nu știi ce vrei să spui.

- Vrei să fie toți vaccinați? Nu este practic, poate nu e nici măcar fezabil... Poate ar trebui țintim doar țările din Națiunile Unite... Ba, mai bine, doar țările ale căror convingeri politice sunt similare cu ale noastre. Vom folosi bătrâni sau bolnavi în stadiu terminal? Se presupune că va fi scump. Cine plătește pentru asta? Contribuabilii? Ei bine, contribuabilii doresc să plătească factura pentru vaccinarea infractorilor? Intrăm și îi înțepăm și pe criminalii în serie sau vom fi selectivi?

- Nu trebuie să fie așa.

- Nu trebuie, dar, de obicei, este, nu-i așa? Lumea nu este perfectă, doctore. Niciodată nu va fi.

Ea voia să creadă că ar putea fi, dar se lupta de mult timp cu aceleași întrebări și îndoieli.

- Tatăl meu și-a dedicat cea mai mare parte a vieții pentru Horizon, iar fratele meu ar putea să-și piardă viața din cauza acestui proiect. Ce vrei să fac?

- Nu vreau să faci nimic - doar lansez niște ipoteze.

Ea se apropie de el, știind că el avea să dea înapoi, oricât se străduia ea să elimine golul dintre ei.

- Ce te-a deziluzionat, Trace? Ce te-a făcut să nu mai crezi că acțiunea ta poate face diferența?

- Pentru că nu o face. Oh, poate pentru o vreme, poate pe alocuri, dar, pe termen lung, nimic din toate astea nu are vreo importanță. Vru să ia o altă țigară, dar împinse pachetul deoparte.

- Nu mi-e rușine cu nimic din ce am făcut, dar asta nu înseamnă că sunt mândru. Sunt doar obosit.

Se așeză în fața lui, fără să mai fie atât de convinsă de propriile gânduri, de scopurile ei.

- Sunt om de știință, Trace, nu politician. Cât privește Horizon, contribuția mea a fost minimă. Tatăl meu nu mi-a împărtășit multe dintre speranțele lui. Știu ce credea, că visa ca munca lui să aibă o contribuție benefică. Poate că voia să aducă pacea în lume, acea pace la care visăm toți, dar pentru care facem atât de puțin.

- Nu serul aduce pacea, doctore.

- Nu, poate că nu. Unele dintre întrebările pe care ți le-ai pus tu m-au frământat și pe mine, dar nu am reușit să găsesc vreun răspuns. Poate că încă nu am făcut atât de multe lucruri în viața mea pentru a fi dezamăgită. Închise ochii un moment, căci nimic nu mai părea limpede - cu atât mai puțin viața ei. Știu însă suficient despre ceea ce faci - sau despre ce ai făcut - pentru a înțelege. O să mizez pe credință. Cred că pe termen lung ai făcut diferența. Dacă ești obosit, dacă ești nemulțumit, poate este pentru că ești mai visător decât ai crezut. Nu poți schimba lumea - nimeni nu poate -, ci numai fragmente.

Voia să-i întindă mâna, dar se opri, știind că avea să o respingă.

- Ultimele zile petrecute cu tine au făcut diferența.

Voia să o creadă. Iar asta, își dădu el seama, i-ar putea face rău.

- Ești prea dramatică, doctore.

- Nu, sunt cât se poate de onestă. Și atât de rațională pe cât situația o permite. Mi-ai schimbat modul de a gândi, de a simți, de a acționa. Își strânse buzele. Oare avea el idee cât de greu îi era să se expună în felul ăsta? Își dresе vocea, spunându-și că oricum nu conta. Avea să meargă până la capăt. Nu m-am mai aruncat niciodată asupra unui bărbat.

- Asta faci? El luă o țigară, dar doar și-o strecură între degete.

Voia să pară relaxat, chiar amuzat, dar durerea îl acapara.

- Ar fi evident pentru oricine altcineva numai pentru tine nu. Ea trebuia să se ridice, să se miște. De ce i s-a părut mereu că trebuie să cerșească și să negocieze pentru a avea parte de afecțiune? Nu ți-am cerut să te legi la cap. Deși îți dorea. Nu ți-am cerut să îmi faci vreo declarație de dragoste sau vreun jurământ de fidelitate. Dar ea i-ar fi făcut unul dacă i-ar fi cerut-o. Ți-am cerut să fii îndeajuns de sincer încât...

- ... Încât să mă culc cu tine? Când țigara i se rupse între degete, puse resturile în scrumieră. Ți-am spus deja motivele pentru care nu e posibil.

- Mi-ai îndrugat o grămadă de prostii despre diferențele dintre noi. Nu vreau să fii geamănul meu. Trebuie să se oprească și să își tragă sufletul. Vreau să fii iubitul meu.

Trace simți o dorință atât de puternică, încât trebui să depună un efort supraomenesc pentru a se ridica și a trece pe lângă ea. Avea să fie rapid, își promise el, avea să fie crud, pentru a se salva.

- O tăvăleală în pat, fără sentimente? Un sex fără complicații, fără cuvinte dulci?

Ea roși, dar reuși să-l privească în continuare în ochi.

- Nu mă aștept la cuvinte dulci din partea ta.

- Asta e bine, pentru că nu mă pricep.

O trase de reverul bluzei mai aproape de el. Ea tremura. Bine. Frica ei avea să facă lucrurile mult mai simple.

- Nu ești în largul tău, doctore. O aventură de-o noapte nu este stilul tău.

Gillian vru să dea înapoi, dar reuși să rămână pe loc.

- Ce mai contează? Ai spus că mă vrei.

- Sigur, și poate că voi avea de suferit că îți arăt cum poate fi viața. Dar tu ești genul de femeie pe care o iei de nevastă, scumpo. Dacă mă voi gândi la o casă într-un cartier drăguț, te voi suna. Până atunci, nu ești genul meu.

Își dorise ca asta să fie ca o palmă pentru ea. Ea se dădu înapoi, se întoarse și se îndreptă spre camera ei. Auzi zgomotul băuturii puse în pahar în timp ce apă să clanța.

Toată viața ei, Gillian se gândise la un val brusc de furie. Toată viața ei, suportase fără să comenteze criticile. Crescuse cu ele, ajunsese să le aștepte. Dar era o femeie matură. Umerii i se îndreptară. Trebuia să se impună, își propuse ea cu o urmă de răutate, întorcându-se. Venise timpul să nu mai înghețe și să nu mai plece, ci să își asume riscuri.

Trace sorbise din whisky și se pregătise pentru ceea ce credea că avea să fie o ceartă înnebunitoare. Ar fi preferat ca ea să meargă în camera ei trântind ușa, dar ea era gata să îi spună câteva vorbe. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi lăsat-o să țintească și să tragă. Ridică paharul pentru a doua oară. Și se înecă bând.

- Ce dracu' faci?

Calmă, Gillian termină să-și descheie bluza.

- Îți demonstrez că greșești.

- Încetează!

Ea lăsă bluza să alunece pe podea, apoi își descheie pantalonii.

- La naiba, Gillian, pune-ți cămașa și ieși de aici!

Ea își dădu pantalonii jos.

- Ești nervos?

Lenjeria era de un alb imaculat, fără dantelă, fără înflorituri. Picioarele ei erau mai fine, cu coapse lungi. În ciuda whisky-ului, gura i se uscă.

- Nu am chef de unul dintre experimentele tale.

Cu mâinile umede, caută o țigară.

- E clar că ești nervos.

Își dădu părul pe spate. O șuviță îi căzu pe umăr în timp ce se îndrepta spre el.

- Faci o greșeală.

- Foarte posibil. Se așează în fața lui pentru ca ultimele raze de lumină să-i cadă pe față și pe păr. Dar va fi greșeala mea, nu?

Trace nu-și amintea să fi văzut ceva mai frumos. Și, cu siguranță, dacă își dorise vreodată ceva cu mai multă ardoare, acel ceva era acum dat uitării. Era sigur însă că nu se temuse niciodată mai mult decât o făcea acum în fața acestei femei minione, adorabile, pe jumătate goală, cu ochii de smarald și părul roșu ca focul.

- Nu te voi atinge. Ridică paharul și sorbi ultima picătură.

Mâna îi tremura. Doar de asta avea Gillian nevoie pentru a-și recăpăta încrederea.

- În regulă, te voi atinge eu.

Nu avea idee ce trebuia să facă, fiindcă nu mai trecuse prin astfel de situații. Avusese de-a face cu bărbați, dar interacțiunile îi fuseseră limitate de o carieră strictă și exigentă. Cumva, înțelese că, oricâți bărbați ar fi avut înaintea, de data aceasta avea să fie diferit. Bazându-se pe instinct și pe dorință, se apropie.

Mâinile ei erau mai ferme decât ale lui, mângâindu-i pieptul cu îndrăzneală. Privindu-l în ochi, se bucura de senzația atingerii mușchilor lui fermi, în timp ce-și plimba mâinile peste umerii lui. Fu nevoită să se ridice

pe vârfuri pentru a-i atinge buzele. Buzele ei erau moi și îndrăznețe în vreme ce le atingeau pe ale lui. Sprijinită de trupul lui, Gillian simți că inima lui stătea să-i sară din piept.

Trace își încordă corpul, ca și când ar fi așteptat o lovitură. Pentru un moment, vru să se apropie de ea, dar își sprijini imediat mâinile pe birou. Se gândi că o cunoștea suficient de bine încât să știe că lipsa unui răspuns din partea lui ar fi umilit-o atât de mult încât ar fi renunțat. Astfel ar fi protejat-o. Nu se gândise însă că și ea ajunsese să-l cunoască destul de bine. În timp ce buzele ei se jucau cu ale lui, Gillian îi desfăcu grijulie cămașa pentru ca mâinile ei să se poată mișca liber pe pielea lui. Inima îi bătea nebunește, privirea i se înceteșă, în timp ce-i șoptea ceva la ureche. Nici dacă ar fi fost o seducătoare cu experiență nu s-ar fi descurcat mai bine.

- Te vreau, Trace. Buzele ei îi trasară linia maxilarului și coborâră de-a lungul gâtului lui. Te-am dorit de la început. Am încercat să nu o fac. Cu o respirație tremurândă, își înfășură brațele în jurul taliei, apoi începu să-l mângâie pe spate. Fă dragoste cu mine!

Trace o prinse de umeri înainte ca ea să-l poată săruta iar. Știa că, dacă gura lui urma să o atingă din nou pe a ei, nu avea să mai găsească nici un motiv să dea înapoi.

- Țsta nu este un joc pe care să-l poți câștiga. Vocea lui era gravă. Avu senzația că acele cuvinte îi ardeau gâtul. Dă-te la o parte, Gillian, înainte să fie prea târziu!

Camera era întunecată. Luna încă nu apăruse pe cer. Putea vedea doar lumina ochilor ei, în timp ce îl privea.

- Mi-ai spus că tu crezi în destin. Nu mă recunoști, Trace? Sunt a ta!

Lenjeria era de un alb imaculat, fără dantelă, fără înflorituri. Picioarele ei erau mai fine, cu coapse lungi. În ciuda whisky-ului, gura i se uscă.

- Nu am chef de unul dintre experimentele tale.

Cu mâinile umede, caută o țigară.

- E clar că ești nervos.

Își dădu părul pe spate. O șuviță îi căzu pe umăr în timp ce se îndrepta spre el.

- Faci o greșală.

- Foarte posibil. Se așeză în fața lui pentru ca ultimele raze de lumină să-i cadă pe față și pe păr. Dar va fi greșeala mea, nu?

Trace nu-și amintea să fi văzut ceva mai frumos. Și, cu siguranță, dacă își dorise vreodată ceva cu mai multă ardoare, acel ceva era acum dat uitării. Era sigur însă că nu se temuse niciodată mai mult decât o făcea acum în fața acestei femei minione, adorabile, pe jumătate goală, cu ochii de smarald și părul roșu ca focul.

- Nu te voi atinge. Ridică paharul și sorbi ultima picătură.

Mâna îi tremura. Doar de asta avea Gillian nevoie pentru a-și recăpăta încrederea.

- În regulă, te voi atinge eu.

Nu avea idee ce trebuia să facă, fiindcă nu mai trecuse prin astfel de situații. Avusese de-a face cu bărbați, dar interacțiunile îi fuseseră limitate de o carieră strictă și exigentă. Cumva, înțelese că, oricâți bărbați ar fi avut înaintea, de data aceasta avea să fie diferit. Bazându-se pe instinct și pe dorință, se apropie.

Mâinile ei erau mai ferme decât ale lui, mângâindu-i pieptul cu îndrăzneală. Privindu-l în ochi, se bucura de senzația atingerii mușchilor lui fermi, în timp ce-și plimba mâinile peste umerii lui. Fu nevoită să se ridice

pe vârfuri pentru a-i atinge buzele. Buzele ei erau moi și îndrăznețe în vreme ce le atingeau pe ale lui. Sprijinită de trupul lui, Gillian simți că inima lui stătea să-i sară din piept.

Trace își încordă corpul, ca și când ar fi așteptat o lovitură. Pentru un moment, vru să se apropie de ea, dar își sprijini imediat mâinile pe birou. Se gândi că o cunoștea suficient de bine încât să știe că lipsa unui răspuns din partea lui ar fi umilit-o atât de mult încât ar fi renunțat. Astfel ar fi protejat-o. Nu se gândise însă că și ea ajunsese să-l cunoască destul de bine. În timp ce buzele ei se jucau cu ale lui, Gillian îi desfăcu grijulie cămașa pentru ca mâinile ei să se poată mișca liber pe pielea lui. Inima îi bătea nebunește, privirea i se înceteșă, în timp ce-i șoptea ceva la ureche. Nici dacă ar fi fost o seducătoare cu experiență nu s-ar fi descurcat mai bine.

- Te vreau, Trace. Buzele ei îi traseră linia maxilarului și coborâră de-a lungul gâtului lui. Te-am dorit de la început. Am încercat să nu o fac. Cu o respirație tremurândă, își înfășură brațele în jurul taliei, apoi începu să-l mângâie pe spate. Fă dragoste cu mine!

Trace o prinse de umeri înainte ca ea să-l poată săruta iar. Știa că, dacă gura lui urma să o atingă din nou pe a ei, nu avea să mai găsească nici un motiv să dea înapoi.

- Țsta nu este un joc pe care să-l poți câștiga. Vocea lui era gravă. Avu senzația că acele cuvinte îi ardeau gâtul. Dă-te la o parte, Gillian, înainte să fie prea târziu!

Camera era întunecată. Luna încă nu apăruse pe cer. Putea vedea doar lumina ochilor ei, în timp ce îl privea.

- Mi-ai spus că tu crezi în destin. Nu mă recunoști, Trace? Sunt a ta!

Poate că de asta se temea cel mai mult. Era inevitabilă precum soarta, înșelătoare precum visele. Dar în acel moment îmbrățișarea ei părea o promisiune.

- Atunci, și eu sunt al tău. Să te apere Dumnezeu!

O sărută cu toată ardoarea, cu toată forța și furia pe care le reținuse. Voia să o salveze, dar voia să se salveze și pe sine. Acum, totul era în mâna sortii și a norocului. Își încălcase toate promisiunile. Avea să o atingă, să o facă a lui. Noaptea avea să curgă de la sine.

Își lăsă mâinile să-i atingă trupul. Materialul subțire alunecă sub mâna lui. Mai multă îndrăzneală. O ridică, pentru a-i atinge fiecare parte a corpului. Pielea ei era precum spuma - rece, albă, bogată. Fascinat, își lăsă mâna să alunece pe sub haine și-i simți căldura. Brusc, ea îi zgârie spatele. Îmbrățișând-o, Trace o ridică până când picioarele ei îi cuprinseseră talia. Când rămase fără vlagă, o luă în brațe.

- Acesta este doar începutul, îi spuse el așezând-o pe pat. În seara asta, am să-ți fac tot ce mi-am imaginat prima dată când te-am văzut. Părul se întinse ca un evantai de foc pe perna albă. Prima rază de lumină pătrunse în încăpere, împreună cu briza care aducea cu ea mirosul mării. Te voi purta în locuri în care nu ai mai fost nici odată. Locuri în care mâine îți vei dori să nu fi ajuns. Îl credea. Excitată, speriată, se apropie de el.

- Arată-mi!

Gillian nu crezuse că cineva putea sărută astfel. Înainte, el îi arătase pasiune, furie, cumpătate. Acum, renunțase la cumpătate și o înlocuise cu o abilitate devastatoare. Limba lui o excita și o chinuia, dinții lui o stârneau și o provocau. Ea îi răspunse cu o plenitudine pe care nu o mai simțise vreodată. Mai implicată decât

fusesse vreodată în vreo relație, ea îl tot trăgea mai aproape. Apoi el începu să o atingă.

Avea mâinile unui muzician și știa să excite o femeie. Cu vârful degetelor mângâia, apăsa, rătăcea, până când o lăsă fără suflu. Gemetele ei erau delicate, dar insistente, apoi frenetice. Se apropia de el, îl îmbrățișa, îl cerea cu o putere care părea să fi izvorât chiar din acel moment. Căută fermoarul pantalonilor lui, gata să i se predea, gata pentru o plăcere pe care îi era greu și să și-o imagineze. Apoi degetele lui descoperiră un nou secret. Trupul ei se încordă, tremură, apoi se relaxă. Nu, nu mai simțise niciodată astfel. Era întuneric, iar aerul era dens și dulceag. Brațele ei păreau atât de grele, capul ei - atât de ușor. Simți urma buzelor lui de-a lungul gâtului, până acolo unde bluza îi acoperea sânii. Pe sub bluză, limba lui îi căuta sfârscul. Ea nu putea decât să geamă. Prinse bareta cu dinții și o coborî delicat în timp ce mâinile lui continuau să facă minuni. Așa o dorea, fără vlagă din cauza plăcerii, amețită de dorință. O putea avea în întregime. Atâta delicatețe... Chiar dacă pielea ei se încălzea și se umezea, își păstra dulceața. S-ar fi putut hrăni cu ea zile întregi.

Lumina lunii devenise mai strălucitoare, pasiunea - mai întunecată. Cobora bluza tot mai jos, urmărind-o cu gura. O putea face să tremure. Și o făcea. O putea face să geamă. Și o făcea. O lăsă să suspine de plăcere, să geamă încet, apoi o cuprinse iar cu disperare. Gillian se agăță de el. Se rostogoleau împreună, prinși într-o dorință care era foarte aproape de a fi satisfăcută. Se chinui din nou să îl dezbrace, iar de data asta el nu protestă. Ea se mișcă repede. Când rămaseră goi, el se mișcă și mai repede. Când o penetra, ea scoase un strigăt strangulat.

Aproape înnebunită de plăcere, îl prinse de păr și-l trase spre gura ei. Trase-o posedă cu forță și repede, dar ea reuși să facă față. Mai mult, i se păru că inimile lor băteau în același ritm. Gillian simți cum el îi pronunță numele cu gura lipită de a ei, îi simți respirația tremurândă în timp ce emoția și pasiunea se contopeau. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în întuneric.

Apoi, el își ascunse fața în părul ei – și se oferiră unul altuia.

capitolul 8

Fusesse o greșeală să rămână cu ea. Să rămână cu ea peste noapte. Să se trezească alături de ea dimineața. Trase știu încă de când rămaseră îmbrățișați în timpul nopții că avea să plătească pentru gestul lui. Un bărbat plătește mereu pentru greșelile sale. Problema era că se simțise al dracului de bine.

În somn, ea era atât de caldă, de delicată, de flexibilă, așa cum fusese și când fusese cuprinsă de pasiune. Își așezase capul pe umărul lui, ca și când acolo i-ar fi fost locul. Mâna ei, strânsă în pumn, se odihnea pe pieptul lui, în dreptul inimii, ca și cum i-ar fi aparținut. Își dorise, în acele momente ale dimineții ca asta să fie adevărat. Știa și el că nu avea să fie ușor.

Lucrul ciudat și deranjant era că dorința nu dispăruse. Încă și-o dorea, încă râvnea la ea, cu aceeași ferocitate ca în noaptea precedentă, când ea îl atinsese pentru prima dată. Voia să o țină aproape, să o trezească încet, senzual și să se întoarcă înapoi la momentul de noaptea trecută, înainte ca somnul să-i revendice. Voia, poate chiar mai arzător, să o aibă aproape, să îi mângâie părul și să absoarbă excitarea din timpul dimineții.

Nu putu face asta. Deși Trace nu s-ar fi considerat niciodată un domn, se gândea la ea. Era un bărbat care își făcea datoria și făcea ce voia. Traiul era la fel de dificil precum munca - și nu se atașa de nimeni. În Gillian recunoscuse genul de femeie pentru care casa, iubirea și familia sunt pe primul loc. Era convins că era bună în ceea ce făcea, că era devotată muncii sale, dar în adâncul

ei visa la grădini cu flori și garduri albe. Un bărbat care nu avusese niciodată o casă - care alesese să nu aibă una - nu ar fi făcut decât să complice viața unei femei care își construia una oriunde mergea.

Dar ea se simțea atât de bine în brațele lui. Se îndepărtă mai brusc decât intenționase. Când ea se mișcă și bolborosi ceva, el se ridică să-și pună pantalonii. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că ea se trezise și îl privea.

- Poți dormi mai mult, îi spuse el. Am ceva de făcut.

Gillian se înfășură în cearșaf când se ridică. Era trează pe jumătate - sau așa credea. Poate doar visase că îi mângâiasse părul.

- Merg cu tine!

- Nu este un loc potrivit pentru doamne.

Ciudat cât de rapid se reinstalase răceala. Stătuse lungită în pat, pe jumătate adormită, simțindu-se confortabil și în siguranță. Acum, se simțea din nou rece și singură. Mâinile ei erau încordate, dar vocea îi era calmă.

- Am crezut că vom lucra împreună.

- Atunci când se poate, scumpo.

Mâinile începură să-i tremure.

- Când se poate din punctul cui de vedere?

- Din punctul meu.

Își scoase o țigară înainte de a se întoarce spre ea. Era așa cum bănuise. Arăta mai frumoasă acum decât ar fi fost cazul, cu pielea albă, părul aprins, ochii negri și profunzi.

- Mă vei încurca.

- Se pare că te încurc deja. Se strădui din nou să facă față umilinței în timp ce dădea într-o parte așternuturile pentru a-și găsi hainele. Ținându-le în mână, zăbovi o vreme pentru a-l privi. Se gândi că ar fi bine să-i spună

ce avea de zis. De prea multe ori în trecut acceptase această situație fără să riposteze. Era de ajuns! Nu știu de ce ți-e frică, O'Hurley - cu excepția propriei persoane și a propriilor sentimente -, dar nu e nevoie să te porți așa.

- Mă comport firesc. Trase din țigară. Era amară precum gândurile lui. Uite, dacă ai de gând să comanzi micul dejun, ia-mi și mie o cafea. Merg să fac un duș înainte să plec.

- Este în regulă dacă regreti ce s-a întâmplat. E dreptul tău. Nu avea să plângă. Își promisese asta. Dar nu este în regulă să te porți astfel. Te gândeai că voi aștepta o declarație de dragoste? Că mă voi aștepta să-mi cazi în genunchi și să-mi spui că ți-am schimbat viața? Nu sunt așa naivă cum mă crezi!

- N-am crezut niciodată că ești naivă.

- Foarte bine, pentru că nu sunt. Descoperise că era foarte satisfăcător să riposteze. Nu m-am așteptat la aceste lucruri de la tine. Dar nu mă așteptam să mă tratezi ca și cum aș fi fost ceva ce ai cumpărat, pentru care ai plătit și de care te poți descotorosi dimineată, Trace. Poate ar fi trebuit.

Intră repede în camera ei și, aruncând deoparte hainele, se îndreptă spre duș. Nu avea să plângă din cauza lui. Nu avea să verse nici măcar o lacrimă. Lăsând apa fierbinte să curgă, intră la duș. Tot ce avea nevoie era să se încălzească, să elimine mirosul lui de pe pielea ei, să scape de gustul lui, care îi zăbovea pe buze. Apoi, avea să fie iar bine.

Nu era proastă. Era pur și simplu o femeie care lua se o decizie proastă și care acum trebuia să suporte consecințele. Era o femeie matură, liberă să ia propriile decizii și să accepte pe deplin consecințele acțiunilor

ei. Dar fusese o proastă. Cât se poate de proastă. Gillian își frecă ochii în timp ce apa curgea peste ea. Naiba să-i ia pe amândoi! Cine dacă nu o proastă se putea îndrăgosti de un bărbat care nu era dispus să-i răspundă la sentimente?

Când el trase draperia, ea tresări. Se întoarse și-l privi dezinteresată pe Trace. Își spuse că nu era problema lui ce simțea ea. Și ar fi preferat să moară decât să-i arate că suferea.

- Sunt ocupată acum.

- Hai să ne înțelegem! Doar pentru că nu te-am răsfățat ca un idiot în dimineața asta nu înseamnă că te văd ca pe una pe care am luat-o de pe stradă.

Gillian luă săpunul și începu să deseneze cu el cercuri pe umăr. Deci era supărat. Supărarea era acolo, întunecându-i ochii și vocea. Asta o mulțumea.

- Cred că mi-ar fi mai bine dacă aș înceta să mă mai intereseze ce crezi. Scuzele tale penibile nu mă interesează, O'Hurley, și vezi că uzi podeaua.

Trase perdeaua la loc. Într-o secundă, el o trase înapoi. Ochii îi erau furioși, iar vocea lui vorbea despre calm și autocontrol.

- Să nu-mi mai închizi niciodată ușa în nas.

Gillian se întreba dacă, în aceste circumstanțe, ar trebui să izbucnească în râs.

- Nu este o ușă, ci o perdea. O ușă ar fi mai eficientă, dar asta e tot ce am.

O trase din nou.

Trace o rupse, desprinzând-o de pe tijă, cu o mișcare bruscă. Cârligele metalice se loveau unele de altele pe tijă. Gillian încercă să-și dea de pe ochi părul ud.

- Asta a fost, într-adevăr, o mișcare înțeleaptă. Acum, dacă ai terminat să-ți descarci nervii pe obiectele din jur, poți pleca.

El dădu la o parte perdeaua care se afla acum pe podea.

- Ce dracu' vrei?

- Momentan, să mă pot spăla liniștită.

În mod deliberat, își băgă capul sub duș. În ciuda determinării ei, scoase un țipăt scurt când fu trasă înapoi. Acum, Trace stătea cu ea în cadă, iar pantalonii lui îi erau lipiți de picioare. Apa cădea acum peste amândoi.

- Nu am timp pentru remușcări. Am ceva de făcut, așa că ne vom rezolva problemele pentru a putea să mă concentrez.

- Bine, s-a rezolvat. Luă cu o mișcare bruscă săpunul din suport. Vrei să te iert? Fie, te-am iertat.

- Nu am pentru ce să mă simt vinovat. Se apropie, și apa îi lovi pieptul. Te-ai aruncat asupra mea.

Cu o mână, Gillian își dădu la o parte părul care îi căzuse pe față. Aburii se ridicau, înceteșând încăperea.

- Da, așa am făcut. Te-ai luptat ca un tigru, dar te-am învins. Îi atinse cu mâna pieptul. Mai bine pleci, O'Hurley, înainte să sar iar pe tine.

- Fir-ai să fii de...

Vru să continue, dar rămase fără suflu când îi simți pumnul lovindu-i abdomenul. În timp ce apa se scurgea de pe amândoi, rămaseră nemișcați, privind-se. Dintr-odată, Gillian izbucni în râs și își acoperi gura cu mâna.

- Ce dracu' e atât de amuzant?

- Nimic. Nu se putea opri din râs. Nimic, cu excepția faptului că arăți ca un prost, iar eu mă simt ca unul. Râzând în continuare, își întoarse fața spre duș. Pleacă, O'Hurley, înainte să mă înfurii.

Trace își atinse abdomenul, surprins că îl luase pe nepregătite.

- Ai o lovitură a naibii de puternică, doctore.

Poate era doar în imaginația ei, poate doar i se păruse, dar se gândi că nu se referea doar la pumnul ei.

- Mulțumesc!

- Să știi că apa este prea fierbinte.

- Aveam chef de ceva fierbinte.

- Aha.

Îi atinse obrazul, mângâindu-i pistruii. Gillian se întreba dacă el era conștient că își cerea scuze.

- Ce-ar fi să te spăl pe spate?

- Nu!

Brațele îi alunecară în jurul ei.

- Atunci, poți să mă speli tu.

- Trace! Își ridică mâinile într-un gest defensiv. Nu asta este răspunsul.

- Este singurul răspuns pe care îl am. Își lăsă capul în jos pentru a-i putea atinge buzele. Te vreau. Nu asta voiai să auzi?

Măcar de-ar fi fost așa simplu. Măcar dacă i-ar fi păsat mai puțin. Suspină, în timp ce își apropie obrazul de al lui.

- Noaptea trecută a fost ceva deosebit. Pot să accept că nu a însemnat nimic pentru tine, dar nu-mi pot permite să continui așa, fiindcă pentru mine a însemnat ceva.

Trace tăcu un moment, știind că nu ar fi fost de mare ajutor cuvintele, deși știa că trebuia să vorbească.

- A însemnat ceva și pentru mine, Gillian! Îi ținu capul în mâini pentru a-i putea fixa privirea în timp ce își asuma riscul. A însemnat al naibii de mult!

Gillian simți cum i se frânge inima.

- Iar asta face să-ți fie foarte greu.

- Greu pentru mine, dar imposibil pentru tine. Ar fi vrut să îşi desprindă mâinile, dar ea i le cuprinse cu ale ei. Nu sunt suficient de bun pentru tine.

- Nu, nu eşti. Zâmbi, în timp ce el o îmbrăţişa. Nici prăjitura cu ciocolată nu e, dar nici ei nu-i pot rezista.

Nu credea că era prudent să o ia pe Gillian cu el în acel cartier, dar aproape se convinsese că era necesar. Poate că n-ar strica să vadă cât de riscant era jobul lui şi cu ce fel de oameni trebuia să interacţioneze. Ceea ce se întâmplase între ei în acea dimineaţă nu-l făcuse să-şi schimbe părerea despre zădărnicia relaţiei lor, dar îl făcuse să conştientizeze faptul că între ei exista o legătură, fie că-i plăcea, fie că nu. De el depindea ca ea să înţeleagă foarte bine în ce avea să se implice. Aşa că o luară pe un drum ocolitor, până reușiră să se piardă atât de cel desemnat de Kendesa să-l urmărească îndeaproape, cât şi de cel pe care Addison îl alesese să-i urmărească fiecare mişcare. Pe primul nu numai că îl acceptase, dar îl considera parte a jocului. Cel de-al doilea îi dovedea să SIS sau poate Addison decisese să nu-i dea mână liberă în această misiune. Aşa că trebuia să scape de el.

Odată ce fu sigur că scăpase de amândoi, Trace luă o ultimă curbă înainte de a se îndrepta spre cartierul rău famat. Pentru că dorea să meargă pe jos, purta pe sub jachetă un pistol, altul ascuns la gambă, dar şi un cuţit de buzunar silenţios şi foarte eficient. Deşi vizita lui fusese scurtă, cunoştea drumul, aşa cum cunoştea atât de multe mahalale şi ghetouri. Erau o mulţime de bărbaţi şomeri care stăteau pe străzile înguste şi pe aleile înghesuite. Dar nici unul dintre ei nu fu abordat. Trace nu mergea ca un turist care se pierduse sau ca un individ curios care venise să surprindă şi cealaltă faţă a oraşului Casablanca.

Mirosea urât. Gillian merse tăcută alături de Trace. Se întrebă dacă simțea și el mirosul acela de sudoare, de animale și de putregai. În plus, mirosea și a furie și ură. Văzuse sărăcia și în Irlanda, oameni fără adăpost în New York, dar nu văzuse niciodată atâta mizerie ca aici.

Erau pete proaspete de sânge. Boala aștepta cu răbdare să pună stăpânire pe tot. Iar moartea era mai ușor de înțeles aici decât viața. Văzu bărbații care o priveau cu ochii lor negri. Femeile cu vâl nu-și ridicau niciodată privirea. Trace se apropie de o baracă. Nu o putea numi altfel, deși avea geamuri și un soi de curte. Un câine sfrijit începu să latre, dar dădu înapoi când Trace își continuă drumul. Văzu o mică grădină de legume. Cineva o udase, iar straturile erau drepte.

Trace bătu la ușa casei înainte de a arunca o privire cercetătoare de-a lungul străzii. Încă erau urmăriți, și se aștepta la asta, dar ce avea să se întâmple în mahala rămânea în mahala. Kendesa nu avea să afle despre vizitele sale decât dacă Trace avea să permită asta. Ușa fu deschisă de o femeie micuță care purta vâl și o rochie negre. Ochii ei trădară frica la vederea lui Trace.

- Bună dimineața, am venit să vorbesc cu soțul tău.

Vorbea arabă suficient de bine pentru a purta o conversație. Gillian o observă pe femeie uitându-se în jur înainte de a le permite să intre.

- Luați loc!

În ciuda mizeriei de afară, înăuntru totul era foarte îngrijit. Podelele și pereții fuseseră curățați și încă miroseau vag a săpun. Mobilierul era sărăcăcios, dar fără urme de praf. În mijlocul camerei stătea un băiețel. Le zâmbi lui Trace și lui Gillian și lovi podeaua cu o lingură de lemn.

- Îl voi chema pe soțul meu.

Femeia luă copilul și dispăru prin ușa din spate. Gillian se aplecă să ridice lingura de lemn.

- De ce îi este frică de tine?

- Pentru că e mai deșteaptă decât tine. Stai jos, doctore, și încearcă să te arăți plictisită. Nu ar trebui să dureze prea mult.

Cu lingura încă în mână, Gillian se așeză pe un scaun fusiform.

- De ce suntem aici? De ce am venit în acest loc?

- Pentru că Bakir are ceva pentru mine.

Trace își băgă mâna în jachetă în timp ce deschise ușa. Se relaxă când văzu că bărbatul era singur.

Bakir era un turnător cu trup suplu și față îngustă. Ochii lui erau mici și întunecați. Când zâmbi, dinții îi străluceau albi și ascuțiți. Era îmbrăcat într-o tunică gri, care fusese probabil la fel de impecabilă precum camera, dar acum era murdară la poale. Două pete proaspete de grăsime stricaseră mânecile. Gillian simți o repulsie instantanee și incontolabilă.

- Ah, prietene, credeam că vei veni mâine.

- Uneori, e mai bine să fii imprevizibil.

Deși vorbiră în engleză - iar Trace nu vorbi cu accent forțat -, Gillian nu spuse nimic. Ea își dorea cu înverșunare să fi rămas la hotel. Acum, că Bakir intrase, baraca nu mai părea curată și inofensivă.

- Te grăbești să încheiem afacerea?

- Ai marfa, Bakir? Am și alte lucruri de făcut astăzi.

- Bineînțeles, ești un om ocupat.

Se uită la Gillian și, cu un zâmbet, spuse ceva în arabă. Privirea lui Trace era neclintită. Răspunsul lui fu doar un murmur, dar fu de ajuns pentru a face pe oricine să se supună. Împingând masa, deschise o trapă din podea pentru a-i arăta marfa.

- Ajută-mă, te rog!

Trace îi dădu ascultare. Ridicără împreună o cutie lungă de lemn. Mișcându-se în tăcere, Bakir o deschise cu ranga și dădu la o parte capacul. Gillian înlemni când îl văzu pe Trace scoțând prima pușcă. Era neagră și lucioasă. Își dădu seama după ușurința cu care o mânuia că mai folosise astfel de arme. O deschise și, în stilul pragmatic al cuiva care înțelegea armele, o examinează.

- Aproape nouă, spuse Bakir oferindu-i-o.

În loc să-i mulțumească, Trace puse pușca înapoi și luă o alta. Le examinează pe toate minuțios, scoțându-le din cutie una după alta. De fiecare dată când ridica una nouă, inima lui Gillian tresălta. Arăta atât de relaxat cu arma în mână. Aceleași mâini care-o ținuseră în brațe, care o mângâiaseră și care o excitaseră cu puțin timp în urmă. El era același om. Și totuși, în timp ce se uită la el, se întrebă cum de putea arăta atât de diferit în acest loc, cu o cutie plină cu arme la picioarele lui și cu una în mână.

Mulțumit că armele și muniția erau în ordine, Trace dădu aprobator din cap.

- Vei expedia marfa la Sefrou. Uite adresa! Îi dădu lui Bakir o bucată de hârtie. Mâine.

Umblă în buzunarul jachetei și scoase un plic gros plin cu banii dați de SIS. Se întrebă cum avea să reacționeze Addison când avea să afle ce făcuse el cu banii.

Plicul dispăru între faldurile hainei lui Bakir, dar bărbatul nu îi dădu drumul din mână.

- Cum dorești. Poate ai vrea să știi că există oameni care au oferit recompense importante pentru informații despre Il Gatto.

- Expediază marfa, Bakir, și amintește-ți ce poate păți cineva despre care se află că face afaceri cu Il Gatto.

Bakir râse.

- Memoria mea este excelentă.

- Nu înțeleg. Gillian rămase lângă Trace, în timp ce mergeau pe strada îngustă. De unde ai luat banii ăia?

- De la contribuabili. În timp ce se plimba, privea neîncetat în jur. Este o operațiune sprijinită de SIS acum.

- Dar tu i-ai dat bani pentru acele arme. Credeam că cel care trebuia să aranjeze afacerea era căpitanul Addison.

- El este.

O luă de braț și o trase într-un colț.

- Ei bine, dacă Addison este cel care pune la punct tranzacția cu armele pe care vrei să i le arăți lui Husad, atunci pentru ce l-ai plătit pe acel bărbat?

- Plan de rezervă. Dacă planul lui Addison dă greș, nu mă gândesc să încerc să-l scot pe fratele tău cu un pistol și cu un zâmbet fermecător.

Gillian simți un gol în stomac.

- Înțeleg. Atunci, sunt pentru tine.

- Așa e, scumpo. Nu te opri, spuse el când o văzu că ezită. Acesta nu este un cartier bun pentru cumpărături.

- Trace, cu ce te vor ajuta acele arme, când tu ești unul singur?

- Nu pentru asta m-ai angajat?

- Ba da. Își strânse buzele și continuă să meargă alături de el. Da, dar...

- Ai îndoieli?

Avea, da. Dar cum putea să-i explice că ultimele zile schimbaseră totul? Cum putea să-i spună că acum era la fel de important pentru ea ca bărbatul și copilul pe care

își dorea cu disperare să-i vadă teferi? Ar râde de îngrijorarea ei – sau, mai rău, s-ar enerva.

- Nu mai știi ce să cred, bâigui ea. Cu cât durează mai mult, cu atât mi se pare mai ireal. Când am pornit la drum, am crezut că știu exact ce este de făcut. Acum, nu mai sunt sigură de nimic.

- Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta.

Un bărbat într-o robă albă murdară se împletici în fața lor. Apucă doar să gesticuleze către Gillian și să bolborosească ceva, că Trace scoase imediat cuțitul de buzunar. Gillian văzu soarele strălucind în oțel, în timp ce Trace îl avertiză discret. Încă rânjind, bărbatul ridică ambele palme și își văzu de drum.

- Nu te uita înapoi, îi ordonă Trace în timp ce o trăgea pe Gillian după el.

- Voia bani?

Lui Trace nu-i venea să creadă că cineva putea fi atât de naiv. Se gândi că ea era ce avea nevoie. Era perfectă.

- Pentru început, spuse el.

- Este un loc înfiorător.

- Se poate și mai rău.

Gillian îl privi și simți cum bătăile inimii își reiau ritmul obișnuit.

- Știi cum să mergi în locul ăsta, cum să vorbești, dar asta nu înseamnă că ești asemenea bărbatului din baracă.

- Amândoi încercăm să supraviețuim.

Merseră de-a lungul zidurilor și ajunseră în zona comercială.

- Am impresia că vrei să mă faci să cred că ești ca el. Te-ar face să te simți mai bine.

- Poate. Vom bea o cafea și vom pierde timpul până când cei care sunt pe urmele noastre ne vor ajunge.

- Trace. Deși se rușina de asta, se simțea mai bine acum că era departe de mirosurile și imaginile dezolante ale mahalalei. Mi se pare mie sau tu respingi pe oricine se apropie prea mult de tine?

Nu știa cum să-i răspundă. Chiar mai rău, nu știa dacă își permitea să sape prea adânc după răspuns.

- Mie mi se pare că aseară am fost destul de apropiați. Gillian îi întâlnește privirea, iar ochii ei erau limpezi și senini.

- Așa este, iar tu încă nu te-ai împăcat cu ideea.

- Am multe pe cap, doctore.

Trase un scaun la o măsuță a unei cafenele mici și se așeză. Ezitând, Gillian i se alătură.

- Și eu am. Mai multe decât am cerut. Îl lăsă să comande cafea, dorindu-și să ajungă cât mai repede înapoi în camera ei, unde ar putea să scape de gânduri, să închidă ochii și să tragă puțin de timp. Mai am o întrebare.

- Scumpo, tu ai mereu întrebări.

Își așeză mâna peste a lui înainte ca el să poată să-și aprindă țigara.

- Bărbatul acela, Bakir, nu te cunoștea drept Cabot.

- Nu, pe el l-am folosit într-o misiune, în urmă cu câțiva ani.

- Este tot agent?

Trace râse, dar așteptă să fie servită cafeaua înainte de a continua.

- Nu, doctore, e un șarpe. Dar și reptilele pot fi folositoare.

- Știe cine ești. De ce ar livra marfa, în loc să păstreze banii pe care i-ai dat și să-i spună lui Husad cine ești și unde te afli?

- Pentru că este conștient de faptul că, dacă Husad nu ar reuși să mă omoare, m-aș întoarce după el și i-aș tăia beregata.

Trace își ridică relaxat ceașca de cafea. Cu coada ochiului observă că primul individ reușise să le dea de urmă. Riscul meseriei. Gillian se holba la cafea. Era neagră și densă. Știa că, dacă o bea, avea să se mai liniștească, dar nu luă ceașca.

- Am fost educată să respect viața, spuse ea încet. Viața fiecăruia. Așa că cea mai mare parte a muncii mele a fost pentru a face viața mai bună, mai ușoară. Nu pot să neg că știința a avut și efecte distructive, dar scopul a fost întotdeauna dorința de a proteja și de a evolua. Nu am rănit pe nimeni intenționat vreodată. Nu sunt o sfântă, dar sper să nu fiu nevoită vreodată să fac asta. Ținu ceașca în ambele mâini, dar tot nu o ridică, fixându-l pe Trace cu privirea. Când căpitanul Addison m-a întrebat ce aș face dacă aș ajunge pe mâinile lui Husad, i-am spus adevărul. În adâncul sufletului, știu că aș fi capabilă să iau viața unei alte persoane. Iar gândul asta mă înspăimântă.

- Nu vei fi pusă în această situație. O atinse pentru o clipă, căci, oricât ar fi încercat, nu se putea abține să nu îi ofere alinare.

- Sper că nu, pentru că sunt convinsă nu numai că aș face-o, dar și că aș putea trăi cu asta pe conștiință. Ideea este că, în cele din urmă, nu cred că suntem atât de diferiți.

Trace privi în altă parte, căci nevoia de a o crede era chinuitoare.

- Nu paria pe asta!

- Am făcut-o deja, șopti ea și își bău cafeaua.

capitolul 9

Gillian își spuse că mutarea la Sefrou o aducea cu un pas mai aproape de Flynn. Acum, chiar era mai aproape. Putea să privească străzile și munții necunoscuți și aproape să simtă cât de aproape era. Rar își permitea câteva momente singură. Singură, ea ar analiza prea îndeaproape ce se întâmplase, ce se putea întâmpla cu fratele și nepoata ei. Teama că ajunsese prea târziu sau că în cele din urmă ar fi prea târziu era un secret întunecat pe care tot încerca să-l îngroape în inima ei.

Nu își petrecuse nopțile plângând. Eliberarea emoțiilor și a lacrimilor nu l-ar fi ajutat pe Flynn. Avusese acele vise uneori oribile, adesea violente de care încerca să scape aproape în fiecare noapte. Până acum, reușise asta fără să-l trezească pe Trace. Cel puțin, i-ar putea fi recunoscător pentru asta. Nu voia ca el să știe că era suficient de slabă pentru ca visele să-i dea fiori. Trebuia să se gândească la ea ca fiind puternică și capabilă. În caz contrar, Trace s-ar fi putut răzgândi în a-i oferi un rol în eliberarea lui Flynn.

Ciudat cât de bine ajunsese să-l cunoască. Gillian privi o mașină trecând cu viteză pe străzile din apropiere în timp ce în camera ei de hotel domnea liniștea. În astfel de momente, când era singură, încerca să se concentreze tot mai mult asupra aspectelor practice ale eliberării lui Flynn. Când asta nu funcționa, ea se concentra asupra lui Trace. Cine era, ce-l făcea să vibreze, ce secrete ascundea în adâncul inimii.

Ea ajunsese să-l înțeleagă, deși el îi adresa puține cuvinte. Nu o dată, se imaginase ieșind cu el la o întâlnire în New York. O cină, un spectacol, un cocktail. Știa că ar fi devenit iubiți oriunde s-ar fi întâlnit, dar știa, de asemenea, că în alte împrejurări s-ar fi întâmplat lent și cu mai multă prudență. Destinul. Niciodată nu se gândise la asta înainte să-l cunoască pe Trace. Acum, credea, la fel ca el, că anumite lucruri sunt predestinate. Ei erau predestinați unul altuia. Se întrebă cât timp avea să continue să se împotrivescă propriilor sentimente, sentimente de care era sigură de fiecare dată când Trace o îmbrățișa. Cuvintele afectuoase nu erau la îndemâna unui bărbat care le respingea deliberat. Era sigură că motivul pentru o astfel de atitudine avea de-a face cu familia lui.

Dacă era ceva cu care Gillian era obișnuită, aceia erau bărbații reticenți. Avea răbdare până când își deschideau sufletul în fața ei. Și era increzătoare că și el avea să o facă. Era atât de îndrăgostită. Se sprijini de pervaz, oftând. Toată viața așteptase acest sentiment care îi făcea inima să tresalte și-i încețoșa gândirea, care făcea ca totul să pară mai viu. E drept că nu se așteptase să se îndrăgostească în mijlocul celui mai mare impas din viața ei. Dar, indiferent de context, sentimentul era acolo, puternic, îndrăzneț, frumos. Gillian știa că trebuia să aștepte pentru a-l împărtăși. Știa că avea să vină o vreme când urma să poată vorbi deschis despre asta, când avea să poată râde și să se abandoneze lui. Nu așteptase toată viața să se îndrăgostească doar ca să i se refuze plăcerea de a-și exprima sentimentele. Putea aștepta. Într-o zi, când Flynn și Caitlin aveau să fie în siguranță, ea urma să poată petrece timp cu Trace. O viață întreagă. Nu-și permitea să se îndoiască de asta. Ceea ce se petrecuse

în ultimele săptămâni o învățase că fericirea trebuie ținută bine cu ambele mâini și prețuită din toată inima.

Da, avea să aștepte și să își accepte soarta. Dar cât își dorea ca el să se întoarcă acum! Cât îi dispăcea să fie lăsată singură!

Gillian înțelese că el avea un rol de jucat, o misiune de îndeplinit. Nici amanta lui Cabot și nici dr. Gillian Fitzpatrick nu aveau ce căuta la întâlnirea din acea dimineață dintre Flynn și contactul lui SIS în estul Marocului. Agentul SIS urma să aibă grijă ca Andre Cabot să-și primească marfa, așa cum Bakir avea să se asigure că Il Gatto urma să o primească pe a lui.

Putea doar să aștepte în timp ce bărbatul pe care îl iubea intra singur în gura lupului. Fiindcă o cam lăsau nervii, Gillian căută ceva de făcut. Deja își despachetase și împachetase lucrurile de trei ori. Valiza lui Trace era deschisă, dar hainele lui erau aruncate înăuntru. Luase cu el doar ce avea nevoie în acea dimineață. Neavând altceva mai bun de făcut, Gillian începu să-i aranjeze și rearanjeze hainele. Găsi activitatea destul de plăcută, aranjându-i cămașa, întrebându-se de unde o cumpărase și cum ar fi arătat purtând-o. Îi putea simți parfumul emanat de hainele mototolite. Gustul lui în materie de haine era, fără îndoială, eclectic. Erau haine din denim și mătase, unele cumpărate de la tarabe, altele, din magazine de lux.

Câți bărbați implicase în acest caz? se întreba în timp ce împacheta un tricou care era aproape transparent la nivelul umerilor. Se întreba dacă avea și el momentele lui de cumpănă, momente în care își dezvăluia adevărata fire. Apoi găsi flautul, împachetat cu grijă și așezat sub o cămașă de satin. Era lucios, dar arăta ca un obiect vechi și foarte uzat. Curioasă, Gillian îl duse la buze și suflă.

Sunetul era clar și suav – și o făcu să zâmbească. Provenea dintr-o familie care își câștiga traiul din muzică. Nu lăsase asta în urmă, nu în totalitate, oricât de mult s-ar fi străduit să pretindă acest lucru. Și-l imagina cântând când era singur, când se simțea singur, în te miri ce loc străin. Poate îi reamintea de casa pe care pretindea că nu o are, de familia pe care alesese să nu o vadă în ultimii ani.

Astupă găurile cu degetele, apoi ridică două la întâmplare, bucurându-se de sunetul care ieșea atunci când sufla în instrument. Mereu îi plăcuse muzica, în ciuda faptului că tatăl ei considera studiul chimicalelor mai important decât lecțiile de pian la care spera ea. Se întreba dacă într-o zi Trace avea să o învețe să cânte o melodie adevărată, ceva sentimental, care să-i amintească de țara pe care o lăsase în urmă.

Puse flautul pe pat, dar nu-l înfășură. Găsi în valiză și cărți, Yeats, Shaw și Wilde. Gillian alese una și răsfoi pasaje familiare. Un bărbat care se descria pe sine în termeni atât de duri cum o făcuse Trace îl căra cu el pe Yeats împreună cu o armă. Simțise acea combinație contradictorie cu mult înainte de a găsi dovezi în acest sens; într-adevăr, se îndrăgostise de multe aspecte ale enigmei care era Trace O'Hurley.

Uitând de nervi și de temeri, așeză cărțile pe masa de lângă pat. Vorbea în sinea ei în timp ce așeza ultimele cămăși. Când vru să închidă valiza, observă o agendă ascunsă într-unul dintre buzunare. Fără să se gândească, o scoase și o puse pe marginea măsuței. Vârî valiza înapoi în dulapul de lângă pat, preocupată ca pantalonii să fie atârnați pe umeraș, apoi se apropie iar de fereastră. Se lovi de măsuță, și agenda căzu pe podea. Cuvintele

și notele muzicale îi atraseră atenția în timp ce se aplecă pentru a o ridica.

„Soarele răsare, soarele apune, dar eu aștept visul. Noapțile sunt prea lungi pentru a fi singur. Zilele trec fără bucuria razelor de soare. Noapțile sunt prea întunecoase pentru a fi departe de casă.“

Fermecată, stătea pe pat și citea. Mâna ei cuprinse flautul.

Trecuseră câțiva ani de când Trace lucrase cu Breintz. Puseseră pe picioare o afacere mică în Sri Lanka, în urmă cu cinci sau șase ani, dar apoi, ca atâția alții în această afacere, pierduseră legătura. Fizic, Breintz se schimbase. Părul lui se rărise, fața se lățise. Sub ochi avea riduri care îi dădeau un aspect plictisit.

Avea în ureche un cercl de safir și purta roba oamenilor deșertului.

După o oră de discuții, Trace se liniști. Oricât s-ar fi schimbat Breintz fizic, în interior era același agent iscusit cu care lucrase Trace în trecut.

- S-a hotărât să nu folosim rutele cunoscute pentru tranzacție.

Engleza sacadată a lui Breintz avea o muzicalitate controlată. Lui Trace i se păruse mereu plăcută.

- Ar fi foarte posibil ca un alt grup terorist să-i dea de urmă sau ca un vameș cu exces de zel să facă probleme. Mi-am folosit contactele pentru această problemă. Încărcătura va fi adusă cu un avion privat care va ateriza pe o pistă la câțiva kilometri de aici. Toți și-au primit banii.

Trace încuviință din cap. În spatele întunecat al restaurantului aproape gol, se bucură de una dintre țigările turcești ale lui Breintz. Prin fumul puternic, simțea mirosul cârnaților pe grătar.

- Odată ce încărcătura va fi livrată, voi acționa în consecință. Totul ar trebui să se încheie într-o săptămână.

- Cu voia divinității.

- Tot superstițios?

- Fiecare se sprijină pe ceva, zise Breintz zâmbind. Breintz dădu fumul afară din trei suflări, privind cercurile formându-se și dispărând. Nu cred în sfaturi, ci în informații. Înțelegi?

- Da!

- Atunci, voi transmite această informație, chiar dacă probabil știi asta deja. Sunt deja în al patrulea an al asocierii mele cu teroriștii în această mică parte a lumii plină de conflicte. Unele sunt provocate de fanatismul religios, altele de ambiții politice, unele pur și simplu de o furie oarbă. Aceste conflicte, când sunt însoțite de o lipsă de respect față de viață, pot deveni periculoase și, așa cum am constatat de atâtea ori, foarte greu de controlat. Există un motiv, prietene, pentru care nici una dintre organizațiile revoluționare înființate nu recunosc acest Hammer. Religia, politica și furia devin de nesuportat chiar și pentru cei mai radicali atunci când sunt folosite de nebuni. Husad este un nebun - unul deștept și fascinant, dar tot nebun. Dacă află că l-ai mințit, te va ucide într-unul dintre cele mai neplăcute feluri. Dacă nu va descoperi minciuna, tot te va omorî.

Trase trase iar din țigara turcească.

- Ai dreptate, știam asta deja. Dar tot îi voi scoate de acolo pe cercetător și pe copila lui. Și-l voi omorî pe Husad.

- Au mai încercat și alții și au eșuat, spre dezamăgirea multora.

- Eu nu voi eșua.

Breintz își deschise brațele.

- Îți stau la dispoziție.

Dând din cap aprobator pentru ultima oară, Trace se ridică.

- Ținem legătura.

Trace știa că în câteva zile avea să pună capăt situației. Era mulțumit de asta. De la prima sa misiune cu SIS acceptase faptul că orice misiune la care se învoia putea să-l omoare. Nu că nu i-ar fi păsat dacă trăia sau murea. Trace preferase mereu viața. Era doar o chestiune de conștientizare a riscurilor și de câștigare a unor venituri. În ultimele zile, să rămână în viață devenise și mai important. Nu se răzgândise în privința lui și a lui Gillian, dar trebuise să accepte faptul că își dorea să petreacă mai mult timp cu ea. Voia mai mult timp să-i audă râsul, căci o făcuse atât de puțin de când se cunoscuseră. Voia mai mult timp pentru a o vedea relaxându-se, așa cum o făcea doar când se convingea că putea să uite pentru o scurtă perioadă situația în care se afla. Își dorea, mai mult decât voia să admită, ca ei să-i pese de el cu aceeași ardoare și același devotament cu care îi păsa de familia ei. Era prostesc. Era, cu siguranță, rău pentru ea. Dar asta își dorea.

Avea să li-i ducă înapoi pe fratele ei și pe copila pentru care plângea adesea în somn. Avea să își încheie misiunea în Maroc și apoi intenționa să își petreacă o noapte liniștită cu ea. O noapte întreagă, fără tensiuni, fără frici și fără îndoielile care o bântuiau acum. Ea credea că el nu băgase de seamă, dar o făcuse. Voia să o liniștească. Ea nu își dorea însă compasiunea lui, așa că nu i-o oferise. Pasiunea pe care i-o oferise ar fi trebuit să fie ușoară, dar era presărată de o durere dulce, dar profundă. Durerea era dată de dorința de a oferi mai

mult decât i se cerea, de a lua mai mult decât i se dădea. De a face promisiuni și de a le accepta.

Nu putea face asta, dar își putea petrece o noapte cu ea după ce familia ei avea să fie în siguranță, după ce amenințarea avea să fi trecut. Apoi avea să o recompenseze ieșind definitiv din viața ei. Pentru a o avea, tot ce trebuia să facă era să rămână în viață.

Omul lui Kendesa îl urmări până în hol. Trace se simți în siguranță știind că Kendesa era precaut. Se simțea chiar mai bine știind că întâlnirea lui cu Breintz avea să fie raportată. Acoperirea celui alt agent era foarte solidă. Trace traversă coridorul până în camera lui, gândindu-se cât de bine s-ar simți dacă ar scăpa de costum și de cravata care îl sufoca.

Când deschise ușa, fu șocat, apoi mânios.

Gillian îl privi, cu ochii umezi și cu un zâmbet strălucitor.

- Trace, cât mă bucur că te-ai întors! Cântecelile astea sunt minunate. L-am citit pe fiecare de două ori și încă nu m-am putut decide care-mi place mai mult. Mi-ar plăcea să le cânti, pentru ca...

- Ce naiba te-a apucat să scotocești prin lucrurile mele?

Tonul lui o luă prin surprindere, așa că nu putu decât să-l privească, ținând deschisă pe genunchi agenda. Când Trace se apropie de ea să-i ia agenda, ea simți impulsul furiei lui. Nu se mișcă. Rămase neclintită.

- Nu crezi că, deși lucrez pentru tine, deși mă culc cu tine, încă am dreptul la intimitate?

Ea deveni palidă, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când era stresată.

- Îmi pare rău, reuși ea să spună cu o voce precaută. Ai fost plecat atât de mult timp, încât simțeam nevoia

să fac ceva, așa că m-am gândit să-ți aranjez lucrurile. Am găsit flautul și agenda când aproape terminasem.

- Și nu te-ai gândit pentru o secundă că poate ce era scris în agendă era personal?

Rămase în picioare, cu agenda în mâini, stânjenit cum nu mai fusese niciodată în viața lui. Ceea ce scrisese izvorâse direct din inimă și nu era ceva ce intenționase vreodată să împărtășească celorlalți.

- Îmi cer scuze! Vocea ei era formală acum. Nu se mai obosi să îi spună că, de fapt, agenda căzuse și rămăsese deschisă pe podea, când era evident că pe el îl interesa doar rezultatul. Desigur, ai dreptate. Nu era treaba mea să-ți cotrobăi prin lucruri.

El sperase la o ceartă. Un schimb de replici dur l-ar fi ajutat să scape de stinghereală. În schimb, scuzele ei calme nu-l făcură decât să se simtă și mai jenat, să se simtă ca un măgar. Deschise un sertar, aruncă agenda, apoi îl închise violent.

- Data viitoare când te vei mai plictisi, citește o carte!

Ea se ridică, simțind că se enerva la rândul-i. Cuvintele pe care acest bărbat fusese capabil să le scrie îi produsese o plăcere nevinovată. Acum, era pedepsită pentru că îi descoperise această latură pe care o ținea ascunsă. Dar își aminti sieși, înainte de a deschide gura furioasă, că era secretul lui. Era al lui, iar ea dăduse buzna.

- Nu pot decât să-mi cer din nou scuze. Am greșit, și îți dau cuvântul meu că nu se va repeta.

Nu, nu avea de gând să se certe cu el, constată Trace în timp ce se ducea să împacheteze la loc flautul. Era prea multă durere în privirea ei, durere pe care i-o produsese fiind atât de drastic din cauza unui gest nevinovat.

- Las-o baltă! Așeză flautul în sertar, lângă carte, și le dădu uitării. Întâlnirea cu Breintz a mers conform planului. Armele sunt aici. Mă aștept să fiu contactat de Kendesa astăzi sau mâine cel târziu.

- Înțeleg. Privi în jur căutând ceva de făcut, ceva care să-i țină mâinile ocupate. Se așeză, împreunându-le. Atunci, ar trebui ca totul să se sfârșească în curând.

- Destul de curând. Din motive pe care nu le înțelegea, simțea nevoia să-și ceară scuze, să o ia în brațe și să-i spună că îi părea rău că se comportase ca un idiot. Își băgă mâinile în buzunare. Putem merge să luăm prânzul. Nu sunt multe de văzut aici, dar măcar poți ieși din cameră pentru o vreme.

- De fapt, mă gândeam că m-aș întinde puțin, acum că te-ai întors și că știu că totul este bine. Mă simt mai degrabă obosită decât infometată.

Și, deși nu crezuse vreodată că avea să simtă asta, își dorea cu disperare să fie lăsată singură.

- Cum vrei. Îți aduc ceva.

- Poate niște fructe. Păstrară distanța, și nici unul din ei nu avu curajul să facă primul pas. Niciodată nu am avut cine știe ce apetit în timpul unei călătorii.

Trace își aminti de prima noapte, când adormise fără să ia cina, cât de palidă și de slăbită fusese când o dusesse pe brațe în pat. Și acum era palidă. Își dorea cu ardoare să îi readucă în obraji culoarea.

- Nu stau mult.

- Nu te grăbi!

Gillian așteptă ca el să plece pentru a se întinde în pat. O ajuta mult când se ghemuia în pat. O ajuta să-și concentreze durerea într-un loc unde era mai ușor de suportat. Nu avea să plângă. Își închise ochii și încercă din răputeri să nu se mai gândească la nimic. Nu avea

să permită emoțiilor să o domine, așa cum se întâmplase când fusese mai tânără și se gândise să-și surprindă tatăl. Îi curățase biroul, lustruise lemnul și paharele. Și el se înfuriase. Oftă și se luptă să alunge amintirea. Se înfuriase pentru că îi invadase spațiul personal, că îi atinsese lucrurile. Poate spărgea ceva, poate pune lucrurile în altă parte decât în locul obișnuit. Nu contase că nu se întâmplase astfel. Sean Brady Fitzpatrick fusese un bărbat dur, și să-l iubești fusese un test continuu al frustrării. Gillian oftă din nou. Se părea că nu se învăța minte.

Trace nu mâncase nimic. Nici nu își terminase whisky-ul pe care îl comandase. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să facă un bărbat să se simtă ca un prost, deși ea fusese cea care greșise. Acele cântece nu ar fi trebuit să fie citite de nimeni. Nu se rușina cu ele, dar își pusese sufletul în ele – sau cel puțin o parte din el. Erau gândurile și sentimentele lui cele mai ascunse, visurile pe care le recunoștea doar în sinea lui. Nu credea că putea suporta ideea că ea îi cunoștea cele mai intime gânduri, dorințele cele mai ascunse din nopțile lungi de singurătate. Cântecele puteau să elimine distanța și diferențele dintre ei, fie că el voia asta, fie că nu.

Nu ar fi trebuit să o rănească. Doar proștii sau oamenii fără suflet puteau să îi rănească pe cei fără apărare. Constatarea faptului că putea fi astfel îi lăsa un gust amar. Voia să o învinuiască și pentru asta, dar furia îi trecuse, așa că acum gândea mai limpede. Aruncă trandafirul în coșul cu fructe și deschise ușa.

Ea dormea. El sperase ca ea să fie trează, astfel încât să-și ceară scuze repede și scape. Să crească înconjurat de femei îl învățase că acestea puteau ierta cu ușurință, adesea cu blândețe, ca și când comportamentul nepotrivit

al bărbaților nu ar fi fost ceva neobișnuit. Nu era ușor de suportat, dar nici imposibil.

Trace puse coșul pe mäsută și se îndreptă spre ea. Era ghemuită, ca și când s-ar fi ferit de o lovitură. Încă un lucru pe care îl va avea pe conștiință. Înjurând printre dinți, trase pătura peste ea. Lăsase lampa aprinsă. Merse să o stingă. Făcu un zgomot scurt, care o făcu să tresară în somn.

- Caitlin!

Deși numele fetei fu mai degrabă șoptit, Trace simți teama cu care fusese pronunțat. Nefiind sigur ce să facă, se așeză pe marginea patului și începu să-i mângâie părul.

- Va fi bine, Gillian. Mai rabdă câteva zile.

Atingerea și alinarea lui părură să provoace o nouă reacție. Simți cum începu să tremure. În vreme ce o mângâia pe frunte, picături reci de sudoare i se prelingeau pe tâmple. Deși nu așteptă mai mult de o secundă, vedea că se străduia să se trezească. Devenise palidă, așa că o luă de umeri și o zgâlțâi puțin.

- Gillian, trezește-te!

O ciupi atât de tare, încât ea țipă.

- Haide, doctore, trezește-te!

Deschise ochii, dar Trace nu-i dădu drumul până nu se convinse că își venise în fire.

- Ești bine?

Nu se putea opri din tremurat. În alte dăți, reușise să se controleze.

- Îmi pare rău.

- Nu trebuie să-ți ceri scuze că ai un coșmar.

- Atunci, pentru că m-am făcut de răs.

Se trase în spate puțin, dar suficient încât să-l facă să simtă respingerea din partea ei.

- Vrei niște apă?

- Da. Voi merge să iau.

- La naiba, stai jos!

Se simțea ca un prost. Deschizând robinetul cu o mișcare violentă, umplu paharul cu apă caldută. Gillian era în pat, luptându-se cu lacrimile, care, era sigură, aveau să abată atenția de la jena și lupta sa de a ignora senzația neplăcută din stomac din cauza faptului că răbdase prea mult.

- Ia o gură, două și relaxează-te!

Dar mâinile îi tremurau, așa că vărsă apă pe amândoi.

- Sunt...

- Dacă îți ceri scuze din nou, jur că te bat! Luă paharul și-l puse alături apoi, simțind o stinghereală pe care nu o mai simțise niciodată în preajma unei femei, așa că o prinse de mijloc. Relaxează-te! De ce nu-mi povestești? De obicei, ajută!

Gillian voia să-și sprijine capul de umărul lui. Voia ca el să o îmbrățișeze, să o strângă în brațe cu adevărat, șoptindu-i la ureche cuvinte dulci și prostești, până când spaima avea să îi treacă. Voia un miracol, își spuse ca pentru sine. Ca om de știință, știa că asta nu era posibil.

- A fost doar un vis, unul neplăcut, dar atâta tot. Ca toate celelalte. Îi cuprinse fața în palme și i-o întoarse către el. Ai avut coșmaruri în tot acest timp?

- Nu mă surprinde. Inconștientul...

El înjură și o strânse și mai tare. Își aminti cum tremurase, cum transpirația curgea rece și umedă pe pielea ei, cât de cuprinși de teamă erau ochii ei.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu știam ce rost ar avea.

El îi dădu drumul încet și se ridică. Dacă intenționase să îl rănească, nici că putea nimeri mai bine. Râse scurt, fără să fie amuzat.

- Ei bine, cred că ar fi trebuit să mă aștept la asta, nu?

O nouă spaimă o cuprinse, una care amenința să facă să o cuprindă o stare de rău. Se temea prea mult să se ridice, dar în același timp era și prea agitată pentru a rămâne pe loc.

- Ai fost doar furios, așa cum ești și acum. Iar eu am fost foarte jenată, așa cum sunt și acum.

Își schimbă poziția doar pentru a-și putea apăsa stomacul care chiorăia.

- Se pare că m-ai citit, bâigui el. Deschise gura vrând să spună mai multe, dar fu prea surprins să vadă că devenise chiar mai palidă. Mișcându-se instinctiv, o trase pe marginea patului și îi împinse capul între genunchi. Inspiră adânc. Va trece într-un minut. Hai, scumpo, inspiră adânc!

Chiar dacă starea de leșin trecu, simți cum lacrimile îi ardeau ochii.

- Lasă-mă în pace, bine? Pleacă și lasă-mă singură!

Fusese o perioadă, nu cu mult timp în urmă, când i-ar fi dat ascultare bucuros. Acum, o freca pe spate, vorbindu-i în șoaptă, până când simți că respiră din nou normal.

- Cred că amândoi am ales calea cea mai ușoară.

Acum, că ea se simțea mai bine, Trase se întinse în pat lângă ea, îmbrățișând-o. Ea fu mai degrabă surprinsă, dar nu-l respinse, iar el își dădu seama că merita asta.

- Să știi că nu mă aștept să fii o superfemeie. Știu prin ce treci și mai știu și că o persoană puternică precum ești tu are nevoie de un sprijin. Lasă-mă să te ajut!

Gillian îl îmbrățișă mai strâns. Eliberase lacrimile care se prelingeau ușor pe obraji.

- Am nevoie de tine. Trupul ei absorbea căldura lui în timp ce tensiunea dintre ei dispărea. Am încercat din răputeri să nu mă tem și să cred că totul are să fie bine. Dar visele... mă distrug. Și nu le pot opri.

- Data viitoare când vei avea un vis, amintește-ți că sunt chiar aici. Nu le voi mai permite să îți tulbure somnul.

Când își trecea cu tandrețe degetele prin părul ei, când îi săruta cu blândețe fruntea, mai că o făcea să creadă în miracole.

- Nici eu nu vreau să te pierd. Își ridică privirea spre el, sperând să vadă în privirea lui că înțelesese sensul cuvintelor ei.

- Am trecut prin momente și mai dificile. Își atinse buzele de fruntea ei, realizând cât de reconfortant era să aduci alinare. În plus, pensionarea mea depinde de asta.

- Insulele Canare.

- Mda. În mod ciudat, nu-și putea imagina palmierii și apele calme. Nu te voi dezamăgi, Gillian.

Ea îi mângâie obrazul.

- Când se va termina totul, aș vrea să te vizitez acolo pentru câteva zile, dacă nu te deranjează.

- Mi-ar prinde foarte bine ceva companie. Compania potrivită.

Îi sprijini din nou capul pe umărul lui. Paharul de pe masa de lemn începu să vibreze. Apa se vărsă pe podea. Patul începu să se zdruncine cu ei.

- Ce...

- Cutremur. O strânse și mai tare în brațe. Unul mic. Marocul este predispus la cutremure.

- Gata? Când zguduitura încetă, Gillian respiră din nou. Aș putea să-ți spun câteva lucruri despre cutremure, despre plăci tectonice și falii. Respira mai regulat acum. Dar nu cred că am mai experimentat unul până acum.

- Este un spectacol.

- Unul pe care nu mi-ar fi părut rău să-l ratez.

- Gillian...

- Da?!

- Eu... aaa... mai devreme... cred că am fost cam dur cu tine.

- Nu m-am gândit înainte să acționez. Este o greșeală.

- Nu mereu. Oricum, am exagerat și nu era cazul.

- Cântecetele tale par să însemne mult pentru tine. Îi plăcea modul în care mâna lui îi mângâia părul, gâtul. O ținuse atât de aproape atunci când pământul începuse să se zguduie. Simțise nevoia să o protejeze. Se întreba cât mai dura până avea să recunoască. Știu că te-a deranjat că am aruncat o privire asupra lor, dar nu pot să spun că regret. Sunt minunate.

- Sunt doar... Serios?

Fiindcă întrebarea o atinse într-un mod aparte, se mută din nou pentru a-l putea privi. Ce frumos și înduioșător fusese să descopere că și el cunoștea neîncrederea și nevoia de a primi confirmări din partea celorlalți.

- Din când în când, pentru câteva clipe, am văzut și partea ta sensibilă. Ai un dar de a vedea și de a simți anumite lucruri. Îmi place acel bărbat. După ce am citit acele cântece, m-am simțit mai aproape de el.

Trace își mișcă umerii, simțindu-se jenat.

- Mă transformi în ceva ce nu sunt.

- Nu, doar accept faptul că există o latură a ta neștiută. Îl sărută tandru, sperând să întâlnească atât bărbatul care era, cât și bărbatul care ar fi putut fi.

Îl emoționa prea mult și prea profund. Trase o împinse iar, deși știa că depășiseră acel moment.

- Te voi dezamăgi.

- Cum? Căci sunt gata să te accept așa cum ești.

- Cred că este inutil să-ți aduc aminte că faci o greșeală.

- Într-adevăr, răspunse ea, sărutându-l.

Niciodată nu o sărutase astfel, tandru, silențios, ca și cum ar fi avut toată viața la dispoziție. Pasiunea și priceperea care o excitaseră întotdeauna și o copleșeau erau acum date uitării. În schimb, îi oferea afecțiunea la care visase mereu, dar pe care nu se așteptase să o primească vreodată. Se întreba dacă el realiza ce cadou minunat îi oferea sau cât de mult avea nevoie de el în acel moment. Oftă, mulțumită și satisfăcută, iar sunetul umplu camera.

Trace o dezbracă încet, bucurându-se de sentimentele cărora le dăduse în sfârșit frâu liber. Erau sentimente puternice, trainice, inevitabile, care îl făceau mai puternic, mai mulțumit. Putea iubi și putea fi iubit, putea oferi și primi dragoste, o putea gusta, savura, păstra. Măcar pentru o zi, putea crede că o femeie ca ea îi era destinată, o femeie pe care să o păstreze, să o aprecieze, să o aibă.

Preventiv însă, păstra viitorul aproape și nu se lăsa absorbit pe deplin de prezent. Niciodată nu se gândea prea departe în viitor, nici la luni și cu atât mai puțin la ani. Chiar și acum, simțindu-i căldura în timp ce o ținea în brațe, refuza să se gândească la ziua de mâine. Ziua de azi era nesfârșită și era a lor, iar el avea să și-o amintească.

Măinile lui aveau acum priceperea unui artist. Talentat, dar sensibil. Nu cunoscuse nici un bărbat care putea iubi o femeie cu atâta reținere și, totuși, cu o dorință greu de gestionat. Trupul lui îi era cunoscut, așa că acum, când îl dezbrăca, știa cum să-l atingă, unde să-l mângâie, unde să zăbovească. Era o aventură să descopere că-l putea excita, că îi făcea trupul să se încordeze. Era emoționant să vadă că, și atunci când era excitat, putea să-i poarte de grijă. O ținea altfel și, deși diferența era subtilă, ea o sesiză. Numele ei era aproape cântat de buzele lui, în timp ce o săruta. Șoaptele lui erau ca niște promisiuni tăcute, în timp ce ea îl mângâia.

O iubea. Lui Gillian îi venea să râdă și să strige triumfătoare, dar știa că el trebuia să rostească acele cuvinte în felul lui. Răbdare. Nu crezuse că el era atât de răbdător cu o femeie. Cu ea. Simți cum înflorește în mâinile lui. Tot ce avea, tot ce simțea, tot ce sperase să simtă îi oferea lui.

Câtă generozitate. El nu cunoscuse pe nimeni atât de generos. Nu se așteptase să-i ofere cineva atâta libertate. Tot ce putea el oferi, tot ce se trezea la viață înăuntrul său i se datora ei. Ei și numai ei. În vreme ce ofereau, dar și primeau, amândoi acceptară că unele miracole sunt, într-adevăr, posibile. Razele de lumină pătrundeau printre draperii, dar nu reușeau să alunge umbrele din cameră. Trase nu se simțise niciodată atât de în largul său cu o altă persoană. Adormiră pentru o vreme - de fapt, numai câteva minute -, dar se simți revigorat și renăscut. El se întoarse pe burtă, cu un braț deasupra ei, și se gândi că cel mai bine ar fi să-și investească energia în a face dragoste cu ea din nou.

- Îți amintești când am făcut duș împreună zilele trecute, când ai avut un exces de furie?

Gillian se întoarse leneșă doar pentru a putea să-și sprijine obrazul de spatele lui.

- Nu-mi amintesc să fi avut un exces de furie. Îmi amintesc doar că am fost nervoasă, și pe bună dreptate.

- Ce mai contează? Rezultatul este același. Își închise ochii și gemu în timp ce ea începu să-i maseze mușchii de la baza gâtului. Îmi aminteam ce senzație plăcută a fost să te ating, toată udă și fierbinte, mai ales când erai atât de nervoasă că erai gata să mă scuipi în față.

- Oh! Intenționezi să mă enervezi iar?

- Cu tot dinadinsul. Puțin mai jos, doctore. Așa. Gemu iar în timp ce degetele ei coborau pe coloana vertebrală. Acolo!

- M-aș putea lăsa convinsă să fac un duș. Îi sărută umărul și coborî cu buzele, urmând calea trasată de mâinile ei.

- Nu cred că ar trebui să depun mult efort.

- Serios? Îl privi. Vrei să spui că sunt o femeie ușoară, O'Hurley?

- Nu! Zâmbi malițios. Spun că mă pricep.

Tresări puțin când ea îl ciupi.

- De obicei, aroganța prevestește eșecul. Poate ar trebui... Se opri atunci când descoperi ceva nou. Trage, de ce ți-ai tatuat un gândac pe fund?

El deschise un ochi.

- Un scorpion.

- Poftim?

- E un scorpion.

Gillian se apropie să vadă mai bine.

- Înțeleg că lumina nu este cea mai bună, dar... Nu, este, fără îndoială, un gândac. Un gândac turtit, asta e. Îl sărută în grabă, prietenește. Crede-mă, sunt om de știință.

- E un scorpion. Simbolul unei înțepături mortale. Ea își puse mâna la gură și râse înfundat.

- Înțeleg. Foarte potrivit. Totuși, având în vedere că văd mai bine decât tine, permite-mi să te asigur că posteriorul tău foarte atrăgător este decorat cu un gândac turtit.

- E doar puțin deformat, îi spuse el, refuzând să se simtă ofensat, deoarece mâinile ei îl făceau să se simtă atât de bine. Cel care mi-a făcut tatuajul era beat.

Gillian se ridică, punându-și o mână în șold.

- Vrei să spui că ai fost atât de nebun încât să lași o zonă atât de sensibilă în seama unui tip beat?

Trace se rostogoli. Printr-o mișcare ce îi aminti cât de rapid putea fi, ajunsese deasupra ei.

- Și eu eram beat. Crezi că aș lăsa pe cineva să se apropie de mine cu un ac dacă aș fi treaz?

- Ești nebun.

- Mda. Și aveam numai 22 de ani. Începu să savureze sărutul ei. Încercam să am grijă de o inimă frântă și de un umăr dislocat.

- Aveai inima frântă atunci? Curioasă, îi trase fața mai aproape de a ei. Era frumoasă?

- Superbă, spuse el fără ezitare, deși nu prea își mai amintea. Avea un corp la fel de interesant ca imaginația ei.

Fața lui rămase inexpresivă, în timp ce ea îl privea circumspectă.

- Spui adevărul?

- Dacă nu e adevărat, ar trebui să fie. În orice caz, umărul îmi era cu adevărat dislocat.

- Ah! Gillian i-l atinse. Vrei să ți-l mai disloc o dată?

- Mă ameninți? Încântat, Trace îi zâmbi malițios. Știi, doctore, în mod ciudat, te comporti ca o femeie geloasă.

Gillian simți cum furia o orbește.

- Nu știu despre ce vorbești. Nu mi-aș risipi gelozia pentru unul ca tine.

- Iar te enervezi pe bună dreptate?

- De ce nu m-aș enerva dacă stau dezbrăcată în pat lângă un bărbat atât de nesăbuit încât să îmi vorbească despre o altă femeie?

- Bine.

Trace se dădu jos din pat. Apoi, ignorându-i protestele, o luă pe Gillian pe sus.

- Ce crezi că faci?

- Acum, că te-am înfuriat, cred că putem merge să facem duș.

Gillian îl ciupi.

- Nemernicule!

- Îmi place când vorbești murdar!

Intrară în baie râzând.

capitolul 10

Când toate aranjamentele pentru ca Trace să-i întâlnească pe oamenii lui Husad fuseseră făcute, Gillian se simți între ciocan și nicovală. Voia ca Trace să-l elibereze pe Flynn, voia să-l vadă, voia ca el să se întoarcă și să-i spună că fratele și nepoata ei erau bine și că găsisse o cale sigură de a-i salva.

Dar, pentru că știa că nu există vreo cale simplă și sigură, voia să-i ceară să nu meargă, să nu riște să fie omorât sau sechestrat. Era conștientă de faptul că, dacă nu ar fi intervenit în viața lui, Trace și-ar fi petrecut ultimele săptămâni bucurându-se de soarele Mexicului. Tot ce avea să i se întâmple de acum încolo era responsabilitatea ei. Când încercase să-i explice lui Trace ce simțea, acesta i-o tăiasse scurt: „Nimeni nu a fost vreodată responsabil pentru mine, scumpo. Ar fi culmea să începi tu”.

Așa că nu îi vorbise despre temerile ei, știind că pe ea nu o ajutau prea mult, iar pe Trace nici atât. Când făcuseră dragoste, o făcuseră cu o nebunie liniștită, cu o disperare controlată care zicea tot ce ei nu îndrăzneau să spună cu voce tare: „Asta ar putea fi ultima oară”. Gillian voia să îl implore să-i facă promisiuni, dar se mulțumi cu mângâierile lui sub lumina lunii. Trace voia să-i facă un jurământ, dar se mulțumi cu generozitatea și căldura ei. Nu avea idee care erau riscurile la care se supunea intrând în cușca leului, protejat doar de o minciună. Deși știa că o minciună putea să fie la fel de letală precum o armă, ar fi preferat compania celei din urmă.

Dându-se drept Cabot, nu s-ar putea apropia de Husad cu o armă sau cu un cuțit. Ca Il Gatto... Dar Il Gatto trebuia să aștepte. El avea să fie cel care să meargă la sediul din munți al lui Husad și să-i elibereze pe Flynn și pe Caitlin Fitzpatrick. Sau nu avea să se întoarcă. Răsucindu-se pe partea cealaltă, ascultă respirația calmă a lui Gillian. Nu mai avea coșmaruri, se gândi el mulțumit. În una, două zile, totul avea să se încheie. Apoi Gillian se putea întoarce la viața ei din New York, la institutul ei, la experimentele ei. Nu urma să mai aibă coșmaruri odată ce viața ei revenea la normal.

Îi mângâie ușor părul, vrând să o atingă fără să o trezească. Nu o întrebase niciodată despre munca ei. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi apropiat și mai mult de ea. Dar încerca să și-o imagineze acum, lucrând la niște calcule foarte complicate, arătând foarte concentrată. Ea chiar credea că putea schimba lumea prin cunoștințe, logică și știință. Își trecu degetele prin părul ei mătăsos, care se încurcase. Voia să și-o amintească așa cum era, puternică, naivă, plină de speranță. Nu știa cum să-i spună ce reprezenta pentru el sau ce ar fi putut reprezenta pentru el dacă lucrurile ar fi stat altfel. Așa că ieși din încăpere, lăsând-o dormind.

Dar era trează. Știa că era neliniștit și pierdut în gândurile lui, așa că rămăsese tăcută. Era ceva atât de tandru și de afectuos în modul în care o atingea atunci când credea că dormea. Era ceva de care se putea agăța până la întoarcerea lui.

Se gândi că, dacă tot nu putea dormi, l-ar putea îmbrățișa pentru a-l alina. Dar, când îl auzi ridicând receptorul, rămăsese tăcută. El vorbea în franceză. Îl auzi aprinzând un chibrit în timp ce aștepta.

- Sunt O'Hurley, nr. 8372B. Transferă acest apel de la Paris la New York, cod 3, faza 12. Avea nevoie să dea acest telefon, deși știa că era împotriva regulamentului să facă asta când era în misiune. Știa că telefonul era sigur și că, dacă Kendesa îi urmărea apelurile, avea să afle doar că Andre Cabot telefonase la Paris. De acolo, apelul avea să fie deviat. Acum, nu putea decât să spera că ea era acasă.

- Alo!

- Maddy! Vocea ei îl făcu să zâmbească. Nu ai spectacol în seara asta?

- Trace? Trace! Râsul ei contagios traversă oceanele și distanța. Ce mai faci? Unde ești? Mă întrebam dacă voi mai avea parte de apelul tău bianual. Mă bucur că m-ai sunat. Am atât de multe să îți spun. Ești în New York?

- Nu, nu sunt în State. Sunt bine. Cum este pe Broadway?

- Minunat! Nu știu cum va fi Great White Way fără mine când îmi voi lua concediu un an.

- Un an? Tu și Valentine plecați în călătorie?

- Nu... nu știu, poate. Trace, sunt însărcinată! Încântarea ei era contagioasă. Sunt însărcinată în șase luni și jumătate. De fapt, îmi vor face niște analize, pentru că se pare că nu e numai unul.

„Un copil. Trace se gândi la roșcata slăbuță, cu picioare lungi, care păruse mereu a avea mai multă energie decât oricine altcineva. Era încă adolescentă atunci când o văzuse el ultima dată. Și acum... un copil. Se gândi la Abby și la fiul ei, nepoții pe care nu-i văzuse niciodată.

- Ești bine?

Își dorea, mai mult ca niciodată, să o ia de mână și să se asigure de asta.

- Mai bine ca oricând. Oh, Trace, mi-ar plăcea să vii acasă, chiar și numai pentru câteva zile, și să-l întâlnești pe Reed. Este minunat, integru, hotărât. Nu știu cum de mă suportă. Iar Abby va naște în câteva luni. Ar trebui să o vezi. Nu îmi vine să cred cât de frumoasă și de mulțumită este de când s-a măritat cu Dylan. Băieții cresc repede. Ai primit pozele pe care ți le-a trimis?

- Da. Le primise, analizase chipurile nepoților lui, apoi le distrusese. Dacă avea să i se întâmple ceva, nu voia să lase în urmă ceva ce ar putea duce la familia lui. Foarte arătoși. Ala mic va frânge multe inimi.

- Asta pentru că îți seamănă!

Nu avea de unde să știe cât de mult îl emoționa afirmația ei. Trace își închise ochii un moment și încercă să-și aducă aminte chipurile din fotografie. Maddy avea dreptate, desigur. Poate că legăturile de familie sunt delicate, aproape invizibile, dar ele sunt puternice.

- Ce mai știi despre Chantel?

- Asta este vestea cea mare. Maddy se opri intenționat, pentru a-l șoca. Sora cea mare se mărită.

- Ce? Foarte rar era luat prin surprindere, dar acum Trace aproape că se înecă din cauza fumului de țigară pe care îl inhala. Auzise ceva, desigur. Mereu umblaseră zvonuri, dar nu le dăduse crezare. Vrei să repeți?

- Am zis că Chantel, femeia fatală, starul de cinema, și-a găsit perechea. Se va căsători peste câteva săptămâni. Voiam să îți spunem, dar nu știam cum să dăm de tine.

- Da, am fost... Privi spre Gillian. Puțin prins.

- Oricum, va face pasul ăsta. Va fi o nuntă de poveste, regală.

- Deci Chantel se mărită. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe tip, spuse el, respirând cu greu.

- Se potrivesc perfect. Dur și aspru - și suficient de cinic încât să o țină pe Chantel la degetul mic. Trace, este înnebunită după el. Se pare că un scriitor făcuse o obsesie pentru ea, una periculoasă. Mă rog, pe scurt, la angajat pe Quinn ca gardă de corp și, când situația sa rezolvat, ei deja își făceau planuri de nuntă.

- Se simte bine?

- Foarte bine.

Voia să afle mai multe. Și-ar fi putut folosi contactele și sursele pentru a afla detaliile pe care Maddy le omisese. Dar asta trebuia să mai aștepte până avea să se întoarcă din munți - *dacă* avea să se întoarcă.

- Trace, știi cât de mult ar însemna dacă ai putea veni acasă pentru nuntă. A trecut mult timp.

- Știu. Știi că mi-ar plăcea să vă revăd, să văd copilul, pe voi toți, dar nu sunt făcut să joc rolul fiului rătăcitor.

- Nu trebuie să fie așa. Nu-i plăcea să insiste, dar ceva îi spunea că asta ar putea fi ultima ei șansă. Lucrurile s-au schimbat. Noi toți ne-am schimbat. Mamei îi este dor de tine. Încă păstrează cutiuța aceea muzicală pe care i-ai trimis-o din Austria, iar tata... Aici ezită, simțind că pășea pe nisipuri mișcătoare. Tata ar da orice să te revadă. Nu o va recunoaște - știi că nu poate -, dar văd asta de fiecare dată când aude numele tău. Trace, de fiecare dată când reușim să ne adunăm în familie, lipsește ceva. Tu ai putea umple golul acela.

- Mama și tata încă merg în turnee? întrebă, deși știa deja răspunsul, doar pentru a schimba subiectul.

- Da. Maddy oftă. Fiul era la fel de încăpățânat precum tatăl. Vor avea o emisiune la televiziunea publică. Dans și muzică tradițională. Tata este în al nouălea cer.

- Sunt sigur. Se simte... bine?

- Jur că parcă întinerește. Aș putea paria că muzica este elixirul tinereții. Încă poate dansa ca un adolescent. Vino să vezi cu ochii tăi!

- Vom vedea. Ascultă, spune-le lui Chantel și lui Abby că am sunat. Și mamei.

- Le voi spune. Maddy strânse receptorul, știind că discuția se apropia de final. Îmi poți spune unde ești?

- Te voi anunța!

- Trace, te iubesc! Toți te iubim.

- Știu. Voia să spună mai multe, dar nu mai avea ce. Maddy?

- Da?

- Mult succes!

Puse receptorul jos, dar nu se întoarse imediat în pat.

Dimineata, Gillian îl văzu pe Trace îmbrăcând costumul conservator în stil occidental al lui Cabot. Aștepta în liniște, cu nervii întinși, în timp ce el încerca să aleagă cravata cea mai potrivită. „Ce mai contează?” îi venea să strige la el, să țipe, în timp ce arunca hainele curate prin toată camera. Văzu când băgă în buzunar un pistol micuț. Nu era semn bun, se gândi ea. Îl lua numai pentru că așa ar face Cabot. La cât de mare era pericolul, pistolul ăla ar fi putut fi umplut cu apă. Se întoarse, iar bărbatul care o iubise cu atâta înverșunare noaptea trecută devenise Andre Cabot. Era atrăgător, aranjat și cu o privire rece. Gillian voise să evite acest moment, să-l amâne cât mai mult, până ce avea să nu mai fie necesar. Dar acum trebuia să-i facă față.

- Dacă există o altă cale..., începu ea.

- Nu există. Răspunse cu aceeași hotărâre cu care vorbise cu sora lui noaptea trecută. Dar Gillian era sigură că simțise o urmă de regret. Poate că fusese prea obosit

ca să se mai controleze. Însă în această dimineață era perfect stăpân pe el.

- Trebuie să te întreb. Există vreo posibilitate să mă iei cu tine?

- Știi că nu există.

Își mușcă buzele, detestând să se simtă atât de nepuțincoasă când cei pe care îi iubea se aflau în pericol.

- Aș putea să-l contactez pe celălalt agent dacă lucrurile... Este ceva ce ar trebui să fac?

- Nu va trebui să-l contactezi.

Știa asta și știa și că întârzia un lucru care trebuia făcut fără întârziere.

- Deci tot ce pot face este să aștept.

- Corect. Ezită un moment. Gillian, știu că așteptarea este cea mai rea.

- Cel puțin, mă voi putea ruga.

- Nu ar strica. Și-ar fi dorit să nu fie nevoie, dar se apropie de ea și-i cuprinse mâinile. Își dădu seama că lucrurile se schimbaseră prea mult și prea repede. Pentru prima dată în doisprezece ani, plecarea era dureroasă. Îi voi aduce înapoi.

- Și pe tine. Îi strânse mâinile. Îmi promiți și asta?

- Desigur. Știa că uneori minciunile erau necesare. Și, odată ce totul se va termina, vom pleca în vacanță. Câteva săptămâni, o lună, tu alegi locația.

- Oriunde?

- Desigur. Se aplecă să o sărute, dar nu făcu decât să-i atingă fruntea cu buzele. Se temea că, dacă o îmbrățișa, dacă o săruta, nu avea să mai fie capabil să plece. Dar se opri un moment pentru a-i memora chipul - fața ei albă ca laptele presărată de pistrui, ochii de un verde-închis, gura care putea fi atât de dulce, de pasională.

Gândește-te la asta cât sunt plecat. Îi dădu drumul și își ridică servieta. Ai doi agenți SIS care te protejează, doctore, dar nu pleca la plimbare. Nu ar trebui să lipsesc mai mult de o zi, cel mult două.

- Te voi aștepta. În timp ce Trace se îndrepta spre ușă, Gillian se chinuia să-și țină promisiunea. Jurase să nu o spună. Dar el pleca. Într-o clipă avea să plece, și... Trace. El se opri, părând deodată neliniștit.

- Te iubesc!

Văzu cum expresia i se schimbă, cum ochii i se întunecă. Pentru o secundă, crezu că avea să vină spre ea. Apoi însă, fața lui redeveni inexpresivă. Trace deschise ușa și ieși fără să spună o vorbă.

S-ar fi aruncat în pat și ar fi început să plângă. Ar fi spart toate obiectele și ar fi țipat. Își dorea foarte mult să facă asta. În schimb, Gillian rămase pe loc și așteptă să se calmeze.

Se așteptase ca el să nu îi răspundă. Dar acum plecase, și nu mai putea da înapoi. S-ar fi putut ruga, și urma să o facă, dar momentan avea altceva de făcut. De fiecare dată când i se părea că nu avea să mai prindă ziua de mâine, cel mai bine era să facă planuri pentru acea zi.

Se îndreptă spre telefon și ceru numărul la care Trace sunase cu o seară înainte. Gillian formă numărul și îi oferi persoanei de la celălalt capăt al firului aceleași informații ca acelea date de Trace. Inima îi bătea haotic în vreme ce aștepta să răspundă cineva. Tresări când auzi o voce masculină somnoroasă și iritată.

- Bună ziua, aș dori să vorbesc cu Madeline O'Hurley.

Auzi o înjurătură și o voce feminină în depărtare.

- Știi cât e ceasul?

- Nu! Gillian își dădu ochii peste cap și aproape râse. Trace era în drum spre Husad, iar ea nu avea habar cât era ceasul în New York. Îmi pare rău, sun din afara țării.

- E patru și un sfert dimineța, spuse Reed binevoitor. Iar soția mea încearcă să doarmă. Și eu la fel.

- Îmi pare nespus de rău că vă deranjez. Sunt prietena fratelui ei. Nu știu dacă voi putea telefona din nou. Iar Trace cu siguranță avea să o omoare dacă afla că făcuse asta. Aș putea să îi vorbesc un moment? Interferențe, apoi bolboroseli. Apoi conexiunea deveni atât de bună, încât Gillian putea auzi scârțâitul patului.

- Alo? Trace este bine? S-a întâmplat ceva?

- Nu! Gillian se muștră că nu așteptă. Nu, Trace este bine. Spera. Sunt Gillian Fitzpatrick. O prietenă a lui.

- Trace e în Irlanda?

- Nu. Aproape că o bufni râsul. Doamnă O'Hurley, în fine, cred că ar fi mai bine să fiu sinceră. Sunt îndrăgostită de fratele dumneavoastră și cred că i-ar face foarte bine să vină acasă. Mă gândeam că poate mă puteți ajuta în privința asta.

Maddy râse, își îmbrățișă soțul morocănos și decise că Gillian Fitzpatrick fusese trimisă din ceruri.

- Spune-mi ce pot să fac.

Trace stătea tăcut în mașină în timp ce se îndrepta spre est. Îi ordonase șoferului să meargă la magazia unde Breintz aranjase ca armele SIS să fie depozitate. Fusese foarte simplu să le obțină - trebuise doar să semneze niște formulare și să dea niște bani. Acum, se aflau în munți. Drumul nu fusese ușor. Pe drum, Cabot se plânsese puțin, în stilu-i caracteristic, dar nu se angrenase în conversații. Nici întrebări, nici răspunsuri. Trace

stătea în spate și memora drumul ca și cum ar fi desenat o hartă.

Avea să se întoarcă.

Știa că sătenii din așezările amărâte prin care trecuseră își vedeau de ale lor. Aveau propria viață și propriile modalități de a face față situațiilor. Un bărbat ca el care trecea prin locurile acelea nu era luat prea tare în serios. Era observat, tolerat, apoi uitat.

Trace se uită la ceas neliniștit. Dispozitivul de localizare din interiorul lui avea să-i transmită lui Breintz locația. Dacă avea noroc - și dacă tehnologia SIS era de încredere, sistemul de securitate al lui Husad nu avea să-l intercepteze. Dacă o făcea... avea să vadă el apoi. În anumite momente, nu era bine să te gândești prea mult la următorii pași. Îl făcea să nu se mai concentreze asupra prezentului, și de fiecare dată momentul prezent era cel căruia trebuia să-i facă față. De aceea încerca să nu se gândească la Gillian, la cum arăta, la ce spusese. Dacă vorbise serios. Îl iubea. Trace simți cum îl cuprindea emoția, caldă și puternică - și deloc înspăimântătoare. Vorbise serios. Citise asta în ochii ei atunci, dar și înainte, deși încercase să-și spună că intensitatea momentului o făcuse să simtă astfel, iar pe el să își dorească asta.

Când Gillian o spusese, Trace își dorise să meargă la ea, să o îmbrățișeze puternic, strâns, să nu-i mai dea drumul. Să-i facă promisiuni pe care nu era sigur că le putea onora. Și, deși nu era sigur că ea avea să înțeleagă, nu făcuse toate astea tocmai fiindcă o iubea. Nu mai iubise nici o femeie înainte, așa că nu știa ce luptă se dădea între egoism și altruism. O parte din el voia să ia ce îi oferea. Cealaltă parte simțea că era o greșeală, chiar un păcat, ca un bărbat ca el să se bucure de o emoție

atât de pură când el uitase cum să o ofere cu mult timp în urmă.

Deoarece nu știuse ce altceva să facă în acel moment, Trace decisese să o abordeze ca pe o misiune. Avea să îi ofere ce îi ceruse la început. Odată ce îi înapoia familia, el... el avea să dispară.

Trace zări pentru prima dată sediul lui Husad în timp ce mașina trecea dincolo de deal. Era mare, chiar mai mare decât se așteptase, și construit pe un vârf din roci extrase din munți. Alți câțiva kilometri în orice direcție, și ar fi fost foarte ușor de detectat din aer sau de la sol. Dar era izolat, aproape confundându-se cu peisajul dezolant al acelei zone rurale. Nu era un teren bun pentru agricultură, nefiind nici un râu în apropiere, nici un oraș în împrejurimi. Asta era țara renegaților și a infractorilor - și a celor fără de speranță.

Sistemul de securitate nu părea prea complicat, dar privirea lui Trace era destul de agilă pentru a-i identifica pe bărbații înarmați care așteptau pe margine. Casa nu avea ferestre și nici gard. O mișcare inteligentă, deoarece reflexia geamurilor sau a cablului de înaltă tensiune ar fi putut fi detectate de la mare distanță. Șoferul tastă un cod pe o cutiuță instalată pe bord. După câteva secunde, o ușă lată se deschise în piatră. Mașina intră în munte.

Intrase. Trace își ajustă mânecile. Degetul lui alunecă și apăsă pe butonul ceasului care activa sistemul de localizare. Dacă Breintz nu primise locația lui, era pe cont propriu.

Ieșind din mașină, Trace privi în jur. Atât pereții, cât și podeaua erau din stâncă. Tunelul părea fără de sfârșit și era întunecos și rece. Ușa din urma lor se închisese deja, blocând soarele și căldura. De undeva pătrundea un vuiet mecanic, făcându-l să își dea seama că aerul

circula și era filtrat. Auzise, de asemenea, zgomotul făcut de o ușă și de pași. Era Kendesa, care venea să-l salute.

- Ești punctual, ca de fiecare dată. Sper că ai călătorit bine.

Trace încuviință cu o mișcare a capului.

- Afacerile provoacă adesea disconfort fizic. Drumurile din țara ta nu sunt încă la fel de civilizate ca drumurile Europei.

- Îmi cer scuze. Poate vrei să mi te alături pentru un pahar. Am un chardonnay excelent care ar trebui să mai șteargă din amintirea acestei călătorii.

- Mostrele mele?

- Desigur.

Kendesa făcu un semn. Doi bărbați părură a ieși direct din peretele stâncos.

- Vor fi trimise direct generalului, dacă nu ai nimic împotriva. Păru surprins când sesiză ezitarea lui Trace. Cu siguranță, nu aștepti chitanță. Nu avem de ce să furăm mărunțișuri de la oaspeții noștri.

Amândoi știau că printre mărunțișuri intra și TS-35. Totuși, ordinele lui erau să continue fără ezitare negocierile.

- M-aș bucura de acel chardonnay înainte de întâlnirea cu generalul.

- Excelent. Kendesa mai făcu un semn, iar cutia din portbagajul mașinii fu descărcată. Îl conduse pe Trace. Mi-e teamă că un bărbat ca tine va considera sediul nostru cam primitiv. Vei înțelege însă că suntem o organizație militară, preocupată nu de aparențe, ci de revoluție.

- Înțeleg, deși personal prefer confortul.

Trace fu condus într-o cameră mică ai cărei pereți fusese ră placati cu lemn deschis la culoare. Podeaua era

acoperită de un covor și, deși mobilierul era sărăcăcios, fusese ales cu destul de mult bun-gust.

- Rar găsim timp pentru distracție. Kendesa zâmbi în timp ce scoase dopul sticlei. Atunci când generalul va fi acceptat de majoritate, situația se va schimba. Turnă vin în două pahare Waterford. Mărturisesc că am o pasiune pentru lucrurile frumoase, precum și pentru confortul și plăcerea pe care le produc acestea.

- Atunci, pentru profit! spuse Trace și ridică paharul. Deoarece banii sunt cei care aduc cel mai mare confort.

- Te consider un bărbat interesant, Cabot. Kendesa își bău vinul. În ultimele zile, își folosisse relațiile pe care le avea la dispoziție pentru a căuta în trecutul lui Cabot. Ceea ce aflase îl bucurase foarte mult. Un asemenea bărbat, cu astfel de contacte, i-ar fi de mare ajutor în perioada tranziției.

- Ai reușit să-ți asiguri o poziție și o avere la care cei mai mulți bărbați doar visează, și totuși râvnești la mai mult.

- E loc de mai mult, spuse Trace.

- Așa este. Vei înțelege că, înainte de a face afaceri, mi-am folosit resursele pentru a te cerceta, pentru a-ți investiga trecutul.

Trace luă o altă înghițitură de vin.

- Procedura obișnuită.

- Într-adevăr. Ceea ce m-a fascinat, Cabot, este că ai obținut atâta putere rămânând, în același timp, aproape anonim.

- Nu mă dau în vânt după celebritate.

- Înțelept. Unii, chiar din organizația noastră, îl critică pe general pentru că dorește să fie atât de vizibil. Puterea dobândită discret este mult mai folositoare.

- Generalul este un om politic. Eu nu sunt. Trace continuă să bea, întrebându-se ce voia Kendesa să afle.

- Noi toți suntem oameni politici, chiar dacă politica noastră este banul. Te-ai arătat interesat de proiectul Horizon.

- Așa este. Încă sunt.

- M-am gândit să discutăm despre asta. Pe tine te interesează profitul de pe urma proiectului. Pe mine mă interesează puterea.

- Și pe general?

Kendesa ridică din nou paharul. Era gata să joace cu cărțile pe față.

- Pe el îl interesează revoluția.

Poate că Kendesa se prefăcea, însă Trace simți în vocea lui dezamăgirea și ceva mai multă ambiție.

- Poate, dacă vom lucra împreună, le vom putea avea pe toate trei.

Kendesa îl analiză pe Trace în liniște o vreme.

- Poate.

Bătaia din ușă se auzi cu ecou.

- Intră.

- Generalul este gata.

Încuviințând din cap, Kendesa puse paharul jos.

- Voi merge chiar eu cu tine la el. Mi-e teamă că generalul nu vorbește franceză, dar este destul de mândru de engleza lui. Îi vei face pe plac?

- Fără îndoială.

Trace așeză paharul lângă al lui Kendesa și se pregăti de următorul pas.

Gillian simțea că aștepta de zile întregi, deși nu trecuseră decât câteva ore. Încercase să-și ocupe timpul cu cărțile lui Trace, dar fără succes. De fiecare dată când

începea să citească, se gândea la el și se îngrijora. Așa că se plimba prin cameră. Și, când obosea, se așeza și își amintea de conversația ei cu Maddy. Avea să îl ducă pe Trace înapoi în State. Astfel, avea să îi poată oferi ce îi promisese el ei în urmă cu câteva ore - o familie. Cât timp reușea să îndepărteze gândurile negre, se concentra asupra acestui aspect. În câteva zile, cel mult o săptămână, atât ea, cât și Trace aveau să își aibă familia înapoi.

Și apoi?

Aveau să meargă în Insulele Canare? Se gândi la asta și aproape că începu să râdă. Se întrebă cum ar reacționa Trace dacă i-ar spune că, dacă el insistă să fugă de lume în următorii cincizeci de ani, ea avea să stea ascunsă cu el. Nu avea de gând să-l piardă, nici în favoarea lui Husad, nici a lui SIS, nici a propriei lui încăpățănări. Dacă își dorea o viață în hamac, avea să fie un hamac pentru doi.

Gillian învățase multe despre ea în ultimele săptămâni. Era capabilă să facă orice era nevoie. Putea face față oricărei situații. Mai mult, putea schimba orice era nevoie pentru a găsi fericirea care tot fugea de ea. Când frica reveni, se întreba ce ar face dacă Trace nu s-ar mai întoarce vreodată. Viața ei nu avea să se sfârșească. Știa că poți merge mai departe chiar dacă pierzi oamenii pe care îi iubești, doar că nu vei mai fi același. Știa că nu avea cum să se pregătească pentru asta. Trace o făcuse să se deschidă, să simtă dragostea în interior, ceea ce făcuse ca și ea să-l facă pe el să se deschidă. Nu avea de gând să-l piardă. Gillian își promise asta. Se uită din nou la ceas.

Comandă mâncare doar pentru că avea nevoie să-și ocupe timpul cu ceva. Apoi, se întrebă cum ar putea să mănânce ceva. Aproape decisese să anuleze comanda, când se auzi o bătaie în ușă.

Experiența o învățase să fie precaută. Chiar dacă știa că era păzită, Gillian se uită pe vizor. Mulțumită, deschise ușa și privi dezinteresată tava.

- Las-o aici, îi spuse ea, gesticulând, pentru că nu era convinsă că bărbatul vorbea engleză.

Și totuși, un cec era la fel în toate limbile. Gillian se apropie să-l semneze. Simți o înțepătură în braț și se dădu înapoi. Drogul își făcu imediat efectul, căci Gillian își pierdu echilibrul în timp ce se străduia să ia cuțitul de pe masă. Totul deveni negru în jurul ei chiar înainte de a putea rosti în sinea ei numele lui Trace.

capitolul 11

Și generalului Husad îi plăceau lucrurile frumoase. Îi plăcea să le privească, să le atingă, să le poarte. Și totuși, austeritatea sediului său îl mulțumea. O clădire militară necesita o anumită ambianță. Viața unui soldat nu ar putea fi niciodată una ușoară, altfel disciplina s-ar pierde. Credea asta chiar și atunci când purta mătăsuri și admira smaraldele soției sale.

Era un bărbat mic, uscățiv, în floarea vârstei, cu o voce amețitoare, cu o sclipire în ochi pe care unii o considerau semn de geniu, iar alții - de nebunie. Își dăduse singur titlul de general și, deși luptase într-adevăr în multe războaie, multe dintre medaliile pe care și le agăța în piept și le oferise singur. Uneori, își trata oamenii ca un tată indulgent, alteori ca un dictator fără suflet. Subordonații lui nu-l iubeau, dar se temeau de el suficient de mult pentru a-i asculta ordinele, fără a le pune în discuție.

În timpul întâlnirii cu Cabot, purta o mantie aurie, legată în jurul gâtului pentru a lăsa să se vadă uniforma împodobită cu medalii și cele două pistoale prinse la mijloc. Avea o figură impresionantă, impunătoare, iar părul alb era dat pe spate. Arăta foarte bine și vorbea ca un predicator. Minteia lui aluneca într-o zonă întunecată, violentă, pe care nici măcar medicația nu o mai putea controla în totalitate. Biroul lui era destul de bine mobilat, spre deosebire de al lui Kendesa. Masa era imensă, din stejar lustruit, și domina centrul încăperii. Canapelele și scaunele acoperite de perne erau așezate în cerc

în jurul ei. Avea rafturi pentru cărți și vitrine. Trase le analiză cu un aparent dezinteres. Nici o fereastră, observă el, și numai o ușă. Puțin probabil. Câteva rupii lipite pe perete, precum și un acvariu enorm în care, în apă limpede și albastră, înotau pești tropicali colorați.

- *Monsieur Cabot!* Husad întinse mâna cu sinceritatea și căldura unui vânzător de mașini care se află la un pas de câștigul lunar. Bine ai venit!

- Domnule general!

Trace îi răspunse la salut și-l privi în ochi pe bărbatul pe care jurase să-l ucidă. Ochii lui erau negri și cu sclipiri ciudate. Nebunie. Nu se putea să fii atât de aproape de el și să nu realizezi.

- Sper că nu ai avut probleme în timpul călătoriei.

- Deloc.

- Te rog, ia loc!

Trace luă un scaun și așteptă în timp ce generalul rămase în picioare, cu mâinile la spate. Kendesa rămăsese și el în picioare, tăcut, lângă ușă. Husad se plimbă puțin, sunetul cizmelor lui excesiv de lustruite fiind estompat de covor.

- Revoluția are nevoie atât de aliați, cât și de arme, începu el. Ducem un război sfânt în numele poporului, o luptă care cere să îi distrugem pe cei nedemni și necredincioși. În Europa și în Orientul Mijlociu, am reușit adesea să îi distrugem pe cei care ne erau împotriva. Se întoarse spre Trace cu capul sus, cu ochii înflăcărați. Nu este de ajuns. Avem misiunea, o misiune sfântă, să îndepărtăm guvernele opresive din lume. Mulți vor muri făcând ceea ce trebuie, sacrificându-se, până când vom reuși. Dar vom reuși.

Trace stătea liniștit observând că, așa cum aflase, vocea lui Husad denota o prezență puternică. Dar, deși

continuă pe această linie preț de zece minute, practic nu spuse nimic. Trace observă, de asemenea, că odată ce discursul se încheie, își îndreaptă atenția spre Kendesa. Căuta oare aprobare? Sau poate consiliere?

- Te rog să mă ierți, generale, dar misiunea ta mă interesează atât timp cât ne privește pe mine și pe asociații mei. Nu sunt nici patriot, nici soldat, ci om de afaceri. Trace își împreună mâinile și continuă: Tu ai nevoie de arme, iar eu pot să ți le livrez - desigur, contra cost.

- Prețul tău este prea ridicat, spuse generalul în timp ce se îndrepta spre birou.

- Prețul meu include și riscul pe care îl implică securizarea, depozitarea și livrarea mărfii. Și alții au același preț.

Husad se aplecă și scoase un TS-35. Tensionat, Trace îl auzi pe Kendesa făcând o mișcare bruscă, surprinzătoare în spatele lui.

- Această armă mă interesează foarte mult.

TS-35 era subțire și foarte ușoară. Chiar și într-un marș forțat, soldatul o putea căra la fel de ușor ca pe rația de hrană. Clemele erau mai subțiri decât un pachet mediu de țigări. Husad cântări în mâini arma în formă de suliță, apoi o ridică și ținti. În mijlocul frunții lui Trace.

Dacă era încărcată, iar Trace era sigur de asta, proiectilul avea să-l radă de pe fața pământului, apoi avea să îi omoare pe Kendesa și pe orice alt nefericit care se afla pe o rază de 50 de metri.

- Americanii tot discută despre pace, dar fac așa arme minunate. Husad vorbea cu glas visător. Pe noi ne consideră nebuni pentru că vorbim despre război. O astfel de armă a fost făcută pentru un războinic. Iar războiul este sfânt, este justificat, războiul ține loc de hrană și de apă.

Trace simți cum transpirația îi îngheață pe spate. Ar fi prostesc și patetic să moară acum și aici.

- Cu tot respectul, generale Husad, arma îți va aparține după ce vei plăti pentru ea.

Degetul se opri o clipă pe trăgaci, se îndoi, apoi se retrase. Cu un zâmbet fermecător, Husad lăsă arma jos.

- Desigur. Suntem războinici, dar suntem cinstiți. Îți vom cumpăra marfa, *monsieur Cabot*, și cerem, în numele prieteniei, să accepți cu o jumătate de milion de franci mai puțin.

Măinile lui Trace tremurau în timp ce se întindea după o țigară. Se gândea să accepte pentru a supraviețui și să termine odată cu asta, pentru a face ce avea de făcut. Dar un bărbat precum Cabot nu ar fi renunțat niciodată atât de ușor. Și nici Husad și Kendesa nu se așteptau la asta.

- Pentru a grăbi lucrurile, generale, vom scădea prețul cu un sfert de milion, cu plata la livrare.

Arma se afla acum pe biroul lui Husad, și acesta o mângâia ca pe un copil sau un animal. Trace văzu din nou cum privirea lui îl căuta pe Kendesa.

- Vom face hârtiile. Vei fi condus înapoi la Sefrou. În trei zile, vei face livrarea - personal.

- Plăcerea e de partea mea.

Trace se ridică.

- Mi s-a spus că ești interesat de oaspetele nostru. Husad zâmbi. Dinții lui străluceau; la fel și ochii. Interes personal?

- Afacerea reprezintă mereu un interes personal pentru mine, generale.

- Poate ai vrea să-l vezi pe doctor. Kendesa se va ocupa de tot.

- Desigur, generale.

Kendesa deschise ușa. Trace îl văzu aruncând o privire neliniștită atât lui Husad, cât și armei, înainte de a ieși pe coridor.

- Te-ai temut, *monsieur Cabot*?

- Spre deosebire de tine, eu cunosc puterea acelei arme. Poate că tu vei accepta să mori pentru cauză, Kendesa. Eu, nu. S-ar putea ca asociații mei să considere imposibil să continue negocierile cu cineva atât de instabil.

- Generalul este puțin stresat.

Trace își aruncă țigara pe podeaua de piatră, o stinse cu piciorul și decise să-și asume riscul.

- Mi s-a spus că sunt un bun observator. Cine se află la conducere, Kendesa? Cu cine fac, de fapt, afaceri?

Kendesa nu spuse nimic. Așa cum obișnuia, purta un costum occidental, fără zorzoane și bijuterii. Luă decizia imediat, deoarece se gândise la asta în ultima vreme. Dacă nu avea să fie în continuare mulțumit de Cabot, îi era ușor să scape de el.

- Așa cum se întâmplă adesea, cel care deține titlul nu este decât un figurant. Starea mintală a generalului s-a înrăutățit în ultimii ani. A fost datoria mea să-mi asum responsabilitatea. Așteptă, pentru a fi sigur că Trace înțelegea. Te influențează asta cumva?

„Nu a fost generalul“, se gândi Trace, „ci Kendesa“. Kendesa ordonase asasinarea lui Charlie, răpirea lui Fitzpatrick. Dar prefera să aibă de-a face cu Kendesa decât cu marioneta aia pe jumătate nebună.

- Mă bucură, răspunse Trace.

- Excelent.

Generalul devenise aproape inutil. Odată ce Fitzpatrick avea să se achite de sarcină, Kendesa avea să dețină toată puterea. Și cât de bine i-ar fi să fie sprijinit de organizația lui Cabot și de bunăstarea pe care i-o aducea.

Kendesa trecu pe lângă doi gardieni înarmați. Scoțând o cheie din buzunar, descuie o ușă. Nici un laborator de cercetare și dezvoltare nu ar fi putut fi mai bine echipat. Lumina era orbitoare, și fiecare suprafață era impecabilă. Trace observă două camere de supraveghere înaintea de a-și îndrepta atenția spre fratele lui Gillian.

Era bărbatul din fotografie, dar slăbise, îmbătrânise. Chinul îi brăzdase riduri pe față și îi înnegrise zona din jurul ochilor. Era proaspăt bărbierit, dar părul lui, mai închis la culoare și mai des decât al lui Gillian, părea neîngrijit. Halatul lui atârna liber peste blugi și o cămașă albastră.

Flynn se depărtă de microscop și se ridică. Ura din ochii lui îl liniști pe Trace. Nu renunțase. Dacă avea atât de multă putere să urască, avea și puterea de a evada.

- Doctore Fitzpatrick, cum merg lucrurile azi?

- Nu mi-am mai văzut fiica de două zile.

- Am discutat despre răsplată, doctore.

Flynn strânse un pumn. Făcuse față torturii lor. Era sigur că știa și Kendesa asta. Doar amenințarea că aveau să o închidă pe Caitlin în acea cămăruță întunecată îl ținea în laborator.

- Sunt aici. Accentul lui irlandez era evident. Lucrez. Mi s-a promis că nu va fi rănită și că o voi vedea zilnic dacă voi coopera.

- Mi-e teamă că generalul crede că lucrezi cam încet. O vom aduce când vom vedea ceva progrese. Între timp, lasă-mă să ți-l prezint pe domnul Cabot. Este interesat de munca ta.

Flynn se întoarse spre Trace, privindu-l cu ură.

- Du-te dracu'!

Trace voia să-l felicite, dar înclină din cap nepăsător.

- Munca ta te va face celebru, doctore Fitzpatrick.

Trace privi în jur, exagerat de interesat de laborator, în timp ce căuta o altă ieșire.

- Fascinant. Organizația mea crede că serul tău va aduce un profit enorm.

- Nu îți vor mai folosi la nimic banii când un nebun va distruge lumea.

Trace zâmbi. Deci înțelegea. I se adresă calm:

- Serul tău va aduce profit și putere acelor suficient de deștepți care îl vor avea. Sunt ceva progrese? îl întrebă pe Kendesa.

- Merge greu.

De data asta, Kendesa zâmbi și-l privi cu atenție pe Trace.

- Piesa care lipsește este sora lui Fitzpatrick. Deține anumite notițe, anumite cunoștințe care vor ajuta la finalizarea cercetărilor. Ți se va alătura, doctore.

Trace simți că rămâne fără suflu. Înainte să poată spune ceva, Flynn se repezi la el.

- Gillian? Ce i-ai făcut?

Kendesa scoase imediat arma.

- Calmează-te, doctore! Este teafără. Îi zâmbi straniu lui Trace. Știi, *monsieur*, că ai alături drept partener de călătorie pe sora dragului nostru doctor?

- Eu? Putea să o joace în două feluri. Dar, dacă mergea pe mâna instinctului și-l ataca, Flynn Fitzpatrick avea să fie mort. Mă tem că te înșeli. Femeia pe care am adus-o cu mine în Casablanca e o târfă americană pe care am agățat-o la Paris. Atrăgătoare, amuzantă și nu prea deșteaptă.

- Aș zice că mult mai deșteaptă decât tine, *monsieur*. Te-a folosit.

Deci atât știa. Pentru prima dată, Trace se simțea recunoscător celor de la SIS pentru personajul său bine construit.

- Te înșeli.

În vocea lui se simțea un strop de furie.

- Nu, regret, dar tu ești cel care se înșală. Femeia s-a dat la tine intenționat, sperând că o vei aduce mai aproape de noi și de fratele ei. Presupun că este o actriță bună.

- Foarte bună. Dacă ai dreptate.

- Am. Nu cu mult timp în urmă, a fost în Mexic, unde a căutat și a găsit ajutorul unui agent SIS. Presupunem că el este cel care a îndrumat-o. Ai auzit de Il Gatto, Cabot?

Trace scoase o țigară, asigurându-se că nu-i tremura mâna.

- Am auzit de el.

- Caută să se răzbune pe general, și s-a folosit de tine și de femeie pentru a reuși.

- Cine e?

- Regret, dar încă nu dețin această informație. Imediat, calmul exersat fu repede înlocuit de furie. Generalul s-a cam grăbit să-i execute pe trei dintre bărbații care l-ar fi putut identifica. Dar femeia știe și ne va spune. În curând.

- Unde e? Trace scoase fumul. Nu voi tolera să fiu luat de prost de o femeie.

- Pe drum, dacă nu cumva o fi ajuns. Ești liber să-i vorbești când te vei întoarce. De îndată ce vom avea notițele ei și ne va spune cine este Il Gatto, voi considera o favoare amicală să o las pe mâna ta.

- Nenorocitul!

Flynn ridică pumnul, și l-ar fi lovit dacă Trace nu ar fi fost mai rapid. Prinzând mâna lui Flynn, i-o suci la spate și-l ținu aproape, foarte aproape.

- Curva de sorta mi-o va plăti!

Flynn vru să riposteze, dar era imobilizat.

- Mi-o veți plăti și ea, și tu, doctore. Îl împinse. Am văzut suficient, spuse Trace scurt și se îndreptă spre ușă.

- Lasă-mă să o văd pe Caitlin. Lasă-mă să-mi văd fiica, nenorocitele, strigă Flynn.

- Poate mâine, doctore, spuse Kendesa calm. Poate vom face o reuniune de familie.

Cu același calm, deschise ușa și-l încuie înăuntru. Se simți încântat să-l vadă pe atrăgătorul Andre Cabot răvășit.

- Nu trebuie să te simți prost, prietene. Femeia, ghidată de Il Gatto, a fost un adversar pe măsură.

Trace se întoarse spre el. Într-o clipă, îl puse pe Kendesa la zid. Deși gărzile își îndreptaseră armele spre el, luă cheia din buzunarul lui Kendesa.

- Nu-i voi permite să mă ia de prost. Femeia este teafără?

Kendesa le făcu gărzilor semn să se retragă în timp ce Trace se mai relaxă.

- Avem nevoie de ea teafără.

- Bine! Foarte bine. Când mă voi întoarce, peste trei zile, o vreau. Ia ce informații vrei, Kendesa. Ia informațiile și apoi las-o pe mâna mea. Între noi fie vorba, prețul mărfii va putea fi redus cu încă un sfert de milion de franci.

Kendesa păru surprins.

- Prețul mândriei tale este foarte ridicat.

- După ce termin cu ea, își va dori din suflet ca tu să o fi ucis. Trace își îndreaptă haina și păru că își recapătă controlul. Presupun că fata încă este în viață.

- Se află la etajul al doilea. Este liniștită datorită sedativelor ușoare. Sunt foarte înflăcărați irlandezii ăștia.

- Într-adevăr! Trace găsi mașina și șoferul exact acolo unde îi lăsase. Le voi spune asociaților mei. Dacă documentele sunt în regulă, vom încheia afacerea.

- Cabot. Kendesa blocă ușa mașinii. Te-a deranjat Il Gatto?

Trace îl privi în ochi pe Kendesa.

- Cred că nu-l interesez așa tare ca tine. Dar ar trebui să fiu prudent, *mon ami*. Pisicile sunt imprevizibile.

Trace se așeză pe bancheta din spate și, pentru prima dată în ultimii ani, începu să se roage.

Avea să piardă mult timp dacă se întorcea la Sefrou, îl contacta pe Breintz și aduna armele. Când șoferul începu să coboare panta muntelui, Trace se hotărî să renunțe la serviciile lui și să se întoarcă. Dar cât de departe ar putea ajunge singur, cu un pistol minuscul?

Nervos din cauza propriei neputințe, se uită la ceas. Reactivă dispozitivul de localizare, dar era interesat mai mult de oră. Avea să se întoarcă înarmat până la lăsarea serii.

Ea avea să fie bine. Era puternică. Era mai curajoasă decât ar fi trebuit. Avea să se întoarcă după ea și avea să o elibereze, indiferent de consecințe, indiferent de sacrificii. Dar transpirația rece îi reaminti că trebuia să se teamă nu numai pentru viața lui, ci și pentru a altora. Când cauciucul explodează, fu aruncat de partea cealaltă a mașinii. Își recapătă poziția, înjurând. Instinctiv, băgă mâna în buzunar când coborî din mașină. Șoferul ieși

și el, merse să verifice roata, apoi se prăbuși. Trace scoase pistolul. Bănuia o ambuscadă. Breintz apăru de după o stâncă.

- Minteța ți-e departe, prietene. Dacă aș fi vrut să te omor, ai fi fost mort până acum.

Trace băgă pistolul în buzunar.

- Au luat-o pe Gillian.

- Știu. Una dintre gărzile ei de corp a reușit să mă contacteze. Breintz coborî cu grijă. Am ordine să-ți dau douăsprezece ore să eliberezi familia Fitzpatrick. Dacă dai greș, sediul Hammer va fi distrus.

- Dă-mi arma ta!

- O pușcă? Breintz păru surprins. Cât tupeu!

- N-am prea mult timp la dispoziție. Dă-mi pușca!

- Pentru prima dată, Il Gatto nu-și folosește mintea. Breintz se aplecă să verifice hainele șoferului. Este posibil ca femeia să fie mai mult decât o misiune? Breintz scoase pălăria brodată a șoferului și și-o puse pe cap. Se potrivește perfect.

Trace încercă să se calmeze.

- Tu conduci. Putem să doborâm gărzile de la intrare și să le folosim armele. Planul este destul de simplu. Îl eliberăm pe Fitzpatrick, apoi le gălesc pe Gillian și pe fetiță.

- De acord! Breintz îi făcu semn să-l urmeze. Urca stâncile mai ceva ca o capră. Trace văzu cutia pe care o cumpăraseră de la Bakir. Breintz zâmbi. Am mai lucrat cu tine. Îi dădu lui Trace un lansator de grenade. Asta e țara mea. Aș zice, cu modestie, că am niște contacte excelente.

Trace dădu jos jacheta din mătase a lui Cabot și o aruncă în noroi. Puse pe după umăr bareta armei și mai luă una.

- Am uitat cât erai de priceput.
- Prietene - Breintz asamblează o armă -, acum sunt chiar mai bun. Trage își legă de mijloc o centură cu muniție.
- Trebuie să așteptăm până la căderea nopții. Breintz stătea picior peste picior.
- Va veni curând.
- Nu ai ordine să mă însoțești.
- Nu! Breintz își închise ochii și începu să mediteze. Charles Forrester a fost un bărbat bun.
- Mulțumesc!
- Dorindu-și să poată găsi aceeași pace, Trance se așeză lângă el. Și așteaptă apusul.

Gillian se trezi cu greu, foarte amețită. Auzi plânsete, silențioase și sincere, și se întrebă dacă ea era de vină. Simți ceva cald lângă ea, apoi o îmbrățișare caldă. Se întoarse instinctiv.

- Mătușă Gillian, te rog, trezește-te! Te rog, mătușă Gillian, sunt așa speriată!

Era ca un coșmar. Gillian simți că transpira. „E doar un vis”, își spuse. Dar rugămintțile lui Caitlin erau din ce în ce mai clare. Deschise ochii și o văzu.

- Am crezut că ai murit. Cu ochii umflați și roșii, Caitlin își îngropă fața în părul lui Gillian. Te-au aruncat în pat, și tu ai rămas așa nemișcată, încât am crezut că ai murit.

- Scumpo! Încercă să se ridice, dar aproape că leșină iar. Drogul fusese puternic și o lăsase cu o durere de cap îngrozitoare și cu stări de vomă. Nefiind sigură dacă era real, se apropie și-i atinse fața lui Gillian.

- Oh, scumpo, tu ești! Chiar tu ești! Trăgând-o mai aproape de ea, o legănă. Oh, Caitlin, draga mea, haide,

plângi. Scumpa mea, cât de speriată trebuie să fi fost singură aici. Sunt cu tine acum.

- Ai venit să ne iei acasă?

Unde era acasă? Și unde se aflau? Privind în jur prin camera întunecoasă, Gillian își aminti de ospătar, iar apoi frisoanele. Închise ochii și se blestemă din cauza prostiei sale. Îl prinseseră și pe Trace? Oh, Doamne, îl prinseseră și pe el?

- Putem merge acasă acum? Te rog, vreau acasă!

- În curând, șopti Gillian. Imediat ce va fi posibil. Caitlin, poți să-ți ștergi ochii și să vorbim?

Cu suspine și sughițuri, Caitlin se apropie.

- Nu vei pleca, nu?

- Nu! Nu te voi părăsi. Mai degrabă ar muri, își promise sieși în timp ce o ținea în brațe pe Caitlin. Unde este tatăl tău?

- Îl țin jos, în laborator.

- Este în regulă? Fii curajoasă, scumpo! Este tatăl tău în regulă?

- Pare bolnav. Nu-mi amintesc când m-au lăsat să-l văd ultima oară. Își șterse obrazii uzi cu mâinile. O dată a și plâns.

- Este în regulă. Totul va fi bine. Este... Se opri, amintindu-și cu câtă grijă scotocise Trace camerele lor de hotel pentru a găsi microfoanele. Era posibil ca ele două să fie ascultate chiar acum. Nu-i putea rosti numele și nu-și putea liniști nepoata că aveau să primească ajutor.

- Sigur trebuie să existe o cale de scăpare, spuse ea. Nu trebuie decât să avem răbdare. Acum, suntem împreună. Îi duse apoi degetul la buze, făcându-i semn să păstreze liniștea. Cât de silențios putu, cercetă camera. Știa că acum trebuia să se bazeze mai degrabă pe noroc

decât pe abilitățile ei. Când găsi microfonul, primul ei instinct fu să-l distrugă. Chiar și cel mai mic semn de sfidare ar fi satisfăcut-o. Dar apoi, gândi la rece. Lăsă microfonul la loc și se urcă în pat.

- Am întâlnit un bărbat în Mexic, începu ea, știind că oricine asculta știa deja asta. Mi-a spus că mă va ajuta. Are un nume amuzant, Caitlin. Il Gatto. Înseamnă pisică.

- Arată ca o pisică?

- Nu! Gillian zâmbi. Dar gândește ca una. Când va vedea mâine că nu-l voi contacta, spuse ea, va veni după noi.

- Și ne va duce acasă?

- Da, draga mea. Știi unde ne aflăm?

- Este ca o peșteră mare cu multe tuneluri.

- Înțeleg. Gillian îi cercetă pupilele lui Caitlin. Droguri. Se înfurie imediat. Te-au dus vreodată afară?

- Nu, nu există ferestre.

Caitlin tresări când ușa se deschise și un bărbat cu o pușcă intră cu o tavă. O puse pe marginea patului, arătă spre ea, apoi ieși.

- O dată l-am mușcat, spuse Caitlin, mai întremată.

- Foarte bine!

- M-a lovit.

- Nu o va mai face. Gillian privi tava. Erau niște orez și niște carne, alături de două pahare cu lapte. Le miroși. Ai mâncat bine?

- Mâncarea nu are gust bun, dar mi se face foame. De fiecare dată când mănânc, mi se face somn.

- Trebuie să mănânci, draga mea. Dar clătină din cap în timp ce ridică tava. Te ajută să-ți menții puterile. Gillian vărsă conținutul de pe ambele farfurii sub pat. Și trebuie să dormi. Aruncând o privire în jur pentru

a găsi un loc potrivit, turnă laptele peste o grămadă de lenjerii murdare dintr-un colț. Caitlin o privi mirată. Haide, scumpo, încearcă să mănânci mai mult. Când Caitlin își duse mâna la gură și chicoti, pe Gillian o luă transpirația. Așa. Acum, bea-ți laptele! Râzând și ea, Gillian se urcă în pat. O lumină poznașă apăru în ochii lui Caitlin.

- Nu-mi place laptele.

- Este benefic oaselor. Doar nu vrei să ai oase moi, nu-i așa? Gillian o mângâie. Se apropie să-i spună ceva la ureche. Ți-au pus ceva în mâncare, ceva care te adoarme. Trebuie să te prefaci că dormi ca să nu afle că nu ai mâncat. Fă ce-ți spun! Dacă vreunul dintre bărbați se întoarce, stai nemișcată ca să nu-și dea seama că i-am păcălit.

Caitlin dădu aprobator în cap.

- Nu pleca, mătușă Gillian.

- Nu, nu voi pleca.

Gillian legănă copilul. În întuneric, privea tavanul și făcea planuri.

Apusul era încântător. Munții deveniră roz, iar nisipul - galben. La lăsarea întunericului, Breintz se schimbă în hainele șoferului după ce repară roata, în timp ce Trace încărca armele în mașină.

Lucrau în liniște. Totul fusese stabilit. Când soarele dispăru după piscurile înalte, Trace se întinse pe podeaua mașinii, iar Breintz se urcă la volan. Se îndreptau spre est pentru ultima oară.

Breintz începu să fluiere în timp ce se apropiau. Așa cum o făcuse și Trace, observă santinelele de pe margine. Urmând instrucțiunile lui Trace, introduse codul și așteptă ca ușa să se deschidă. După ce opri mașina

înăuntru, se lăsă în jos pentru a-și dezvălui cât mai puțin identitatea. Un gardian se apropie de ușă.

- Ai ajuns la timp, spuse el chiar înainte ca Breintz să-i dea un cot în gură.

Trace coborî din mașină și se îndreptă spre laborator. Se opri după câțiva metri. Încă doi gardieni fură doborâți în liniște. Trace știa că trebuiau să se miște repede odată ajunși în laborator. Acolo, camerele de vedere aveau să-i dea de gol. Trace se dădu într-o parte, în timp ce Breintz mergea înainte, pășind încet.

- O țigară, ceru el în arabă, cu vocea puțin neclară. La ce bun să bei vin dacă nu ai și o țigară?

Când unul dintre gardieni izbucni în râs, Trace și Breintz grăbiră pasul. Nici un foc.

- Încă ai țintă bună, comentă Breintz în timp ce Trace băga cheia în ușă.

- Și a ta se perfecționează. Respirând adânc, Trace deschise ușa. Continuă să lucrezi, îi spuse el încet lui Flynn când acesta îl observă. Stai cât de mult poți cu spatele la camere.

În ciuda ordinelor, Flynn lăsă deoparte eprubetele și testele.

- Tu!
Era în privirea lui ceva care îi spunea lui Trace că fusese împins aproape de limită.

- Pentru numele lui Dumnezeu, dacă vrei să-ți scoți fiica de aici, continuă să lucrezi. Nu vreau ca pe camere să se înregistreze vreo activitate neobișnuită până în ultimul moment.

- Continuă, spuse calm Breintz în timp ce cerceta în jur.

- Ia nenorocitul ăla de tub și fă-te că lucrezi! Sunt de la SIS.

Flynn luă eprubeta, dar cu o privire amenințătoare.

- Ești un porc.

- Poate, dar sunt aici să vă scot pe tine și pe copil - și pe netoata de soră-ta. Continuă să lucrezi. Vrei să vezi o insignă? Trace se uită spre prima cameră. Fă ce îți spun, fă-o încet, fă-o cum trebuie.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Flynn să se supună, dar reținerea era evidentă.

- Am crezut că ești francez.

- Sunt irlandez, ca tine, Fitzpatrick, spuse Trace râzând, încercând să-l liniștească. Și, pentru numele lui Dumnezeu, zise el folosind accentul lui Colin, un alter ego, vom ieși de aici și vom arunca în aer locul ăsta.

Poate din disperare, dar Flynn îi răspunse:

- Dau eu prima sticlă când totul se va sfârși!

- S-a făcut! Acum, mișcă-te cât poți de mult spre stânga, pentru a nu mai fi văzut de cameră. Mergi și ia hârtiile alea.

Flynn lăsă jos eprubeta și îi dădu ascultare. Cu spațele la camere, răsfoi hârtiile ca și cum ar fi verificat niște calcule.

- Cum ne-ai găsit?

- Sora ta a contribuit mult la asta. Dacă ai măcar pe jumătate curajul ei, vom reuși. Continuă să citești. Ceva nu se leagă. Scoate-ți pixul ca și cum ai vrea să notezi ceva. Voi arunca acea cameră în aer. Când o voi face, fugi. Breintz te va scoate afară în timp ce eu voi merge după copil și după Gillian. Acum!

Trace o aruncă în aer cu o singură explozie. Când Flynn ieși pe ușă, ambii agenți aveau armele pregătite.

- Dă-mi zece minute, îi spuse Trace lui Breintz.

- Nu plec fără Caitlin!

- O scot eu. Trace îl împinse pe Flynn spre Breintz. Tu ești cheia. Dacă pun iar mâna pe tine, nici unul din noi nu va scăpa cu viață.

- Este copilul meu. Îngrijorarea și disperarea se transformaseră într-o hotărâre de neclintit. Nu o voi lăsa în urmă.

- Ești fratele ei, clar, bombăni Trace. Și nu mai avem timp. Îi puse o armă în mâini lui Flynn. Știi să o folosești?

Flynn simți o urmă de speranță.

- Cu plăcere!

- Roagă-te la ce dumnezei dau cele mai bune rezultate, îi spuse Trace lui Breintz.

- Am făcut-o deja.

Gillian auzi ușa deschizându-se și rămase întinsă în pat alături de Caitlin. Copila adormise într-adevăr, un somn neforțat. Gillian strânse arma aia amărâtă în mână. Cât timp stătuse în întuneric, încercase să se împace cu gândul că Trace nu mai era. Îi descoperiseră înșelăciunea, îl omorâseră, iar pe ea o răpiseră.

Voia să-l plângă, să strige. Dar mai întâi avea să se răzbune și să redea libertate familiei ei. Cu ochii pe jumătate deschiși, văzu un bărbat aplecându-se asupra ei. Gillian își ținu răsufarea și se întoarse. Marginea farfuriei îl lovi cu toată forța peste nas. Auzi osul spărgându-se, văzu sângele țâșnind. Cât timp bărbatul era orbit de durere, ea luă cealaltă farfurie și-l lovi din nou. El se dezechilibra, dar apucă să o prindă de mână. Cu mâna răsucită, își aminti ce-i spusese vecinul din New York: „Țintește-i ochii“. De data aceasta, bărbatul scânci. Patul armei o izbi în timp ce bărbatul încerca să o scoată.

Și iat-o luptându-se pentru viața ei. Prinsă într-un val de frică și furie, o auzi pe Caitlin plângând. Așa cum o auzise în coșmaruri. Auzind-o, Gillian luptă ca o nebună. Era acolo, ținându-i piept bărbatului pe care nu-l mai văzuse niciodată, dar care era acum la picioarele ei.

- Mătușă Gillian! Caitlin se dădu jos din pat și o prinse pe Gillian de picioare. A murit? Bărbatul cel rău a murit?

- Cred... Nu știu. Se balansă, ca și când drogul începuse să-și facă din nou efectul. Nu știu. Trebuie să plecăm. Apoi, auzi împușcături, foarte aproape, din ce în ce mai aproape. Împingând-o pe copilă în spatele ei, Gillian ridică din nou arma. Mâinile ei erau alune-coase din cauza transpirației, dar era gata să o protejeze.

Primul gardian fusese mai rapid decât se așteptase Trace. Alarma fusese dezactivată, și dacă nu ar fi avut noroc și un atac frontal brutal, ar fi fost încercuiți. Ajunseră la cel de-al doilea nivel.

- Îi voi ține aici. Breintz se poziționează în spatele unei coloane în capul scărilor. Găsește femeia și copilul. Trace luă lansatorul de grenade și aruncă trei pe culoar. Ferește-te, îi ordonă lui Flynn și începură să se deplaseze. Sparse vreo șase uși, până când văzu una care era deja deschisă. Cu spatele la perete, strânse arma cu ambele mâini și trase aer în piept înainte de a intra, pregătit să tragă. Glonțul tras de Gillian îi nimeri umărul stâng. Era prea șocat pentru a simți durerea.

- Dumnezeu, femeie!

- Trace! Lăsând arma în jos, se apropie de el. Oh, Trace, am crezut că ai murit.

- Aproape.

Își șterse degetele de cămașă, dezgustat când le văzu devenind roșii.

- Flynn.

Suspinând, îi sări în brațe.

- Da!

Caitlin apăru și fu luată în brațe de tatăl ei.

- Să lăsăm reuniunea de familie pentru mai târziu, le spuse Trace. Să mergem. Breintz! Trace mai trase câteva focuri la primul nivel pentru a-l acoperi pe agent. Scoate-i! Îi țin eu ocupați. Scoase arma pe care o luase de la unul dintre gardieni. 15 minute, spuse el printre dinți. Setează-l la 15 minute.

- Aș vrea să te revăd.

- Mda!

Trace își șterse sudoarea de sub ochi. Se îndreptă spre scări, trăgând la nimereală, înainte ca Gillian să conștientizeze ceea ce făcea.

- Nu! Nu poate face asta!

Dar putea. Gillian știa că el trebuia să-și înfrunte soarta, așa cum și ea trebuia.

- Îmi pare rău, Flynn. Îl sărută repede. Trebuie să rămân cu el. Fugi!

Apoi alergă în urma lui Trace.

Trace declanșă o serie de explozii care nu numai că eliberă scările, dar aproape le distruse. Era la jumătatea drumului când auzi zgomot în spatele lui. Pentru a doua oară, dădu peste Gillian.

- Ce dracu'...?

- Știi că au mai multe șanse dacă ne despărțim. Eu rămân cu tine. Așa ne-a fost înțelegerea.

Era prea târziu să o trimită înapoi. Dacă ar fi avut chiar și numai câteva secunde la dispoziție, ar fi țipat la ea. În schimb, o prinse de braț și o trase după el.

Făcuseră destule pagube, observă Trace cu satisfacție. Dar și confuzie. Generalul era afară, laudându-se și trăgând cu acel TS-35. Văzând pagubele produse sediului, la care se adăugau victimele făcute în rândul oamenilor lui, le ordonă să rămână și să lupte împotriva armatei invadatorilor. Atacul neașteptat îl făcuse să o ia razna de tot. Trace își ridică arma. Generalul căzu înainte ca el să apese pe trăgaci.

- Prostule! Kendesa apăru în mantia lui aurie. Ți-a trecut vremea! Aplecându-se, ridică arma americană. Cât de mult ne-ai costat! Se întoarse și începu să strige la soldații disperăți. La intrarea principală, idioților! le ordonă el. Blocați intrarea principală!

„Prea târziu“, se gândi Trace râzând în timp ce apăru.

- Ai pierdut, Kendesa. Iar prostul ești tu, pentru că ai crezut că o femeie m-a putut duce de nas așa cum te-am dus eu.

- Cabot!

- Când îmi convine.

Expresia lui Kendesa se schimbă.

- Il Gatto, în sfârșit.

- Exact la sfârșit. Ne-am încheiat afacerile, Kendesa, iar asta este ceva personal. Poate ar fi trebuit să-l omoare pe loc. Se pregătise pentru asta. Dar, înainte de a dovedi dacă era pregătit, generalul își scoase arma.

- Trădătorule! Se prăbuși în timp ce trase. Kendesa se dădu în spate, dar nu căzu. Trace ținti din nou. De data asta, fu mâna lui Dumnezeu. Pământul începu să se zguduie violent. Primul gând al lui Trace fu că Breintz setase explozia mai devreme. O luă pe Gillian de mână și începu să alerge. Altă zdruncinătură îi izbi pe amândoi de peretele stâncos.

- Cutremur, spuse Trace în timp ce se chinuia să respire. Unul serios. Locul ăsta se va prăbuși.

- Au ieșit, nu e așa?

- Au avut timp.

Era singura speranță pe care i-o putea da.

Alergară spre pasaj, care se prăbuși în fața lor. Gillian auzi țipete în timp ce praful o orbea. Fără să respire, Trace o trase după el.

- Trebuie să mai fie o cale de scăpare. Nu vom reuși să ajungem la ieșirea din față. Se bază din nou pe instinct, și schimbă direcția. Ar trebui să aibă o ieșire, spuse el în timp ce sparse yala. Trăgând-o pe Gillian înăuntru, căută ceea ce era evident. Uită-te după un buton, un mecanism, strigă în timp ce căuta prin bibliotecă.

Auzea pietrele căzând de la înălțime. Ceva ardea, iar focul era aproape. Cu ambele mâini, căuta printre cărți. Apoi îl găsi. Se deschise o ușă. Coridorul era strâmt și vibra din cauza cutremurului. Dar era nepăzit. Rugându-se ca norocul să nu-l părăsească, o trase după el. În câteva secunde, erau afară.

Bărbații alergau și țipau speriați. În spatele lor, clădirea se prăbușea, iar bucățile de piatră ce cădeau pe pământ făceau un zgomot aproape insuportabil. Apoi zgomotul deveni și mai intens ca urmare a primei explozii. Trace alergă fără să zăbovească o clipă. Nimeni nu veni după ei. Lui Gillian i se păru că alergaseră kilometri. El nu o lăsă deloc să se oprească, dar nici ea nu ceru. Apoi, ca o umbră, Breintz apăru de după o stâncă.

- Deci ne întâlnim din nou!

- Așa se pare.

Trace o duse pe Gillian după roci, la un adăpost improvizat.

- Zeii au făcut să nu fie nevoie să ne ducem planul la bun sfârșit.

Cu calmu-i caracteristic, Breintz îi oferi lui Trace un binoclu cu infraroșu. Ducându-l la ochi, Trace se concentrează în direcția din care veniseră.

- N-a mai rămas prea mult.

- Și Kendesa?

- Generalul a avut grijă de el. Trace lăasă binoclul jos. Dacă nu, zeii tăi s-au ocupat de el. Hammer s-a prăbușit. Îi înapoie binoclul. Te așteaptă o promovare.

- Și pe tine!

- Eu am terminat-o!

Stătea cu spatele sprijinit de o stâncă și o privea pe Gillian înconjurată de familie.

- Îți rămân dator. Flynn o ținea pe fiica lui în poală, alături de ei aflându-se sora lui.

- Îmi fac datoria.

- Oricum ar fi, îți sunt dator. Cum te numești?

Trace acceptă sticla pe care Breintz i-o oferi. Înghițitura lungă pe care o luă era suficientă pentru o săptămână.

- O'Hurley.

- Îți mulțumesc, O'Hurley, că mi-ai redat fiica.

Caitlin se apropie și-i șopti ceva la ureche tatălui ei. Apoi, la îndemnul lui, se ridică și merse spre Trace.

- Tata mi-a spus că ne-ai salvat.

- Ceva de genul ăsta. Era mai slabă decât în poză, iar ochii ei erau prea mari pentru fața sa palidă. Incapabil să reziste, Trace se apropie și o trase ușor de una dintre șuvițele ei roșcate. Acum, totul este în regulă!

- Pot să te îmbrățișez?

Încurcat, el ridică din umeri.

- Da, sigur!

- Zeii au făcut să nu fie nevoie să ne ducem planul la bun sfârșit.

Cu calmu-i caracteristic, Breintz îi oferi lui Trace un binoclu cu infraroșu. Ducându-l la ochi, Trace se concentrează în direcția din care veniseră.

- N-a mai rămas prea mult.

- Și Kendesa?

- Generalul a avut grijă de el. Trace lăasă binoclul jos. Dacă nu, zeii tăi s-au ocupat de el. Hammer s-a prăbușit. Îi înapoie binoclul. Te așteaptă o promovare.

- Și pe tine!

- Eu am terminat-o!

Stătea cu spatele sprijinit de o stâncă și o privea pe Gillian înconjurată de familie.

- Îți rămân dator. Flynn o ținea pe fiica lui în poală, alături de ei aflându-se sora lui.

- Îmi fac datoria.

- Oricum ar fi, îți sunt dator. Cum te numești?

Trace acceptă sticla pe care Breintz i-o oferi. Înghițitura lungă pe care o luă era suficientă pentru o săptămână.

- O'Hurley.

- Îți mulțumesc, O'Hurley, că mi-ai redat fiica.

Caitlin se apropie și-i șopti ceva la ureche tatălui ei. Apoi, la îndemnul lui, se ridică și merse spre Trace.

- Tata mi-a spus că ne-ai salvat.

- Ceva de genul ăsta. Era mai slabă decât în poză, iar ochii ei erau prea mari pentru fața sa palidă. Incapabil să reziste, Trace se apropie și o trase ușor de una dintre șuvițele ei roșcate. Acum, totul este în regulă!

- Pot să te îmbrățișez?

Încurcat, el ridică din umeri.

- Da, sigur!

Fata se lipi de el și, cu optimismul copilăriei, chicoti.
- Miroși cam urât, spuse ea, fără urmă de răutate.

Cred că și eu.

- Puțin.

În timp ce îl săruta pe obraz, Trace o strânse în brațe, iar privirea lui căzu asupra lui Gillian.

- Doar puțin, îi șopti ea. Nu putem schimba decât unele piese. Dar merită. Deoarece se temea că avea să izbucnească în lacrimi, se ridică și se retrase puțin. Îl auzi venind în urma ei. Știu că vrei să știi cum am ajuns acolo și ce s-a întâmplat, dar nu pot vorbi despre asta acum.

- În regulă. Este în regulă. Îi mângâie părul, apoi se opri. Trebuie să ne mișcăm. Ne așteaptă un avion în Se-frou, care ne va duce la Madrid. SIS va avea grijă de voi.

- Am crezut că te-au omorât. În ochii ei strălucea ceva ce aducea mai mult a furie decât a lacrimi. Am crezut că ai murit, iar tu nu știi să vorbești decât despre avioane și SIS?

Trace atinse sângele care îi curgea din umăr.

- Singurul glonț pe care l-am încasat a fost de la tine.

- O, Doamne, am uitat. Veni spre el repede. Te-aș fi putut ucide.

- Nu la cum țintești.

- Te înșeli. Își șterse gura cu dosul palmei. Am ucis un om. Cu mâinile goale. Acum, se uita la ele și tremura. Nici nu i-am văzut fața, dar l-am ucis.

- Și crezi că vei putea trăi cu asta. Trace îi cuprinse fața în palme pentru a o putea privi în ochi. Fața ei era murdară și sângera din cauza unei zgârieturi de-a lungul obrazului. Poți, Gillian. Poți trăi cu multe lucruri. Crede-mă, știu asta.

- Trace, vrei să-mi faci o favoare? Încă una?

- Poate.

„Încă precaut“, se gândi ea, și aproape izbucni în râs.

- Dacă nu ți-e greu, vrei să mă îmbrățișezi? Nu vreau să plâng, și, dacă mă vei ține în brațe, nu o voi face.

- Vino aici, șopti el și o îmbrățișă. Se sfârșise, se gândea Trace, iar ea era teafără. Poate, poate mai aveau ceva timp. Dacă vrei să plângi, fă-o! Nu are ce rău să facă!

Era cald și o ținea strâns în brațe, iar noaptea era din nou liniștită.

- Acum, nu este nevoie!

capitolul 12

- După toate prin câte am trecut, nu înțeleg cum de poți fi nervos din cauza asta.

- Nu fi ridicolă, nu sunt nervos. Trase trase din nou de nodul de la cravată. În ceea ce-l privea, Cabot murise, iar cravatele ar fi trebuit să moară odată cu el. Nu înțeleg cum de m-ai convins să fac asta.

Mulțumită peste măsură de ea, Gillian stătea în mașina închiriată în timp ce se îndepărtau de aeroportul din Los Angeles.

- Mi-ai promis că vom putea merge oriunde după ce lucrurile se vor mai liniști. Iar eu am vrut să mergem la nunta surorii tale.

- O josnicie, doctore, după ce ți-am salvat viața...

Tocmai de asta era și ea hotărâtă să o salveze pe a lui, măcar într-o mică măsură.

- Cuvântul unui bărbat este un legământ, spuse ea solemn și râse când el trânti o înjurătură. Hai, Trace, nu fi morocănos. Este o zi minunată, și nu cred că am fost vreodată mai fericită. Ai văzut ce frumoși erau Flynn și Caitlin? Abia de-mi vine să cred că totul s-a terminat.

Trace se aplecă suficient pentru a o putea mângâia.

- S-a terminat. Fratele tău și fiica lui pot merge înapoi în Irlanda și pot lăsa totul în urmă. Având în vedere că Husad și Kendesa sunt morți, iar sediul Hammer a fost distrus, nu mai au de ce să se teamă.

- Addison nu a fost foarte mulțumit că proiectul Horizon a fost distrus și că Flynn a refuzat să-l refacă.

Trase râse. Poate că se înșelase în privința oamenilor de știință - sau cel puțin în privința unora dintre ei. Fitzpatrick stătuse în fața lui Addison, refuzând fiecare ofertă, rugămintă, mită sau amenințare. Gillian făcuse la fel, susținând că uitase tot, lăsându-i pe Addison și pe restul de la SIS cu un teanc de notițe măsluite. De bine, de rău, Horizon se încheiase.

- Addison nu era mulțumit de multe lucruri. A tunat și a fulgerat mai bine de o oră pentru că a pierdut o cutie cu arme, inclusiv TS-35.

- Cred că a fost mai nemulțumit că și-a pierdut unul dintre cei mai buni agenți.

Trace păru mirat.

- Nu cred că vede lucrurile astfel.

- Mie așa mi s-a părut. Își aranjă fusta. Se îndrăgostise de mătasea aceea verde. Era ceva mai pretențioasă decât stilul ei obișnuit, dar, la urma urmei, era nunta lui Chantel O'Hurley. Din câte mi-am dat seama, se aștepta să te conving să rămâi.

Era greu să nu observi satisfacția în vorbele ei.

- Și tu ce i-ai spus?

- Că e nebun de legat. O, uitate ce înalți sunt palmierii. În New York probabil este frig și plouă.

- Îți este dor de el?

- De cine? Se întoarse către el. De New York? O, nu m-am gândit prea mult la asta. Presupun că toți de la Random-Frye cred că sunt la celălalt capăt al pământului. Oftă, mulțumită. Într-un fel, cred că așa este.

- Cred că și Arthur Steward se întreabă.

- Dragul de Arthur, spuse Gillian râzând. Cred că da, în anumite momente. Nu o surprinse și nici nu o enervă faptul că el știa despre Arthur. În cele din urmă, și ea știa despre gândacul lui turtit. Îi voi trimite o vedere.

- Te vei întoarce peste câteva zile.

- Nu știu. Nu m-am hotărât. Nu se întorcea la New York și nici altundeva fără el. Doar că el nu știa asta încă. Dar tu? Vei merge direct în insule?

Cum de reușea să-l facă să se fâstâcească atât de tare când îi zâmbea astfel? Era ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Sau că încerca să nu gândească.

- Am ceva de rezolvat în Chicago. Se opri un minut, pentru că nu se obișnuise cu gândul. Dintr-un motiv care-mi scapă, Charlie mi-a lăsat casa lui.

- Înțeleg. Zâmbi din nou, încântător. Deci se pare că, la urma urmei, ai și tu o casă.

- Nu mă pricep la asta, bombăni el. Se aflau acum în Beverly Hills, cu vilele și gardurile vii frumos aranjate. Era genul de loc la care tatăl său visase mereu. Familia O'Hurley prosperase - sau cel puțin unii dintre membrii ei, se gândi el. Trase iar de cravată. Ascultă, doctore, știi că este o idee proastă, dar ce-ar fi să ne întoarcem la aeroport și să luăm un avion spre Noua Zeelandă? Este minunat acolo.

- Da, și este la capătul lumii. Gillian se abținu să nu-i facă morală. Trebuie să-ți ții promisiunea, spuse ea.

- Nu vreau să-i stric evenimentul lui Chantel sau altora.

- Sigur că nu o vei face. De asta te afli aici.

- Nu înțelegi, Gillian. Și nu încercase vreodată să explice. Tata nu m-a iertat niciodată că am plecat. Nu a înțeles niciodată de ce am făcut-o. Voia.... de fapt, cred că avea nevoie de mine ca parte a visului său. Familia O'Hurley în lumina reflectoarelor. Broadway. Vegas. Carnegie Hall.

Gillian rămase tăcută un lung moment. Apoi vorbi încet, fără să-l privească.

- Nici tata nu m-a iertat, nu m-a înțeles. Voia să fiu ceva anume, iar eu am fost mereu altceva. Tatăl tău te-a iubit, Trace?

- Desigur, doar că...

- Tatăl meu nu m-a iubit niciodată.

- Gillian.

- Nu, ascultă-mă. Este o mare diferență între iubire și obligație, între afecțiune adevărată și așteptări. Nu m-a iubit, dar m-am obișnuit cu gândul ăsta. Ceea ce nu pot accepta este faptul că nu ne-am împăcat niciodată. Acum, este prea târziu. Îl privi și, deși ochii ei erau uscați, străluceau din cauza emoției. Nu face aceeași greșală, Trace. Te asigur că vei regreta.

Trace nu avu nimic de spus, nu veni cu nici un argument. Se afla aici deoarece promisese, dar și pentru că își dorise să vină. Visurile pe care le avea nu se puteau realiza dacă nu își rezolva problemele. Nu putea face asta până nu avea să-și rezolve problema cu familia lui. Cu tatăl lui.

- S-ar putea ca asta să fi fost cea mai mare greșală din viața ta, spuse el deschizând porțile care protejau proprietatea lui Chantel.

- Îmi asum riscul.

- Ești o femeie încăpățânată, doctore.

- Știu. Îi mângâie fața.

Voia să îi ceară explicații, dar un gardian le bătă în geam.

- Ați ajuns prea devreme, domnule, spuse el când Trace deschise geamul. Pot să vă văd invitația?

Nu prevăzuse asta, își dădu Gillian seama speriată. Înainte de a putea spune ceva, Trace scoase legitimația.

- McAllister, Serviciul de Securitate.

Legitimația părea oficială - așa și era. Gardianul o analizează, compară poza laminată cu fața lui Trace și încuviință din cap.

- Mergeți înainte, domnule, spuse el, salutându-l.

Trace trecu de porți și merse mai departe.

- McAllister?

Trace băgă legitimația înapoi în buzunar.

- Obiceiurile vechi dispar greu. Dumnezeu mare, ce loc!

Casa era imensă, albă și elegantă. Pavajul era lustruit. Trace se gândi la camerele de hotel aglomerate pe care le împărțiseră, la mâncarea pe care tatăl lui le-o puneă în farfurie, la cabinele neaerisite, la publicul care comenta la fel de des cum aplauda. Și la râsete. La muzică.

- Este minunat, șopti Gillian. Ca un tablou.

- Și-a promis că va reuși. Vorbi cu o mândrie neașteptată. Puștoaica a reușit.

- Chiar vorbești ca un frate, spuse Gillian râzând.

Fu ajutată să coboare din mașină de un bărbat în uniformă, și deodată deveni la fel de nervoasă ca Trace. Poate ar fi trebuit să-l convingă să vină singur. Nu era pregătită să întâlnească oameni din înalta societate, celebriți de la Hollywood. Și poate că familia lui nu avea să o placă... Trace se apropie de ea, iar ea îl luă de mână.

- Trace, poate nu ar trebui.

Ușile din față se deschiseră și aproape că săriră din balamale. O femeie cu niște cărlionți roșcați și o rochie deosebită azurie coborî scările. Sări în brațele lui Trace, cu un țipăt ce aducea a strigăt de război.

- Ai venit! Ești într-adevăr aici! Strâns în brațe, Trace nu putu decât să-i simtă parfumul. Știam că vei veni. Nu credeam, dar știam. Și iată-te!

- Maddy.

Deoarece simțea nevoia de a respira la fel de mult cum simțea nevoia să o privească, Trace o cuprinse pe după umeri. Lacrimile i se prelingeau pe obraz, dar zâmbea. Iar zâmbetul era exact așa cum și-l amintea el.

- Bună!

- Bună și ție! Ea îi scoase batista din buzunar, își suflă nasul cu putere, apoi râse. Chantel mă vă omori dacă mă va vedea cu nasul roșu. Și-l suflă iar. Cum arăt?

- Teribil, dar asta e fața ta, n-ai ce-i face. Râzând, se îmbrățișară din nou. O ținea în brațe și își dorea să fie la fel de simplu și cu ceilalți. Maddy, te iubesc!

- Știu, netrebnicule! Suspină. Rămâi de data asta?

- Da! Părul ei îi atinse obrazul. De data asta, rămân. Privind peste umăr, o văzu pe Gillian.

- Abia aștept să te prezint. Maddy se dădu înapoi, apoi o zări pe Gillian. Bună!

- Maddy, ea este Gillian Fitzpatrick.

Suflându-și în continuare nasul, Maddy se întoarse.

- Mă bucur să te cunosc! Gillian fu prinsă în aceeași îmbrățișare exuberantă. De fapt, sunt încântată. Se dădu înapoi suficient de mult încât să-i facă cu ochiul, apoi o luă din nou în brațe pe Gillian. Arătați extraordinar amândoi, sunteți pur și simplu minunați. Îi luă de braț, și urcară scările. Abia aștept să-l cunoașteți pe Reed. O, iată-l!

De ei se apropia un bărbat cu o construcție armonioasă, cu părul mai închis la culoare decât al lui Trace și cu o tunsoare mai conservatoare. Arăta de parcă s-ar fi născut în costum. El era Reed Valentine de la Valentine Records. Bogat, educat și integru. Gândindu-se la rebelă de soră-sa, Trace se gândi că nu ar fi putut găsi altul mai potrivit pentru ea.

- Reed, el este Trace. Maddy îl sărută iar pe Trace, apoi sări în brațele soțului ei. Ți-am spus că va veni.

- Așa ai făcut! Reed o cuprinse pe Maddy protector de braț și îi analiză fratele, așa cum fratele îl analiza pe el. Maddy era nerăbdătoare să te revadă.

Îi întinse mâna. Trace îi imită gestul. Mâna lui nu era atât de fină precum se așteptase.

- Felicitări!

- Mulțumesc!

- Oh, ești prea bățos, Reed. Trebuie să sărbătorim.

Reed văzu expresia lui Trace și zâmbi.

- Cred că Trace ar prefer să bea ceva. Se întoarse și-i zâmbi fermecător lui Gillian. Bună!

- Oh, îmi pare rău, începu Maddy. Ea este Gillian. Îl însoțește pe Trace. Ar trebui să intrăm și să ne așezăm. Lucrurile sunt puțin confuze. Ca să-i dovedească, doi băieți se alergau pe hol, într-o cursă disperată.

- Te voi spune mamei.

- Ba eu primul!

- Hei! Maddy îi prinse înainte de a se lua la bătaie. Calmați-vă! Vă veți murdări costumele înainte ca nunta să înceapă.

- Mi-a zis că arăt ca un tocilar, spuse cel mai mic.

- M-a lovit, se plânse celălalt.

- Am încercat, doar că n-am nimerit.

Își privi fratele, sperând să aibă o a doua șansă.

- Nu ai voie să-l lovești. Și, Chris, nu arăți ca un tocilar. De fapt, ești tare chipeș. Acum, puteți să vă comportați civilizată pentru a vă cunoaște unchiul?

- Ce unchi?

Ben, cel mai mare, îl privi cu neîncredere.

- Singurul pe care nu l-ați întâlnit. Trace, ei sunt Ben și Chris. Fiii lui Abby.

Trace nu știa dacă să dea mâna cu ei, să-i îmbrățișeze sau să-i salute de la distanță. Înainte de a se hotărî, Chris făcu un pas înainte și-l analiză.

- Tu ești cel care a plecat departe. Mama a zis că ai fost în Japonia.

Așa că să se aplece spre el păru natural.

- Da, am fost acolo.

- Am învățat despre ea la școală. Acolo se mănâncă pește crud.

- Uneori. Dumnezeuule, se gândi el, se recunoștea în acel băiat, așa cum recunoștea privirea solemnă a lui Abby în celălalt.

- Ai mâncat? întrebă Chris.

- Desigur!

Chris se strâmbă. Nu putea fi mai încântat.

- E scârbos. Tata - adică Dylan - ne-a dus la pescuit, dar nu i-am curățat.

- Eu da, spuse Ben, sătul să fie lăsat în afara discuției. Îl trase pe Chris deoparte ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine. Mi-a plăcut modelul navei pe care mi l-ai trimis. Foarte interesant!

- Mă bucur că ți-a plăcut!

Trace vru să-i ciufulească părul, dar se gândi că este prea devreme.

- Pe mine mă lasă să mă joc cu el doar dacă mă rog de el, continuă Chris.

- Asta pentru că ești un prostănac.

- Nu sunt!

Ben începu să arunce cu insulte, dar se opri când recunoscă zgomotul pașilor.

- Probleme? întrebă Dylan împăciuitor în timp ce intra în hol.

- Tată, mai avem un unchi. Iată-l! Bucuros să poată face prezentările, Chris îl luă de mână pe Trace și-l trase înaintea. El este unchiul Trace. El este tatăl meu. Ne-am schimbat numele în Crosby.

Deci el era fratele despre care nimeni nu știa prea multe. Instinctele de scriitor ale lui Dylan se treziră.

- Mă bucur că ai ajuns. Abby le arată mereu băieților pe globul lui Ben pe unde ai umblat. Te-ai cam plimbat.

- Puțin!

Trace era încântat să-și cunoască în sfârșit cumnatul, dar se temea de jurnalistul din el.

- A mâncat pești cruzi, spuse Chris. Hei, mamă, ghici cine a venit!

Abby apăru din bucătărie, picioarele ei de dansatoare arătând încă grațios pe sub rochia roz care îi ascundea sarcina. Părul ei lung și blond îi acoperea umerii.

- Ospătarii mi-au cerut să le spun unor furăcioși mici să stea departe de aperitive. Mă întreb la cine s-or fi referit?! Îi zâmbi soțului ei, aruncându-i o privire complice. Apoi îl văzu pe Trace.

- Oh! Ochii ei, mereu expresivi, se umeziră în timp ce-și deschise brațele. Oh, Trace!

- Mama plânge, spuse Ben privind-și mama îmbrățișată de acest bărbat despre care doar auzise.

- Pentru că este fericită, îi spuse Dylan, bătându-l pe umăr. Imaginează-ți cum ar fi să nu-l vezi pe Chris o lungă perioadă. Ben se gândi puțin la asta, iar ochii îi sclipiră. Monstrule!

Râzând, Dylan îl mângâie pe cap.

- Ce surpriză, ce surpriză plăcută!

Trace îi șterse o lacrimă de pe obraz.

- Maddy mi-a furat deja batista.

- Nu contează. Cum ai ajuns aici? De unde vii? Am atâtea întrebări să-ți pun. Hai, vino să te mai îmbrățișez o dată!

- Ea este Gillian, o prezentă Maddy, deși Gillian stătuse cât se putea de retrasă. Ea l-a adus. Trage păru surprins. Maddy zâmbi. Adică, el a adus-o pe ea.

- Oricum ar fi, bună! Deși era intrigată, putea să mai aștepte. Abby o sărută pe obraji. Mă bucur că sunteți aici amândoi. Abia aștept să-i văd reacția lui Chantel.

- De ce să mai așteptăm? Râzând, Maddy îl luă pe Trace de braț. Este sus, se face și mai frumoasă.

- Nimic nu s-a schimbat, comentă Trace.

- Nu foarte multe. Vino! Și tu, Gillian. Chantel va fi încântată să te cunoască.

- Poate ar trebui să...

- Nu te prosti! Abby o opri și o luă de mână. Asta se întâmplă o dată în viață.

- Eu și Dylan... ai grijă de Quinn, spuse Reed.

- Mulțumesc!

Maddy îi zâmbi și urcă scările.

- Mă întreb cum va reacționa tata, spuse Dylan.

- Asta chiar nu vreau să ratez. Hei, băieți, haideți să vedem ce mai face mirele.

Cu înclinația ei spre dramă, Maddy bătui în ușa camerei lui Chantel.

- Nu vreau să văd pe nimeni decât dacă aduce o sticlă de șampanie.

- Asta e chiar mai bună. Maddy deschise ușa și își băgă capul. Eu și Abby ți-am adus un dar de nuntă.

- În acest moment, prefer șampania. Sunt foarte agitată.

- Asta îți va distrage atenția.

Maddy deschise larg ușa. Chantel stătea la măsuța de toaletă în rochia ei lungă, părul ei blond fiind împletit ca o coroană. Îl văzu pe Trace în oglindă și se întoarse încet.

- Ia te uită! spuse ea cu voce joasă. Ia te uită cine a venit!

Se ridică să-l privească. Era la fel de frumoasă cum și-o amintea Trace.

- Arăți bine, puștoaico!

- Știu! Nici tu nu arăți prea rău. Poate cu câteva defecte...

Trace își băgă mâinile în buzunare.

- Frumoasă casă!

- Ne place! Apoi inspiră adânc. Ticălosule! Îmi strici machiajul. Se întâlniră la jumătatea drumului, și Trace o îmbrățișă cu putere. Mă bucur atât de mult că ești aici și te urăsc că mă faci să plâng - o să arăt ca o vrăjitoare la nuntă.

- O vrăjitoare? Se dădu un pas în spate. Slabe șanse!

- Trace! Îi dădu părul de pe frunte. Am știut mereu că va veni și ziua asta, dar nu puteai alege un moment mai potrivit. Dumnezeuule, n-ai și tu o batistă?

- Mi-a luat-o Maddy.

- Mă gândeam eu.

Se șterse cu podul palmei.

- Ea este Gillian, zise Maddy și o trase în cameră.

- Oh! Mereu precaută, Chantel păru mirată. Ce mai faci?

- Nu vreau să te deranjez.

Chantel păru și mai surprinsă din cauza accentului, iar ochii îi zâmbiră.

- Cred că ar trebui să cobor sau...

- Îl însoțește pe Trace.

În felul în care tripleții o fac, surorile își spuseră restul fără cuvinte.

- Nu e încântătoare? Ai gusturi excelente, Trace. Îi cuprinse mâinile lui Gillian. Îmi pare rău că nu pot spune același lucru și despre ale tale, dar clar e cazul să desfacem o șampanie.

- O aduc eu!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Maddy, o aduce altcineva! Nu poți să tot urci și să cobori scările în starea ta. Du-i pe toți în sufragerie. Quinn se află în cealaltă aripă, așa că nu risc să am ghinion. Voi veni și eu de îndată ce îmi voi corecta machiajul. Îl luă pe Trace de braț. Rămâi, te rog!

- Sigur!

Îi aruncă o privire lui Gillian, dar era deja trasă afară de surorile lui.

- Ne-a fost dor de tine, îi spuse ea când rămaseră singuri. Ești bine?

- Da, de ce?

Ținându-l de mână, Chantel se așeză pe pat lângă el.

- M-am gândit mereu că te vei întoarce acasă fie triumfător, fie o epavă.

El nu putu să nu râdă.

- Îmi pare rău, nu e nici una, nici cealaltă.

- Nu te voi întreba ce ai făcut, dar trebuie să te întreb dacă rămâi.

- Nu știu. Se gândi la Gillian. Mi-ar plăcea.

- Foarte bine. Azi ești aici. Urăsc dulcegăriile, dar nu știi cât de mult înseamnă pentru mine că ai venit.

- Dacă vei începe iar să plângi, chiar vei arăta ca o vrăjitoare.

- Știu. Mereu ai fost o pacoste...

- Chantel, Reed mi-a spus că ai nevoie de mine. M-am chinuit să-l împiedic pe tatăl tău să se certe cu...
Molly se opri la jumătatea camerei.

Trace credea că era pregătit să o revadă. Părea mai în vârstă, dar nu bătrână. Schimbată, dar oarecum la fel. Îl mângâiasse și-l alinase, îl protejase și-l răsfățase. Ori-ce fusese nevoie. Când se ridică s-o privească, i se păru că avea iar 12 ani.

- Mamă!

Nu voia să plângă. Ar fi fost prostesc să facă asta înaintea de a-i adresa vreun cuvânt. Cu puterea care o purtase pe drum atâția ani, inspiră adânc.

- Lasă-mă să te văd! Era slab, dar mereu fusese așa. Ca tatăl său. Atât de mult îi semăna. Mă bucur că te-ai întors. Făcu un pas și-l îmbrățișă. Oh, Tracey, ce mă bucur că te-ai întors!

Mama lui avea același miros. Părea mai mică acum, mai delicată, dar avea același miros. Își ascunse fața în părul ei și inspiră profund.

- Mi-a fost dor de tine, mamă. Îmi pare rău!

- Fără regrete. O spusese aproape violent. Nu vor fi regrete. Și nici întrebări.

Se dădu înapoi și-i zâmbi.

- Cel puțin, nu acum. Voi dansa cu fiul meu la nunta fiicei mele.

Îi întinse o mână lui Chantel. Rugile îi fuseseră ascultate.

- Molly! Pentru Dumnezeu, unde ai fugit? Acei așa-zisi muzicieni nu știu să cânte nici un cântec irlandez.

Molly simți cum Trace tresare.

- Nu face aceleași greșeli, îi spuse ea cu o severitate pe care Trace și-o amintea destul de bine.

- Cum naiba a angajat fata asta adunătura asta de idioti? Molly, unde naiba ești?

Dădu buzna în cameră așa cum dădea în viață. Sigur pe el și aproape în pași de dans. Rar îi tremurau picioarele lui Frank O'Hurley, dar i se întâmplă acum, când își revăzu fiul.

- Mă duc să văd ce-i cu șampania, spuse Chantel repede. Mamă, vreau să-ți prezint pe cineva. Vino să-ți fac cunoștință.

Molly se opri în ușă și își privi soțul în ochi.

- Te-am iubit toată viața, spuse ea încet. Și te voi iubi indiferent de prostiile pe care le faci. Nu mă dezamăgi, Frank!

Frank își dresе vocea în timp ce ușa se închise. Un tată nu ar trebui să se simtă stânjenit în prezența fiului său. Dar nu putea împiedica asta.

- Nu știam că vii.

- Nici eu nu am știut.

- Tot liber ca pasărea cerului, Trace?

Simți un fior pe șira spinării.

- Așa se pare.

- Asta ai vrut mereu.

Nu asta intenționase să spună, dar cuvintele ieșiseră înainte de a le mai putea controla.

- Niciodată nu ai știut ce mi-am dorit. La naiba, de ce trebuia să o ia de la capăt? Niciodată nu ai vrut să știi. Ai vrut mereu să fiu ca tine, iar eu nu am putut.

- Nu este adevărat. Nu am vrut să fii niciodată altcineva decât tu însuși.

- Atât timp cât mă încadram în standardele tale. Trace vru să iasă, dar își aminti vorbele lui Gillian. Trebuiau să facă pace - sau cel puțin să încerce. Se opri la o oarecare distanță de tatăl lui și își trecu o mână prin

păr. Nu-mi pot cere scuze – și nu o voi face – pentru ceea ce sunt sau pentru ce am făcut. Dar îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

- Stai puțin! Frank îl apucă de braț. Se temea că l-ar putea pierde din nou pe Trace și nu era sigur că avea să îl mai poată aduce înapoi. Regretase toți anii ăștia. Cine zice că am fost dezamăgit? Niciodată nu am spus asta. Am fost furios și rănit, dar niciodată nu m-ai dezamăgit. Nu-ți voi permite să spui asta.

- Ce vrei să spun?

- Ai zis ce ai avut de spus în urmă cu doisprezece ani. Acum, este rândul meu.

Ridică bărbia. Și el purta costum, dar arăta ca un costum de spectacol pe el. Trace putea paria că avea flecuri la pantofi. Spera asta.

- Foarte bine, dar, înainte de asta, vreau să-ți spun că nu am venit să-i stric nunta lui Chantel. Dacă nu putem rezolva problema, hai să facem pace măcar pentru o zi!

Calmul lui îl surprinse pe Frank. Fiul lui era un bărbat în toată firea. Mândria și regretul se manifestau în același timp.

- Nu vreau să fiu în război cu tine, Tracey. Niciodată nu am vrut. Frank își trecu și el mâna prin păr, iar gestul îl surprinse pe Trace, deoarece semăna cu unul de-al lui. Am... am nevoie de tine. Vorbele parcă îl înecară, așa că își dresе vocea. Ai fost primul meu copil, și am vrut să fii mândru de mine, să mă privești ca și cum aș fi avut toate răspunsurile. Atunci când ai vrut să-ți găsești singur drumul, am refuzat să ascult. Știind că pentru tine eram un eșec...

- Nu! Speriat, Trace făcu primul pas înainte. Nu ai fost niciodată, nu aveai cum.

- I-ai trimis bani mamei tale.

- Pentru că nu eram prin preajmă pentru a-i putea oferi altceva.

Rana era acolo, pulsând.

- Nu ți-am oferit niciodată - nici unuia dintre voi - lucrurile promise.

- Nu am avut niciodată nevoie de lucruri, tată.

Dar Frank clătină din cap.

- Un bărbat trebuie să aibă grijă de familia lui, să îi lase o moștenire fiului său. Dumnezeu știe că nu i-am oferit niciodată mamei tale nici pe jumătate din cât merita. Am făcut prea multe promisiuni. Când ai plecat, spunând ce ai spus, am fost taciturn. Dacă nu aș fi fost așa, nu aș fi putut suporta gândul că nu am reușit să fiu tatăl pe care ți l-ai dori sau gândul că nu ești aproape.

- Ai fost mereu tatăl pe care l-am vrut. Nu m-am gândit că... Trace oftă, dar vocea îi tremura în continuare. Nu am crezut că mă vei vrea înapoi.

- Nu a trecut nici o zi fără să îmi doresc asta, dar nu am știut cum să îți spun. La naiba, în cea mai mare parte a timpului, nici nu am știut unde ești. Te-am îndepărtat, Tracey, știu asta. Acum, te-ai întors și ești un bărbat în toată firea, iar eu am pierdut atâția ani.

- Mai este mult timp. Pentru amândoi.

Frank își puse mâinile pe umerii lați ai fiului său.

- Când vei pleca, nu vreau să ne despărțim tot supărați. Și vreau să știi că, privindu-te, sunt mândru de ceea ce ai devenit.

- Te iubesc, tată! Pentru prima dată în doisprezece ani, își îmbrățișă tatăl. Vreau să rămân. Își închise ochii, pentru că vorbele îi produsese o ușurare sufletească. Am nevoie de tine. Am nevoie de voi. Mi-a luat prea mult să-mi dau seama de asta. Se dădu înapoi. Îmi vreau tatăl înapoi.

- Ah, Tracey, mi-a fost atât de dor de tine. Frank își căută batista și schimbă subiectul. La naiba, fato, trebuia să ai o sticlă aici.

- Vom găsi una, tată. Trace își privi tatăl în ochii umezi, albaștri. Mereu am fost mândru de tine. Ceea ce mi-ai oferit a fost cel mai bun. Am vrut doar să văd ce pot face pe cont propriu.

- De data asta, fiule, dăm petrecere. Îl luă pe Trace pe după umeri. Și vom bea împreună. După ce petrecerea surorii tale se va sfârși, cu riscul de a o enerva pe mama ta, aș putea chiar să mă îmbăt puțin. Când câștigă un fiu, un bărbat are dreptul să sărbătorească.

- Plătesc eu!

Ochii umezi ai lui Frank sclipeau.

- Așa te vreau. Ai făcut avere, așa-i? Și ai văzut toate locurile alea pe care îți doreai să le vezi?

- Chiar mai mult decât mi-am dorit, spuse Trace și zâmbi. Uneori, mi-am câștigat pâinea cântând.

- Desigur. Se simți mândru. Doar ești un O'Hurley, nu? Îl bătu ușor pe spate. Ai fost mereu mai bun la cântat decât la dansat, dar nu contează. Cred că ai multe de povestit. Îi aruncă o privire ștrengărească în timp ce ieșeau. Să începi cu femeile.

Nici asta nu se schimbasese. Deși nu se aștepta, acest lucru îl bucura.

- S-ar putea să dureze.

- Avem timp. Își recuperase fiul. Chiar foarte mult timp.

Se aflau la jumătatea scării când Trace văzu pe cineva în costum.

- Verific eu, spuse bărbatul vorbind la telefon, cu spatele spre scări.

- Quinn, băiete, zise Frank zgomotos. Vreau să-l cunoști pe fiul meu, Trace.

Quinn se întoarse.

- Mă bucur să te cunosc! Îi întinse mâna. Sunt convins că Chantel este în al nouălea cer că ești aici.

- Este interesant să-mi cunosc toți cumnații într-o zi.

- Trebuie să bem, spuse Frank. Oaspeții vor ajunge imediat.

Și avea de gând să se laude cu familia lui. Cu toată familia.

- Pune-mi un pahar plin.

Trace își bătu tatăl pe umăr.

- Vin imediat. Unul mic deocamdată pentru mine. Tot trebuie să vedem ce facem cu muzicienii.

- Ce mică-i lumea, spuse Quinn când rămaseră singuri.

Trace încuviință din cap, analizându-l pe bărbatul care, la începutul carierei lui în SIS, fusese partenerul lui.

- A trecut ceva vreme.

- Au trecut opt, zece ani de la misiunea din Afganistan, nu?

- Aproximativ. Deci te vei căsători cu Chantel.

- Fie ce-o fi.

- Știe cu ce te ocupi?

- Nu mă mai ocup cu asta. Quinn își scoase țigările și-i oferii una. Am propria afacere de servicii de securitate. Tu?

- M-am retras recent. Trace scoase chibriturile. La naiba!

- Știi, mă mir că nu mi-am dat mai devreme seama, O'Hurley.

- Nu ne foloseam numele reale în acea misiune.

- Da, dar treaba e că tu îi semeni mai mult decât surorile ei.

Trace scoase fumul și râse.

- Dacă nu vrei să dormi pe canapea în următoarele șase luni, nu-i spune asta.

Familia O'Hurley o copleșea. Gillian nu mai cunoscuse pe nimeni ca ei. Deodată, le stătea alături în timp ce Chantel se mărita în iarna caldă a Californiei, cu aproximativ cinci sute de oaspeți făcându-și apariția. Erau șampanie din abundență, flori cu nemiluita și lacrimi cât să înoți în ele. Fusesse prinsă în vârtejul lor timp de patru ore; căută un loc retras pentru a se liniști. Și reuși să se adune.

- Te ascunzi?

Tresări și își duse mâna în dreptul inimii.

- M-ai speriat. Se relaxă când Trace veni și se așeză lângă ea. Nu ar trebui să te furișezi pe la spatele oamenilor.

- Fac asta de ani în șir. Își întinse picioarele. Te dor? întrebă el aruncând o privire la pantofii pe care și-i scoșese din picioare.

- Mă simt de parcă am dansat pe vârfuri. Tatăl tău nu obosește niciodată?

- Nu, din câte am observat.

Doamne, ce bine era să fie cu ei. Gillian se rezemă de perne.

- Mă place.

- Desigur. Ești irlandeză. În plus, te descurci destul de bine.

- Destul de bine? Se ridică iar. Ba să știi, O'Hurley, că tatăl tău mi-a spus că aș putea să-i însoțesc pe el și pe mama ta oricând în spectacole.

- Îți faci bagajele?

Gillian se rezemă iar, oftând.

- Nu cred să aș putea ține pasul cu nici unul din ei. Sunt minunați cu toții. Fiecare dintre ei. Mulțumesc că m-ai adus cu tine.

- Cred că mi-am dat seama cine pe cine a adus. Îi luă mâna și i-o sărută, lăsând-o fără cuvinte. Mulțumesc, Gillian!

- Te iubesc! Am vrut să fii fericit.

Când îi dădu drumul mâinii, strânse pumnul, ca pentru a prinde sărutul lui.

- Ai mai spus asta.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră. De acolo, putea vedea mesele pline cu mâncare și vin și sutele de oameni dându-le târcoale și dansând.

- Că am vrut să fii fericit?

- Că mă iubești.

- Da? Foarte relaxată, își privea unghiile. Nu este așa că-i interesant? Din câte îmi amintesc, atunci nu ai avut nici o reacție.

- Aveam alte lucruri în minte.

- Da, să-i salvezi pe fratele meu și pe Caitlin. Încă nu ne-am încheiat socotelile. Își luă geanta și scoase o bucată de hârtie. Stând în picioare, i-o oferă. Cele 100 000 la care ne-am înțeles. Pentru că Trace nu se mișcă, se îndreptă spre el și-i împinse hârtia în mână. Este veridic. Nu vei avea probleme.

Lui îi venea să-i bage cecul pe gât.

- Bine.

- Atunci, ne-am încheiat socotelile. Acum, te poți retrage, îți poți cumpăra o casă, poți întemeia o familie. Se întoarse, știind că era gata-gata să-l omoare. Deci care este următoarea destinație, Trace? Direct către insule?

- Poate. Împachetă cecul și-l îndesă în buzunar. M-am tot gândit.

- Ce veste bună!

- Ai grijă ce vorbești! Chiar mai bine, taci!

Îi cuprinse umerii și o sărută pasional. Așa cum nu o mai făcuse de mult timp, se gândi Gillian.

Ușa se deschise. Abby dădu să intre, dar se opri.

- Oh, mă scuzați! Îmi pare rău!

Dispăru imediat. Trace bombăni.

- Poate ești îndrăgostită de mine. Sau poate ești doar foarte proastă.

- Poate. De data asta, înjură și ea, fapt care îl surprinse. Poate aș vrea să aflu ce simți.

- Nu vorbim despre sentimentele mele.

- Oh, înțeleg.

Înainte ca ea să se poată mișca, Trace o strânse din nou în brațe. Era incredibil cât de repede putea intra în panică o persoană care trăise întotdeauna la limită.

- Nu mă lăsa cu ochii-n soare!

Gillian îl fixă cu privirea.

- Nu eu sunt cea care face asta, Trace.

Îl adusesese acolo. La naiba, iar îi tremurau mâinile.

- Ascultă, nu știu cât de atașată ești de New York, de locul în care lucrezi. Aș putea vinde casa din Chicago dacă nu se potrivește.

Simți fericirea - sau triumful -, dar nu-l lăsă să vadă.

- Nu se potrivește cu ce?

- Nu se potrivește, la naiba! Gillian, vreau...

De data asta, Maddy dădu buzna și ajunse până în mijlocul camerei.

- Oh, bună!

Văzând expresia lui Trace, își dădu ochii peste cap.

- Nu m-ați văzut, spuse ea și dădu să iasă. Nu am intrat. Nu m-ați văzut. Am plecat.

Și dusă a fost.

- Unele lucruri nu se schimbă niciodată, bombăni Trace. Nu am avut nici o clipă de intimitate cu ele trei prin preajmă.

- Trace. Gillian își întoarse privirea spre el. Îmi ceri să mă mărit cu tine?

- Aș vrea să fac asta în felul meu, dacă nu te superi.

- Desigur. Solemnă, se așeză lângă fereastră. Te rog, continuă!

Credea că privirea ei cu subînțeles avea să-i facă treaba mai ușoară?

Putea să scrie ce simțea, putea să își cânte sentimentele. Atunci, cuvintele ar fi ieșit. Dar acum, chiar în acest moment, îl părăsiseră.

- Gillian, cred că faci o mare greșală. Dar, dacă ești convinsă, putem încerca. Am ceva planuri de viitor, acum că am rupt legătura cu SIS. Își băgase din nou mâinile în buzunare, pentru că nu știa ce să facă cu ele. Poate aș putea pune pe note unele dintre cântece - dar nu asta e ideea, continuă el înainte ca ea să poată spune ceva. Ideea este dacă vei putea sau nu să faci față - dacă ești dispusă... știi, chiar nu ai nici o obligație să te legi de mine.

- De data asta, tu să taci!

- Așteaptă...

- Taci și vino aici!

Trace se încruntă, dar făcu ce-i spusese.

- Stai, zise ea, apoi arătă spre locul de lângă ea. Așteaptă până se așeză, apoi îi cuprinse mâinile. Acum, lasă-mă să-ți spun care e ideea. Te iubesc din toată inima, Trace, și nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi

petrec viața alături de tine. Nu contează unde. Casa din Chicago este specială, știu, și există laboratoare în Vestul Mijlociu. Tot ce vreau să știu este dacă vei fi mulțumit. Nu voi începe o nouă viață ținându-te pe loc.

Nu era nimeni ca ea. Și nu avea să fie nimeni ca el. Trace își dori să aibă cuvintele potrivite, ceva tandru și drăguț. Se gândi că, poate, într-o zi, avea să îi vină mai ușor.

- Când ne-am întâlnit prima dată, ți-am spus că sunt sătul. Este adevărat. Nu mai vreau să urc munți, Gillian. Deja știu ce se află în vârf. Probabil voi fi un soț groaznic, dar îți voi oferi tot ce am mai bun.

- Știu asta. Îi cuprinse fața în mâini și-l sărută ușor. De ce vrei să te căsătorești cu mine, Trace?

- Te iubesc! Fusesse mai simplu să o spună decât se așteptase. Te iubesc, Gillian, și am așteptat al naibii de mult timp să mă așez la casa mea.

Gillian își odihni capul pe umărul lui.

- Atunci, ne vom face un cămin împreună!

Trace, Gillian